

Ivo Saseks

Ticīgais vai paļāvīgais?

Elaion-Verlag
CH-9428 Walzenhausen

Elaion

CH-9428 Walzenhausen

Pasūtīt

Gemeinde-Lehrdienst

Pasūtījuma N° 1 LVA

Vācu izdevuma oriģināla nosaukums:

"Gläubig oder glaubend?" 1. Auflage 1994

8. Auflage 2008

Tulkojums un korekcija, latviešu brāļi un māsas
Vāku noformējums, komplekts, zīmogs un ražots
Gemeinde-Lehrdienst CH-9428 Walzenhauser

Satura rādītājs

Priekšvārds	4
Tulkotāja piezīmes	5
Ticot vai uzticoties?	6
Pirmā mīlestība.....	18
Evaņģēlijs – akts vai ceļš?.....	30
Patiesā nodošanās	37
Kristus mīlestība.....	49
Mīrušo dzīve.....	55
Patmīlība.....	66
Žēlsirdības būtība	74
Identitātes noslēpums	79
Krusta nolūks.....	89
Grēks	96
Dieva dvēseļu aprūpe	102
Kompromiss vai iziešana?.....	110
Pilnveidojuma pazīmes	119
Pēcvārds	130
Pielikums.....	131

Priekšvārds

Šī grāmata ir no sirds nācis darbs, kura mērķis ir uzlabot bēdīgo stāvokli kristietībā. Tā ir atbilde Jēzus Kristus pavēlei **“tādēļ lūdziet pļaujas Kungu, lai viņš sūta strādniekus savā pļaujā.”(Mt 9:38)**. Iepriekšējos pantos stāv rakstīts: **“Un, redzēdams ļaužu pūli, viņš iežēlojās par tiem, jo tie bija novārguši un pamesti kā avis, kurām nav gana. Tad viņš sacīja saviem mācekļiem: “Pļaujamā daudz, bet strādnieku maz...”(Mt 9:36,37)**

Tieši šī situācija uztrauca mani 1979. gadā, kad tiku aicināts “pilna laika kalpošanai”. Līdz tam desmitiem cilvēku caur mums vērsās pie Kristus, bet pēc kāda laika daudzi atkal atkrita no ticības, jo nespējām viņus novest līdz brieduma stāvoklim. Bija daudz aitu, bet maz ganu, daudz “pievērsto”, bet maz “apgaismoto”. Tādējādi 1979. gadā radās pirmās ikmēneša pastorālās vēstules, kuras līdz pat šim laikam izsūtām pa visu pasauli, un tagad esam tās apkopojusi grāmatā.

Lai tās dod savu ieguldījumu organiskās kalpošanas pilnveidošanā un iaved daudzus Dieva bērnus briedumā!

Ivo Sareks

Tulkotāja piezīmes

Bībeles citāti ņemti no Bībeles jaunā tulkojuma mūsdienu latviešu valodā, ko izdevusi Latvijas Bībeles biedrība 2015. gadā.

Turpmāk varētu būt atšķirības Jums jau zināmajos tekstos, jo autors no jauna tulkojis no grieķu valodas uz vācu valodu. Tā kā grieķu valodā, salīdzinot ar vācu valodu, vārdiem ir plašāka nozīme, tulkojumā vārdam varētu būt vairāki varianti. Tie visi ir pareizi, bet viens vai otrs vārda tulkojums varētu dziļāk atklāt tā jēgu. Atbilstošie panti bija burtiski tulkoti no vācu valodas uz krievu valodu un tālāk no krievu valodas uz latviešu valodu un atzīmēti kā “tulkoti no vācu valodas, piemēram, tulkotāja piezīmes”.

Darbs ar grāmatu un videoierakstu tulkošanu latviešu valodā pastāvīgi turpinās. Ar Kunga palīdzību jau esošajiem tulkojumiem pievienojas arvien jauni. Ar vēstuļu vai faksa palīdzību nekavējieties pieprasīt informāciju no “Gemeinde-Lehrdienst” par krājumā esošajām publikācijām latviešu, krievu un citās valodās.

Mēs gribētu vērst Jūsu uzmanību uz to, ka šī grāmata ir tulkota no vācu valodas uz krievu valodu un tad uz latviešu valodu. Mūsu mērķis - ar rūpīgas kvalitātes kontroles palīdzību precīzi nodot tekstu. Ja atsevišķi izvilcumi Jums tomēr liekas neloģiski no lingvistikas vai teoloģijas viedokļa, lūdzam rakstīt uz “Gemeinde-Lehrdienst”, lai noskaidrotu, vai esiet pareizi sapratuši teiktā patieso būtību.

2009. gada decembris

Gemeinde-Lehrdienst
Organiskās kalpošanas dienests

Ticot vai uzticoties?

“Ticībā Ābrahāms paklausīja Dieva aicinājumam un devās uz vietu, kas viņam bija jāiemanto; viņš gāja, pat nezinādams, kurp dodas. Ticībā viņš mitinājās apsolītajā zemē kā svešinieks, *dzīvodams teltīs...*; viņš gaidīja pilsētu, kurai ir drošs pamats, kuras meistars un veidotājs ir Dievs.” (Ebr 11:8-10)

“Un viņš teica: “Kungs, mana kunga Ābrahāma Dievs! - lai jel šodien man tā notiek, ka Tu parādi žēlastību manam kungam Ābrahāmam.” Kad es šodien nonācu pie avota, es teicu: “...Ja Tu esi gribējis, lai tiešām sokas mans ceļš, kurā esmu devies” (1Moz 24:12,42)

“Kungs noraugās, pārlūkodams it visas zemes, viņš stiprina sirdis tiem, kas viņam uzticas!” (2L 16:9)

“...Lai jums notiek pēc jūsu ticības,” (Mt 9:29)

“Ej, lai tev notiek, kā tu esi ticējis!” (Mt 8:13)

Man bieži gadās sastapt kristiešus, kuriem ir garlaicīgs dzīvesveids. Mājās, darbā vai brīvajā laikā – viss paiet plūstošā vienveidībā. Pēc tam, kad kādā sprediķī pastāstīju par dažiem notikumiem, kurus pārdzīvoju kopā ar Dievu, pie manis pienāca vairāki kristieši. Viņi bija patīkami pārsteigti: “Kaut ko tādu mēs vēl nebijām dzirdējuši! Mēs pat nezinājām, ka TĀ var dzīvot ar Dievu un uzticēties Viņam!” Te jāpiebilst, ka es biju aprakstījis ticīgā pelēko ikdienu, to, kā ikvienā situācijā viņš ir pārliecināts par Dieva klātesamību un darbību. Bet tomēr mani stāsti ticīgos brāļus

Ticot vai uzticoties?

un māsas noveda pie pārliecības, ka, lai gan esam “ticīgie”, mēs tomēr dzīvojam “neuzticoties”!

Vai tu zini, kur ir atšķirība? Ja *mēs*, “*kristieši no pagāniem*”, sakām “būt ticīgam”, tad ar to domājam savu iekšējo pārliecību, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls. Šāda veida ticību mēs nododam tālāk un iespēju robežās uzticīgi pielūdzam Jēzu Kristu līdz kapa malai. Grieķu valodā Bībelē pielietotais vārds “ticība” (πίστη – [pistis]).. ietver daudz plašāku un dziļāku jēgu. Vārds “ticēt” nozīmē “dzīvot uzticoties un paļaujoties”. Tas ietver sevī daudz vairāk, kā tikai ticības apliecināšanu. “Dzīvot uzticoties” ietver sevī ko dinamisku, nepārtrauktu un noturīgu. Tas ir kas daudz vairāk, kā tikai *pozīcija* ticībā, tā ir īstena *staigāšana* ticībā. Ābrahāms, mūsu ticības paraugs, dzīvoja pastāvīgi uzticoties Dievam. Viņš pameta savu dzimtu un zemi, nezinot, kurp iet (**Ebr 11:8**)¹.

Viņš klejoja, no stundas uz stundu, no minūtes uz minūti, paļaujoties uz Dievu. Visa viņa dzīve bija tik ļoti piesātināta ar nepārtrauktu dzīvošanu ticībā, ka viņš pilnā pārliecībā aizsūtīja savu vergu izraudzīties līgavu savam, par ārkārtīgi dārgu cenu iegūtajam, dēlam Īzakam. Skaidri redzams, ka Ābrahāma ticība tādā pašā mērā piemita arī Eliēzeram. Tas ir savā veidā vienīgais mums parādītais uzskatāmais piemērs “staigāšanai paļāvībā” (**1Moz 24**). Arī Eliēzers gāja, pastāvīgi uzticoties, tāpēc arī uzreiz atrada Īzakam, Ābrahāma dēlam, nolemto līgavu.

---

¹ Ticībā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja, nezinādams, kurp viņš iet.

Ābrahāmam nebija pazīstama “pelēkā ikdiena”. Katrā savas dzīves situācijā viņš jautājoši vērsās pie Dieva un *katrā* situācijā rēķinājās ar Viņu. Tāpēc visa viņa dzīve bija viens nepārtraukts piedzīvojums. Taču viņa dzīvē bija arī situācijas, kad viņš rīkojās bez Dieva. Piemēram, kad viņš atnāca pie ķēniņa Abimeleha, bailēs par savu dzīvību viņš teica, ka Sāraja ir tikai viņa māsa (**1Moz 20:2**)¹. Arī tad, kad Sāraja atveda viņam savu kalponi Hāgaru, Ābrahāms uz īsu brīdi neiesaistīja notiekošajā Dievu (**1Moz 16:2**)². Un cik lielu postu radīja šie divi “neuzticības brīži”! Pēc šiem piemēriem varam saprast, cik briesmīgi ir, ja mēs neuzticamies Dievam *visos* mūsu dzīves gadījumos un situācijās. Tā nav Dieva kārdināšana, kā daži domā, ja mēs ik mirkli rēķināmies ar Viņu. Vēl vairāk, tas ir neaprakstāms zaudējums, ja mēs “ticīgie”, palaižam garām iespēju “vienmēr paļauties” uz Dievu.

Tā arī Jozua, Nūna dēls tikai divos, īsos savas dzīves mirkļos nenodeva savus plānus Dieva rokās - kad gribēja iekarot Ajas pilsētu (**Joz 7**), un tad, kad viņa priekšā stāvēja sūtņi no Gibeonas (**Joz 9:14**)³. Un kādus lielus zaudējumus tādēļ cieta viss Izraēls! Arī visa Izraēla tauta savā ikdienā bieži nejaudāja pēc Dieva un neuzticējās Viņam. Tā rezultātā pēc katra atsevišķa gadījuma sekoja liela nelaime. “Ticīgi” viņi bija visos laikos. Kā Ābrahāms, tā Jozua bija pastāvīgi

---

¹ Un Ābrahāms sacīja par Sāru, savu sievu: "Tā ir mana māsa." Tad Gerāras ķēniņš Abimelehs sūtīja un paņēma viņu.

² Un Sāraja teica Ābrāmam: "Redzi, Tas Kungs man nav devis iespēju dzemdēt, ej pie manas kalpones, varbūt no viņas man tiks doti pēcnācēji." Un Ābrāms paklausīja Sārajas balsij.

³ Tad Izraēla vīri ņēma gan no viņu ceļamaizes, bet tie neprasiņa Tā Kunga gribu.

Ticot vai uzticoties?

“Dievam ticīgie”, pat tad, kad viņi nejautāja Dievam. Diemžēl, viņi ne vienmēr uzticējās Dievam. Un mēs? Vai mēs esam “ticīgie” vai tādi, kas nepārtraukti paļaujas uz Dievu?

Par Ēnohu mēs lasām, ka viņš “pastāvīgi staigāja ar Dievu”, un pēkšņi viņa vairs nebija, jo Dievs viņu paņēma pie sevis (1Moz 5:22-24)¹. Cik gan Dieva bērnu pastāvīgi sūdzas, ka ir paši sev šķērslis un ir tik stipri piesaistīti šai pasaulei! Ja vien viņi, līdzīgi Ēnoham, nepārtraukti staigātu Dievā, tad viņu vecās būtības, acīm redzot, drīz vairs nebūtu, jo Dievs viņus uznestu augstākā līmenī.

Tiklīdz mēs pārstājam dzīvot kā ticīgie un sākam dzīvot paļāvībā uz Dievu, beidzas mūsu trūcīgā eksistence, jo Viņa paļāvīgajiem pieder visi Dieva apsolījumi. **“Bet es jums saku: dzīvojiet Garā, tad jūs neļausieties miesas iegribām.” (Gal 5:16).** Staigāšana Garā ir kas cits, nekā “staigāšana pastāvīgā paļāvībā uz Dievu, rēķinoties ar garīgo realitāti”.

Parasti, tikai nonākot smagā vai bezizejas situācijā, “ticīgie” sāk dzīvot tāpat kā tie, kas “paļaujas uz Dievu”. Piemēram, nonākot briesmās, spiedīgos apstākļos, trūkumā (citādi Dievs nav viņiem vajadzīgs...). Kad sākās II Pasaules karš, daudzi “ticīgie” pēkšņi kļuva “paļāvīgi uz Dievu”. No šī viedokļa karā ir arī kas derīgs. Es bieži dzirdu par neticamiem notikumiem II Pasaules kara laikā. Toreiz

---

¹ Un Ēnohs vadīja savas gaitas ar Dievu un pēc Metuzāla dzemdināšanas dzīvoja vēl trīs simti gadus un dzemdināja dēlus un meitas. Un viss Ēnoha mūžs bija trīs simti sešdesmit pieci gadi. Un Ēnohs vadīja savas gaitas ar Dievu; tad viņa vairs nebija, jo Dievs ņēma viņu pie Sevis.

daudzi gandrīz vai ik mirkli dzīvoja tikai pašāvēībā uz Dievu. Ja zvanīja telefons - paceļot klausuli, viņi domās vērsās pie Dieva, ja kāds klauvēja - durvis atvēra pilnīgā pašāvēībā, ka šīnī situācijā Jēzus visu tur savās rokās. Katra tikšanās, katra saruna, katrs uzaicinājums uz oficiālu iestādi bija pašāvēības treniņš. Vakarā, liekoties gulēt, cerēja uz Dievu; rītā pamostoties, atkal cerēja uz Dievu... Jo nevarēja jau zināt, vai nākamajā dienā būs jumts virs galvas, vai vispār paliks dzīvajos.

Bet kāpēc mēs tā nedzīvojam visu laiku? Tad mēs arī ikdienā piedzīvotu apbrīnojamu Dieva tuvumu, tāpat kā Dievam uzticīgie kara laikā! Tas, vai mēs dzīvojam Dievā vai nē, nav atkarīgs no tā, vai pašlaik ir miers vai karš. Tas ir atkarīgs no tā, vai mēs dzīvojam vai nedzīvojam pašāvēībā uz Dievu. Arī miera apstākļos Dievs grib mums nepārtraukti parādīt savu efektīvo klātesamību. Ja mēs dzīvosim, uzticoties Dievam, tad mūsu dzīve būs interesanta un pievilcīga līdz pat sīkākajai detaļai. Diemžēl, līdz ar kara beigām, daudzi “uzticīgie” ir atkal kļuvuši par “vienkārši ticīgajiem”. Ir iestājusies ikdiens un viss, kādreiz ar Dievu pārdzīvotais, ir palicis tikai atmiņās, neizmainot patreizējā laika vienmuļību.

Man bieži ir nācies būt lieciniekam, kad vecie kristieši atkārtoti stāsta par pagātnē piedzīvoto, kamēr tagadnē kopā ar Dievu viņi nepiedzīvo gandrīz neko ievēribas cienīgu. Varbūt tieši tāpēc Dievs pieļauj mūsu dzīvē grūtības, lai mēs no jauna sāktu dzīvot “nepārtraukti pašāujoties” uz Viņu? Cik gan dedzīgi Dieva Gars gaida tādus uzticīgos! Tāpēc

Ticot vai uzticoties?

paļausimies atkal uz Dievu katrā dzīves situācijā, kā to kādreiz darīja ticīgie karagūstekņi!

Sākot ar savas ticīgā dzīves pirmajām dienām, es vingrinos visā rēķināties ar Kungu, neatkarīgi no tā, vai mani piemeklē labākas vai sliktākas dienas, ar grūtībām vai bez. Ja es gribētu uzrakstīt par visu, kas ar mani noticis dažu pēdējo gadu laikā, es varētu rakstīt grāmatas visu savu atlikušo dzīvi. Kopsavilkumā varu teikt: ja mēs dzīvosim ne tikai kā ticīgie, bet arī pilnīgi paļaujoties uz Dievu, mēs vienmēr būsīm īpašā stāvoklī un būsīm “liels izņēmums”, vienalga – mājās, darbā, baznīcā, armijā – vienalga, lai kur mēs arī nebūtu.

Savu pirmo vērtīgo pieredzi- pilnīgi uzticēties Dievam, es ieguvu Šveices armijā. Tūlīt pēc zvēresta nodošanas es tiku iesaukts pārkvalificēšanās pirmajā kursā. Man bija ārkārtīgi grūti tur uzturēties, jo manai jaunajai dzīvei nebija nekā kopīga ar karavīra formu, ieročiem un durkli. Bet ko gan man atlika darīt? Es biju nokļuvis šajā sarežģītajā situācijā. Ak, kādas tur bija kārtības! Pavēle pēc pavēles, viena nepatīkamāka par otru..., aukstums, mitrums, nakts dežūras, slikts vispārējais noskaņojums, netīrība un smags darbs, nav laika priekš Dieva... nav laika priekš Dieva? Nebūt nē!

Pats to neapzinādamies, es sāku *visas* savas *vajadzības* izteikt Dievam un *itin visā* pastāvīgi rēķināties ar Viņu. Svētā Gara vadīts un uzticēdamies, es piesaucu VIŅU katrā situācijā, gaidot konkrētu Viņa vadību un palīdzību. Un to visu es stāstīju saviem neticīgajiem biedriem. Sākotnēji viņi mani tikai izsmēja, bet mani tas pilnīgi neuztrauca. Katra, pat visniecīgākā situācija deva man iemeslu būt pateicīgam

un ticēt. Pēc katras pavēles es sev sirdī teicu: “Tieši tā, KUNGS!”, un turpināju uz Viņu paļauties. Kopš tā brīža manā sirdī auga dziļa pārliecība, ka priekš tiem, kas paļaujas, ir jau sagatavots - un tādēļ labāks ceļš, nekā “ticīgajiem” un bezdievīgiem izsmējējiem. Sākotnēji, sev par prieku, es satiku “ticīgu” kareivi, kuram ar lielu entuziasmu stāstīju, ka turpmāk gribu dzīvot ne tikai kā “ticīgais”, bet arī kā Dievam paļāvīgais. Bet viņš nespēja priecāties kopā ar mani, jo jau pārāk ilgu laiku bija “ticīgais”. Vēl vairāk, viņš nolika mani pie vietas, brīdinot neaizrauties ar “neprātībām”. Bet tas nespēja apēnot manu ārkārtīgi lielo prieku, kas bija radies, atrodot šo pērli. Es jutu, ka, ja es *itin visā* paļaušos tikai un vienīgi uz Viņu, Dievs *ik dienas* darīs lielas lietas. Tāpēc es teicu Kungam: “Labāk es būšu “neprātīgs” un dzīvošu ar Tevi, nekā būšu “skābs ticīgais”. No šī brīža viss notika sekojoši: pavēle – pavēle atcelta! Pavēle – pavēle atcelta! “Saseks, šurp!” ... “Nē, Valzers, šurp!” Negaidīti es kļuvu par lielu izņēmumu! Tāpat kā agrāk, es saņēmu mokoši nepatīkamus rīkojumus, bet no šī brīža es darīju uz pusi mazāk nekā agrāk, jo pēdējā brīdī vienmēr kāds cits ieņēma manu vietu. Bieži vien tas bija kāds, kurš neticēja, ka Dievs man palīdz un dzīvē visur mani pavada (**Sak 11:8**)¹.

Un, lai gan sākotnēji es biju apmācīts pavisam citiem mērķiem, uz turpmākajiem 15 gadiem mani izvēlējās par personīgo apkalpotāju virsniekiem. Tas man vienmēr sagādāja lielu prieku. Savu ieroci es varēju nolikt malā uz visiem laikiem un visus šos gadus attiecībā uz mani

---

¹ “Taisnais no nelaimes glābts, ļaundaris nāk viņa vietā.”

vispārpieņemtā militārā kārtība gandrīz pilnībā zaudēja savu nozīmi. Pateicoties maniem jaunajiem pienākumiem, man radās daudz brīva laika priekš sevis un priekš Dieva, tādēļ mājās es vienmēr atgriezos vairāk atpūties nekā pēc atvaļinājuma. Un nav nekāds brīnums, jo vairumā gadījumu es dzīvoju ērtās viesnīcās nevis parastos, aukstos un mitros betona bunkuros. Pie tam, viena evaņģēliska saruna sekoja otrai, tā ka gandrīz katrs karavīrs un oficiers dzirdēja labo vēsti. Apkārtējais noskaņojums kļuva arvien labāks, attiecības arvien sirsnīgākas, sarunas dziļākas. Man par prieku tas pats un tādā pašā secībā atkārtojās arī tad, kad mani norīkoja uz citu apakšnodaļu. Kad bija izskanējusi pēdējā man domātā pavēle, rotas komandieris man izteica negaidītu piedāvājumu kapelāna vietā noturēt sprediķi visiem virsniekiem. Arī šoreiz, uzreiz pēc manas piekrišanas, notika pārmaiņa. Organizatorisku iemeslu dēļ virsniekiem domāto dievkalpojumu noturēt nebija iespējams. Tā vietā komandieris uzaicināja *visu rotu* kopā ar virsniekiem noklausīties manu sprediķi par dzīves jēgu. Pēc tam, kad viņš publiski paziņoja par savu dalību šinī vakarā, viņam piebiedrojās visi virsnieki un vairāk kā puse rotas. Visi ar interesi uzklausa labo vēsti un, apspriežot šo tēmu, daži palika līdz vēlai naktij. Diskusija notika grupās un katra grupa sauca mani pie sevis. Bija arī individuālas sarunas satrauktā tonī. Lai gan sākotnēji dienestā man bija ļoti smagi, ar cik gan svarīgu pieredzi dienesta laikā mani apveltīja Kungs! Taču piepildījās tieši tas, par ko es vairāk kā 15 gadus atpakaļ lūdzos cerībā: “Ļauj man redzēt Tavu varenumu tādā mērā, lai man būtu zaudējuma sajūta un žēlums, dienestam beidzoties!”

Dārgie, dzīvosim itin visās mūsu dzīves jomās, pastāvīgi uzticoties un dzirdot Dieva balsi! Tad mēs to pašu varēsim liecināt par visu savu dzīvi. Jo to, ko Kungs teicis Jozuam (Joz 1:9)¹, Jeremijam (1:8)², Mozum (5Moz 31:6,8)³ vai Pāvelam (Apd 18:10)⁴, Viņš līdzīgā veidā saka arī *katram* no mums: **“Es tevi nekad neatstāšu un nekad nepametīšu..”** (Ebr 13:5). **“... jo Kungs, tavs Dievs, ir kopā ar tevi, lai kurp tu ietu!”** (Joz 1:9). Visur, lai kur mēs arī nebūtu! Mēs varam sajukt Viņa aktīvu darbību *katrā* situācijā. Tāpēc sāk Viņam uzticēties jau **šodien!** Neko vairs nepieņem kā vienkārši “parastu”! Gaidi Dieva darbību, kad tiecies ar tuvinieku, kad iezvanās telefons vai kāds klauvē pie durvīm. Sāk vietā, kur pašreiz atrodies un nemeklē “izdevīgas pozīcijas”! Iepriekš neizvirzi nosacījumus!

Sāk *tūlīt* un nekad nepārtrauc dzīvot nepārtrauktā pašāvēībā. Un tu redzēsi, kā sāks pārvērsties tava ikdiena – no pelēkas tā kļūs spoža un krāsaina! Garlaicība kļūs par daudzveidību, “normālais” kļūs “pārdabisks”, vientulību nomainīs debešķīga saziņa ar Dievu utt. Viņš ir šeit un mīl tos, kas Viņam uzticas. Viņš gaida tos tik stipri, kā līgavainis gaida savu līgavu. Mūsu Dievs ir aktīvs Dievs, lai gan ir neredzams! Viņš ir paslēpies, lai mēs, cilvēki, pastāvīgi sekojot Viņam, vienmēr atklātu ko jaunu. Viņš grib vest mūs

---

¹ “Vai es tev nepavēlēju būt stipram un sīkstam, nebīties un nebaiļoties, jo Kungs, tavs Dievs, ir kopā ar tevi, lai kurp tu ietu!”

² ““Nebaidies no viņiem, es esmu ar tevi! Es glābšu tevi”, saka Kungs.”

³ “Esi stipri un sīksti, nebaidieties un nedrebiēt no tiem, jo Kungs, tavs Dievs, ies kopā ar tevi, viņš tevi neatstās un nepametīs.” “Kungs ies tev pa priekšu, viņš būs kopā ar tevi, viņš tevi neatstās un nepametīs – nebaidies un nebaiļojies!”

⁴ “... jo es esmu ar tevi. Neviens netiks klāt, lai nodarītu tev ļaunu, jo Man šajā pilsētā ir daudz ļaunu.”

Ticot vai uzticoties?

no viena brīnuma pie otra, no slavas uz slavu (**2Kor 3:18**)¹, lai mūsu prieks būtu pilnīgs (**Jņ 16:24**)²! Viņš grib, lai mēs mācītos ieraudzīt Viņu visā, saprotot, ka Viņš ir *visur* – priekos un bēdās, lielās un mazās lietās, trūkumā un pārpilnībā, spēkā un vājumā, veismēs un neveismēs - un no visa Viņš rada tikai vislabāko!

Pēcvārds vājajiem

Iespējams, ka Sātans tev pašlaik čukst: “Jā, jā, brālis Saseks runā taisnību, *viņam* tas izdodas, bet *tu* gan labāk paliec savā vietā... Un vispār, tik grēcīga dzīve kā tavējā nepieļauj tādu patiesumu... Tu nē... Tu esi ļoti slikts, pārāk izdabā cilvēkiem un necienīgs... Un no kurienes gan tev pēkšņi radīsies tāda ticība?... Tam, neapšaubāmi, ir nepieciešama īpaša “ticības dāvana” utt.”

Mani dārgie! Nekādā gadījumā nepieļaujiet tādas domas! Atraidiet tās tūlīt! Pat ja tas tā arī ir, tas nemaina lietas būtību un nedod mums nekādu pamatotu attaisnojumu staigāt neticībā! *Tieši tad* arī tev skan šis vārds, ja tu jūties necienīgs, ierauts grēkos un saistīts. Klausies! “Staigāšanai uzticībā” Dieva acīs ir lielāka nozīme, nekā “staigāšanai bezvainībā”. Vai Dāvids bija bezvainīgs, kad Dievs nosauca viņu par vīru pēc savas sirds? Vai kāds no Bībelē minētajiem piemēriem ir bijis nevainojams? Vēl vairāk, lielākajā daļā

---

¹ “Bet mēs visi, būdami atsegtu vaigu, atspoguļojam Kristus godību, un Kungs, kas ir Gars, mūs pārveido pēc sava tēla aizvien lielākā godības spožumā.”

² “Līdz šim jūs neko manā vārdā neesat lūguši. Lūdziet, un jūs saņemsiet, tā ka jūsu prieks būs piepildīts.”

gadījumu ir bijis tieši otrādi. Dievs caur viņiem pagodināja sevi, jo tieši *savā vājumā* tie sāka dzīvot “uzticoties”. Kā gan citādi mēs varētu atsvabināties no kaut viena vienīga grēka vai slihta paraduma, ja ne caur ticību un staigāšanu ticībā?!

“Bez ticības nav iespējams DIEVAM patikt. Tam, kas tuvojas Dievam, ir jātic, ka Dievs ir un ka viņš atalgo tos, kas VIŅU meklē.”(Ebr 11:6)

Visvairāk Dievs gaida, lai cilvēks nepārtraukti uzlūkotu Viņu un nepārtraukti uz Viņu paļautos. Ne velti grieķu valodā vārds “**cilvēks**” (antropos) nozīmē “**tas, kas tiecoties raugās uz augšu**”. Šī fundamentālā uzticības pozīcija ir un paliek cilvēka stāvoklis un sūtība saskaņā ar viņa radīšanu, pilnīgi neatkarīgi no tā, vai viņš ir tikko kritis grēkā vai nē, vai viņš atrodas labvēlīgā vai nelabvēlīgā stāvoklī. Jo mūsu ēdiens un dzēriens, miegs un elpošana nav atkarīgi no mūsu morāles, nekļūdīguma vai labvēlīgiem apstākļiem! Tas viss mums ir nepieciešams, jo mēs tādi esam radīti. Kamēr mēs tikai ticam, ka Jēzus Kristus ir Dieva dēls un izlējis Savas asinis par mūsu grēkiem, mēs esam tikai “statiski ticīgie”. Ar to mēs tikai parādām, kādai “**tautībai**”, kādai “**ģimenei**” piederam, kādai “**partijai**” sevi pieskaitām, vai arī no kurienes esam “**cēlušies**”. Visus savus apsolījumus un visu savu pilnību taču Dievs ir ielicis dinamiskajā, nevis statistiskajā ticībā! Iespējams, tas ietver atbildi uz jautājumu, kas ir svarīgs daudziem no mums. Jo cik gan bieži mēs jau esam žēlojušies, ka būdami “**ticīgie**”, tik maz esam ieguvuši no šīs Bībelē apsolītās dzīves! Turpmāk lasīsim Bībeli, raugoties no šāda skata punkta! Ja *tā* runā par mūsu ticību, tad ar to ir domāta mūsu “**uzticība**” nevis vienkārši “**ticība**”,

Ticot vai uzticoties?

kā ir teikts, piemēram, “... un lai jums, kas ticat*, būtu dzīvība Viņa vārdā” (Jņ 20:21). Dārgie, izlasiet arī šos apsolījumus un pievērsiet uzmanību šīm “nelielajām” atšķirībām:

“Es nekaunos evaņģēlija: tas ir Dieva spēks pestīšanai ikvienam, kas tic*..” (Rm 1:16)

“Lai jūsu gara acis būtu apgaismotas un lai jūs zinātu... cik neizmērojami liela ir viņa dievišķā varenība, kas darbojas pie mums, ticīgajiem*. Šī varenā spēka darbību viņš parādījis...” (Ef 1:18-19)

“...esat tos uzņēmuši ne kā cilvēku sacītus vārdus, bet kā vārdus no Dieva, kā tas tiešām ir, un Dievs darbojas jūsos, ticīgajos*.” (1Tes 2:13)

“...Kas tic*, tam viss iespējams.” (Mk 9:23)

Pirmo reizi vācu valodā publicēts 1992. gadā

---

* dinamiskais jēdziens nozīmē - dzīvot pašāvībā, uzticoties, nevis tikai ticot, kas būtu statiska ticība.

Pirmā mīlestība

“Bet man pret tevi ir tas, ka tu esi atmetis savu pirmo mīlestību.” (Atkl. 2:4)

Kāds skumjš apgalvojums! Ja Kungs pārbaudīs mūs, vai Viņš būs spiests arī mums teikt to pašu? Tomēr šis apgalvojums ir ne tikai skumjš, tas ir šausminošs. Jo, ja šī situācija nemainīsies, tā saka Kungs, tad Viņš nostums no vietas to gaismekli, kas atrodas svētnīcas centrā (Atkl 2:5)¹. Tas nozīmē neko citu kā vien šausminošu satumšanu, tumšu nakti un pilnīgu nespēju orientēties garīgajā dzīvē. Cik gan daudz Dieva bērnu un veselu kopienu tieši šajās dienās pārdzīvo tādu stāvokli!

“Gaismekļa pārvietošana” var notikt, īpaši nepiesaistot mūsu uzmanību. Sākotnēji pilnīgi nemanāmi dzīvē ielavās kāds iekšējs trulums, kas pamazām pārvēršas arvien dziļākā, garīgā tukšumā. Varbūt tas ir arī tavas dzīves īss apraksts? Tad šodien tev tiks sniegta palīdzība. Arī no šī trūkuma ir izeja!

Taču vispirms mums ir jāuzdod jautājums: kas notika ar efeziešiem? Kā kas tāds varēja notikt? Vai tad pats Pāvils neliecināja efeziešu baznīcas locekļiem, ka tieši viņi ir sasnieguši nesalīdzināmi dziļu garīgumu un dziļumu Kristū (sk. vēstuli efesiešiem)? Kā gan lai izskaidro to, ka vien dažus gadu desmitus pēc tam Kungam bija jākonstatē: “Tu

---

¹ “Tad nu atceries, no kā tu esi atkritis, un nožēlo grēkus, un dari tos darbus, ko iesākumā biji apņēmis. Bet, ja ne, es nāksu un nogrūdišu tavu gaismekli – ja tu neatgriezīsies.”

pameti savu pirmo mīlestību”? Ko vispār Dievs saprot ar vārdiem “pirmā mīlestība”? Un mēs? - Ko mēs ar to saprotam?

Uz šo jautājumu jārod konkrēta, neatliekama atbilde. Jo, ja mēs aplūkojam Jēzus attēloto ainu efeziešu baznīcā, tad mums skaidri jāsaprot, ka *šādi atzinīgi* un skaisti vārdi droši vien nevarētu tikt izteikti kādai mūsu 20. gadsimta baznīcai:

“...es zinu tavus darbus un tavus pūliņus, un tavu izturību, un to, ka tu nespēj paciest ļaunos un pārbaudītos, kas uzdodas par apustuļiem, bet nav tādi, jo tu pieķer viņus melos. Tev ir pacietība, tu daudz esi cietis mana vārda dēļ un neesi paguris.” (Atkl 2:2-3) (Ja tā padomā, ka Efesa ar savu Artemīdas/Diānas kultu bija okultisma un māņticības centrs!)

Vai *mēs* tāpat kā viņi noturētos un būtu vēl spēka pilni, ja blakus tādām okultismam mums būtu vēl jāiztur arī kristiešu vajāšanas Nērona valdīšanas laikā (m.ē. 64.g), ebreju sacelšanās senajā Romā (m.ē. 66.g.) un Jeruzalemes nopostīšana Tita laikā (m.ē. 70.g.)? Kāda ārkārtīgi slavinoša liecība par efesiešiem! Pirmajā acu uzmetienā var vienīgi teikt: “Vai gan var vēlēties ko vēl vairāk?” Viņiem ir ticība, darbi, netrūkst ne pacietības, ne izturības; viņi ir paklausīgi un rūpīgi, spējīgi atšķirt, līdz galam nošķiras no visa ļaunā! Jā, un vēl vairāk: viņi ir pārdzīvojuši gadiem ilgu vajāšanu un ir palikuši noturīgi Kristū – nenogurstoši! Vai mēs nevarētu šo to no viņiem pamācīties? Un tomēr Jēzus saka: **“Bet man ir pret tevi tas, ka tu esi atmetis savu pirmo mīlestību” (Atkl 2:4)**

Agrāk es vienmēr domāju, ka pirmās mīlestības pazūšanu var salīdzināt ar acīmredzamu atkāpšanos ar kurnēšanu, ar izvairīšanos u.tml. Protams, tās arī ir mīlestības zaudēšanas pazīmes. Taču, augstāk minētais uzskaitījums norāda vispirms jau uz to, ka ir iespējams arī pretējais. Proti, liela garīgā interese, aktivitāte un upuris līdz pat pēdējam kreklam var būt arī tur, kur pirmā mīlestība ir pamesta. Vai tad šāda iespējamība netiek atklāta **vēstules korintiešiem 13. nodaļā**? Cilvēki var būt garīgi ļoti apdāvināti, apgaismoti un nesavtīgi līdz pat spējai pašuzpurēties, tai pat laikā nebūdami Dievam tīkamā mīlestībā? Cik tomēr viegli mēs varam mānīt paši sevi, sakot: “Es taču kalpoju Kungam, turu ticību, daudz kam sevi ziedoju, neesmu skops, neesmu slinks, ciešu un panesu visu, esmu garīgi iesvaidīts...” (Mt 7:22)¹

Pirmās mīlestības īstās pazīmes ir jāmeklē dziļāk! Tāpēc iemācīties saprast pirmo mīlestību mēs varēsim tikai, pamatojoties uz sekojošiem diviem apgalvojumiem:

1. Pirmās mīlestības neesamības pazīmes ne obligāti ir *ārēja* vienaldzība, acīmredzama atkāpšanās, kurnēšana vai izvairīšanās, aizlavīšanās.
2. Manāma garīga interese, nevainojama kristīgā staigāšana, dedzīga cītība utt. – šīs savukārt nav obligātas pirmās mīlestības pazīmes.

---

¹ “Daudzi tajā dienā man sacīs: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā vārdā nepravietojām? Vai mēs Tavā vārdā neizdzinām dēmonus? Vai Tavā vārdā daudzus brīnumainus darbus nedarījām?”

Pirmā mīlestība ir pelnījusi mūsu pilnīgu uzmanību, jo, pirmkārt, *viss* ir no tās atkarīgs; otrkārt, to nav viegli atpazīt, kā rezultātā var viegli nokļūdīties. Kad es pirmo reizi dzirdēju par šo “pirmo mīlestību” un “pirmajiem darbiem”, es domās automātiski atgriezos savas kristīgās dzīves *pirmajās* dienās. “Nē, tikai ne to!”, es tūlīt nodomāju, jo manas kristīgās dzīves sākumā dažās jomās mana mīlestība uz Dievu bija dalīta. Tas nozīmē, ka Jēzus nedomāja par notikumiem, kas laika ziņā bija pašā sākumā. Kad pāršķirstīju savas izaugsmes turpmākās pāris lappuses, es uzgrūdus uz sava īstā izrāviena dienām. Pēkšņi es skaidri saskatīju atšķirību. Pateicoties tam, ka es pilnībā veltīju sevi Kristum un - manai bezierunu kapitulācijai zem Dieva gribas, mana sirds bija piepildīta tikai ar vienu vēlēšanos: “Jēzus ir viss, Jēzus ir viens un Jēzus ir it visā!” Jēzus ne tikai teorētiski ienāca manā sirdī un dzīvē, caur manu ziedošanos es varēju pilnīgi reāli Viņu piedzīvot. Turpmāk bija tā: **“tādēļ nevis es dzīvoju, bet manī dzīvo Kristus” (Gal 2:20)**. Tātad, pirmās mīlestības būtība ir tajā, ka mūsos dzīvojošais Kristus *visā* ir Tas, kas nepastarpināti darbojas mūsos un caur mums. Tādā veidā, nevis pāri malām plūstošās mīlestības jūtas kļūst par pamatu pirmajai mīlestībai (kaut arī tas, bez šaubām, ir saistīts ar to), bet Viņam visu uzticoša paļāvība un veltīšanās visās jomās, lai Viņš kļūtu par caur mums Dzīvojošo. Nevis *vispirms* es, un pēc tam Viņš, bet visā *Viņš manī un caur mani!* Tāpēc kopš tā brīža manī bija klātesošs nevaldāms dzinējspēks! Ja VIŅŠ PATS manī darīja visu, tad es turpmāk varēju priecīgi un viegli darīt visu PRIEKŠ VIŅA un VIŅA DĒĻ. Viņa klātbūtne vienkārši pārsniedza pilnīgi visu. Tā piesūcināja

visu: manu gribu, manas jūtas un manu prātu. Pat “mana” mīlestība uz Dievu un “mana” uzticība Viņam bija radītas, pateicoties Viņa dzīvinošajai klātbūtnei. **(Flp 2:13)**¹. No brīža, kad pilnībā ziedoju sevi Viņam, nekāda cena man nebija par augstu, neviena taka par stāvu, neviens ceļš par ērkšķainu, neviena nakts par Īsu utt. Viņš radīja manī visu, tāpēc spēka pietika visam. Viņš varēja dabūt visu, kas bija mans – māti, tēvu, brāli, draudzeni, manu hobiju, naudu, manu brīvo laiku, un pirmām kārtām jau - *mani pašu!* Turpmāk mana devīze bija: “Priekš TEVIS es izdarīšu visu!” “Ja Tu rīt mani sūtīsi uz Indoķīnu vai Aļasku, tad es jau šodien sāksšu kravāt savus koferus!” - turpmāk bija mans lozungs.

Savā lielajā žēlastībā Dievs pārbaudīja manus solījumus un pirmo mīlestību tikai vēlāk, Ziemeļindijā. Tur drīz vien sākās mani pārbaudījumi un tie negribēja vien beigties. Tas, kas mani aizveda uz turieni, nebija iztēle vai entuziastiska dievbijība, nē, tā bija skarba realitāte un Dieva vadība. Un tā es, jauns kristietis, atrodos Ziemeļindijā, izdalījis visu savu mantu, nezinot ne vārda angļu valodā, +50 grādu karstumā – un saku: “Cik labi, ka es pašlaik neatrodos Indoķīnā vai Aļaskā!”

Turpmākie gadi bija zīmīgi ar vēl lielāku skaitu dažādu smagu pārbaudījumu – ar apmelojumiem, trauksmi un nemieru, smagiem likteņa sitieniem un daudz ko citu. Zuda pārlicība par sevi, radās nedrošība, un tā vietā, lai šie

---

¹ “jo Dievs ir tas, kas pēc savas labās gribas rosina gan jūsu gribēšanu, gan darbošanos.”

“mīlestības ceļi” manī mītošo “pirmo mīlestību” būtu noveduši pie piepildījuma, es arvien vairāk centos visu darīt un paciest vienkārši “paklausībā”. Un tieši tādā veidā daudzu Dieva bērnu uzmanība no “Kristus novēršas uz kristietību”, no “Dieva uz dievišķīgo”, bet - tāpat arī no “personīgā uz lietišķo”. Tā neviļus es sajutu efeziešu traģismu: arvien vairāk darba, pārbaudījumu un pārdzīvojumu slāpēja nedalīto un nesamaitāto pirmās mīlestības liesmu. Bezgalīgais notikumu daudzums gribēja to noslāpēt - pēkšņi nācās atraidīt viltus brāļus, tikt galā ar ļaužu ļaunumu, nodarboties ar dvēseles aprūpi kā mācītājam, vadīt darbiniekus, vadīt seminārus, audzināt bērnus, uzturēt laulāto attiecības, pārvarēt slimības un krīzes, bieži līdz pilnīgam spēku izsīkumam gaidīt Dieva palīdzību, atbildēt uz neskaitāmām vēstulēm, īstenot celtniecības projektus, pārvaldīt finanses, būt atbildīgajam utt. un t.jp.

Ja tādos brīžos mēs, palikdami nomodā, nepaliekam VIŅĀ un, atbilstoši mūsu apstākļiem, nedzīvojam vēl vairāk uzticoties, tad attiecīgi samazināsies arī Viņa darbība MŪSOS un CAUR MUMS. Tā *mūsu pirmās mīlestības* pozīcija arvien vairāk un vairāk pārtop par *pienākuma pozīciju*. Un pēc tam pēkšņi vairs nevis Kristus mūsos un Kristus caur mums, bet tikai Kristus priekš mums un Kristus kopā ar mums! Rezultātā viss, kas sākumā notika iekšējā stāvokļa vadīts, tagad kļūst par nenovēršamu pienākumu. Ja agrāk mēs apciemojām draugus, tad darījām to tikai sirds pamudināti. Šodien mēs, iespējams, viņus vēl apmeklējam, bet cik gan bieži darām to tikai iekšējas pienākumu sajūtas vadīti... jo jau sen bija laiks to izdarīt!

Vai tā nenotiek arī visās citās dzīves jomās? Cik daudz no tā, ko tu kādreiz darīji no sirds, tu, iespējams, dari arī tagad – bet tikai tāpēc, ka tas kļuvis tev par pienākumu? Ja tā padomā, piemēram, kaut vai par laiku agrā rīta stundā vienatnē ar Dievu, par Bībeles lasīšanu, par lūgšanu vai sanāksmju regulāru apmeklēšanu utt.

Skatoties uz **Atkl 2:2-3** mums jāpieņem, ka tieši tāds bija attīstības process efeziešu baznīcā. Efezieši uzticīgi noturējās itin visā, tikai visas viņu darbības un lietas nolaidās līdz zemam līmenim - vienīgi kristieša pienākumu izpildīšanai. Tāpēc pirmās mīlestības zaudēšanu var salīdzināt ar personīgā līmeņa nomaiņu pret lietišķo vai profesionālo. Ikdienas dzīvē tam var atrast daudz salīdzinājumu. Piemēram, mēs redzam atšķirību starp valsts ierēdņi un iemīļjušos cilvēku. Pretstatā pieredzējušam ierēdnim, cilvēkam, kas ir iemīlējis, visa dzīve noris ap to personu, kuru viņš mīl, viņam tās nav vienkārši tikai lietas visapkārt vai pienākums. Vienalga, vai viņš raksta vēstules, gatavo ēst, kaut ko remontē, pērk, vai dara ko citu sev tuvajam cilvēkam – viss tiek darīts tikai *viņam*. Tā arī jaunās māmiņas bieži sākumā dara visu tikai savam mīļajam mazulītim. Bet, tikko kā parādās otrais, trešais vai ceturtais bērniņš, nereti tas viss pārvēršas tikai par pienākumu un uzdevumu. Kāda nelaime, ja laulātais un bērni “vēl grib arī ēst”, ja “atkal kaut kur jāiziet ar laulāto draugu” jeb, “atkal ir laiks nopirkt kādu dāvanīņu”! ... Ak, ja arī mēs kādreiz nonāksim tādā stāvoklī, mums būs jābīstas, ka beigās arī mūsu pēdējā mīlestības liesmiņa tiks apgāzta un nodzēsta!

Ir tikai viena izeja – **atpakaļ pie pirmās mīlestības!** Bet, vai vispār ir iespējams ceļš atpakaļ, ja tu jau esi ierauts pienākuma un pārmērīgas aktivitātes atvarā? Jā, izejai jābūt, citādi Jēzus nebūtu teicis efeziešiem: “...uzvarētājam es došu...” (Atkl 2:7). Tātad, no visām dzīves situācijām ir dievišķa izeja, bet neviena no tām mums netiek dota tāpat vien. No tiem, kas izkrituši no pirmās mīlestības, Kungs pieprasa trīskārtīgi. Starp citu, šis ceļš darbojas arī laulībā.

1. “Tad nu atceries, no kā tu esi atkritis...” (Atkl 2:5)

Vārdiņus “no kā” varētu burtiski tulkot “no kuras vietas”, t.i., “no kāda augsta stāvokļa”. Citiem vārdiem sakot, padomā, no kāda augsta aicinājuma tu esi izkritis! Tu biji debesīs kā Kristū līdzī augšāmcēlies (Ef 2:6)¹, bet tagad tu kā kāpurs atkal guli uz zemes laicīgā, pārejošā putekļos. Padomā par to, ka kādreiz Kristus pats veica *visu tevī un caur tevi*, un nu tu pēkšņi gribi radīt kaut ko *Viņam*? Garā tu iesāki un tagad gribi pabeigt miesā? (Gal 3:3)² Padomā, ka tu esi nokritis no līgavas stāvokļa-verga pozīcijā, no personīgu savstarpējo attiecību virzītājspēka uz lietišķo attiecību verdzības jūgu! Tā vietā, lai tevi vadītu sirsnīgas mīlestības spēks, tu pašreiz atrodi uz prasību velkoņa, un piedevām tev vēl ir savi personīgie priekšstati un ideāli.

---

¹ “viņš mūs līdz ar Kristu ir augšāmcēlis un līdz ar viņu sēdinājis debesīs Kristū Jēzū”

² “... - reiz sākuši Garā, nu gribat tapt pilnīgi caur miesu?”

Tāpēc, padomā par to, ka te tevi vairs netur sakne, bet ka tu mēģini turēt sakni, ka sabats vairs nekalpo tev, bet tu kalpo sabatam! Padomā vēlreiz par to, ka dzīvē viss ir atkarīgs no sirds un visam ir jānāk no sirds, tikai tā var gūt izturību.

Līdzība par žēlsirdīgo samarieti (**Lk 10:27**)¹ ļoti precīzi parāda, kas Dievam ir svarīgi un kur te ir atšķirība. Mācītājs un levīts rīkojās nepareizi, lai gan abi visu zināja un ļoti stingri pildīja likumus. Turpretī samarietis, neskatoties uz savu dīvaino izpratni par Dievu, intuitīvi visu izdarīja pareizi, jo viņa rīcība nāca no sirds, nevis no prāta diktētas pienākuma izpildes. Viņa prioritātes bija “automātiski” tādas pašas kā Dieva. Šai sirds līdzietībai nekas nebija par lielu, par smagu vai par dārgu.

2. “...un nožēlo grēkus...” (Atkl 2:5)

Nožēlošanai (grieķ. “metanoia”) nav nekā kopīga ar “soda izciešanu par grēkiem” vai ar kādu dievbijīgu jūtu izvirdumu, lai gan nožēla, bez šaubām, ir ar to saistīta. **“Kopš es novērsos no Tevis, es sajūtu nožēlu, kopš esmu nācis pie īstās atziņas”**, teikts **Jeremija 31:19**. Ar grieķu vārdu “metanoia” saprotam “izmainītu domāšanu”, vēl vairāk - tas nozīmē “domāt kopā”! Citiem vārdiem sakot, no jauna domā *kopā ar Kristu*, neskrienot pa priekšu un arī neatpaliekot. Ļauj Viņam pašam atkal domāt nepastarpināti

---

¹ “Tas atbildēja: “Mīli Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un ar visu savu spēku, un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.””

caur tevī, just un rīkoties, kā tas viņam arī pienākas! (**Kol 3:11**)¹ Tātad, tev nevajag atkal prasīt “jaunu sirdi”. Jaunā sirds jau ir tevī! Vienkārši atgriezies un atkal rēķinies ar tevī dzīvojošo Kristu! *No jauna vienmēr* un *visā* rēķinies ar Viņa spēcīgo augšāmcelsšanās dzīvi tevī! Atkal no jauna atdod Viņam sevi, kā tas bija sākumā, atjauno savu pilnīgo nodošanos, lai tevī no jauna piepildītu Viņa mīlestība un visa Viņa būtība! Atgriezies pie Viņa prioritātēm! Uzskati par svarīgāku rast pietiekoši daudz laika sarunai ar Tēvu un Dēlu (**1 Jņ**)², nekā visam pārējam. Tieši tāpat būtu jābūt arī attiecībā uz cilvēkiem tev līdzās. Lai cilvēki tev apkārt un viņu rūpes no jauna kļūtu tev svarīgākas par tavām “neatliekamajām” darīšanām, taviem hobijiem, personīgajām interesēm, un īpaši tad, ja runa ir par tavu dzīvesbiedru vai bērniem! No jauna izproti un apzinies, kas īsti ir būtiski un kas ir nebūtiski, kas pieder šai zemei un ir pārejošs, un kas ir debešķīgs un mūžīgs, par ko ir runa un par ko runai nemaz nevajadzētu būt, *Kuram* tu dari visu un kuram tu *nedari* neko! Nožēlot grēkus nozīmē domāt *kopā ar Kristu mūsos*, domāt patiesībā, atgriezties pie sākumiem un īstenībā. Atkal apmaini lietu-pienākuma “lēcu virumu” pret tevī mītošajām mīlestības personīgo attiecību “pirmdzimtā tiesībām”! Labāk līdz galam un no sirds izdarīt vienu vienīgu lietu, nekā desmit bez īpašas vēlmes pusparādītu darbu.

---

¹ “kur nav vairs nedz grieķa, ne jūda, nedz apgraizīšanas vai neapgraizīšanas, ne barbara, ne skīta, ne verga, ne brīvā, bet viss un visā ir Kristus.”

² “...Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un viņa Dēlu Jēzu Kristu.”

3. “...un dari agrākos darbus” (Atkl 2:5)

Citiem vārdiem sakot, dari savas lietas un veic savus uzdevumus, raugoties no “agrākās” perspektīvas:

“Visu, ko jūs darāt, to dariet no sirds – ne kā cilvēkiem, bet kā Kungam.” (Kol 3:23)

Kā jau teikts, dari atkal visu CAUR VIŅU un aizmirsti pats sevi! No jauna kalpo personības, nevis lietas dēļ! Lai tev atkal kļūst svarīgāk, “kā” tu kaut ko dari, nevis “ko” un “cik daudz”! No jauna atbīdi malā visu, kas kaut kādā mērā varētu traucēt vai apdraudēt tavas tīrās mīlestības motivāciju, savu komunikāciju ar Dievu un taviem tuviniekiem! Pamet visu svarīgo vissvarīgākā dēļ! Tāpat kā agrāk, atkal upurē savus “neatliekamus darbus un termiņus” pat visīsākās tikšanās labā ar savu “Mīļoto”. Un saki atkal kā agrāk: “Tam laiks būs arī rīt, to var izdarīt arī citreiz...”! Lai starp tevi, Dievu un tavu tuvāko atkal būtu kā toreiz, kad, iemīlēšanās un satraukto sarunu dēļ, tu pat nemanīji, kā atdzisa svētku pusdienas! Ja tavs skatiens no jauna būs nedalīti vērsts uz Kristu, tad drīz vien Viņš tevī izdarīs tā, ka ikviena saruna, vai tā būtu privāta, lietišķa vai saistīta ar politiku, agrāk vai vēlāk pievērsīsies Tam, Kuru mīl tava dvēsele.

Mīļotie, ja mēs esam sirds cilvēki, ja mēs atkal visu darām “kā Kungam”, ja, darot mums šķietami neiespējamās lietas un uzticoties, mēs no jauna rēķināmies ar to, ka šos darbus paveiks mūsos dzīvojošais Kristus Gars caur mums, tad mēs esam pieslēgti mūžīgam un neuzvaramam spēka avotam

(Sak 4:23)¹. Tam, kas uzskatīs sevi par tādu, tiks dots! Tad nekāds ceļš un nekāds pienākums nebūs mums par smagu, neviens uzdevums par nogurdinošu, jo Viņa spēks un spējas mūsos ir neizsmeļami. Tad arī mēs varēsim kopā ar apustuļiem izsaukties: **“Kristus (pirmā) mīlestība mūs vada...” (2 Kor 5:14).**

Pirmo reizi vācu valodā publicēts 1992. gada aprīlī

---

¹ “Vairāk par visu sargi savu sirdi, jo no tās dzīvība izverd!”

Evaņģēlijs – akts vai ceļš?

Daudzus gadus mēs darbojamies ar cilvēkiem, kuri meklē palīdzību un kuru kvēlākā vēlēšanās ir atjaunot Kristus Baznīcu. Vairumam no viņiem ir kopējs trūkums – viņi neredz īstus panākumus. Daļa no viņiem no gada uz gadu paliek grēka valgos, citus pastāvīgi piemeklē aizvien jaunas vilšanās. Tādējādi garīgais līmenis paliek zems, jebkuri dzīvības iedīgli virs šī līmeņa agrāk vai vēlāk izzūd. Ar ko saistīts šis kritums kristietības visos līmeņos? Kas to var apturēt un kam ir patiens šī jautājuma risinājums?

Pēdējā laika izkropļotais evaņģēlijs

Mūsu dilemmas sākums ir jau pašā ticības pamatā. Mēs esam stipri apgrūtināti ar “pēdējā laika evaņģēliju”, kura patiesībā nemaz nav. Šis “evaņģēlijs” nesatur nepārtrauktu dzīves plūsmu, kā tas vēl bija sākumā, bet tas sastāv no atsevišķiem aktiem. Šie akti seko viens aiz otra kā atdalītas, sevī pabeigtas darbības: ir nožēlas akts un atdzimšanas akts, ir ūdens kristīšanas akts, pēc tam, ir iespējams, ka ir Gara kristīšanas akts. Ik pa laikam notiek atsevišķi, mutiski grēksūdzes akti. Kad mēs nonākam baznīcās vai kopienās, tad mēs izpildām “maizes laušanas” aktu un, protams, nedrīkst izpalikt arī “sprediķa akts”. Būtībā mūsu dievkalpojumu apmeklēšanas arī nav nekas cits, kā no pārējās dzīves norobežots “akts”, kas atkal beidzas ar baznīcas zvanu skaņām vai noslēdzas ar draudzes gana izteikto “āmen”. Pēc tam seko ierastā ikdiena, “pilnīgi cita pasaule un realitāte”. Visām šīm darbībām ir kāda kopīga

iezīme – tās tiek veiktas ar salīdzinoši maziem ieguldījumiem un pēc tam “kristietības pienākumu sarakstā” tiek atzīmētas kā “izpildīts”.

Apustuļu sludinātajā Evaņģēlijā tāda veida aktu-izpratnes nav vispār. Viņi vienmēr runāja tikai par CEĻU, t.i., par nepārtrauktu, dinamisku procesu. Pirmajiem mācekļiem Evaņģēlijs bija nesaraujami saistīts ar nepārtrauktas ATTĪSTĪBAS apziņu, ar nepārtrauktu garīgu izaugsmi. Bez šaubām, arī viņu ceļš sākās ar grēku nožēlošanu. Tomēr tas nekad netika uztverts tikai kā akts, bet kā tas, kas tas patiesībā ir - kā “pirmais solis” ceļā uz garīgo realitāti. Pamatojoties uz šo, pirmajā gadsimtā par Evaņģēliju runāja tikai kā par “CEĻU”, turpretī mūsdienās to saprotam tikai kā “GRĒKSŪDZI”. Tā, piemēram, par Pāvilu Efesā mēs lasām: **“Bet, kad daži ar nocietinātu sirdi neticēja un, sapulcējušos ļaužu priekšā, zākāja šo ticības CEĻU, viņš kopā ar mācekļiem nošķīrās no tiem...”** “Tajā laikā izcēlās liels nemiers pret Kunga CEĻU.” (Apd 19:9,23). Visa pasaule, ieskaitot praviešus, sākumā runāja par Evaņģēliju kā par CEĻU. (Apd 16:17)¹. Un tomēr notika tā, kā bija pareģojis Jēzus Kristus: **“Cik šauri ir vārti un cik šauri ir ČEĻŠ, kas ved dzīvībā, un tikai nedaudzi to atrod.”** (Mt 7:14). Gadiem ilgi mēs sludinājām, ka it kā tikai nedaudzi atradīs “vārtus”, bet tā nepavisam nav rakstīts! Kas uzmanīgi lasa, ko saka Bībele, uzzina pavisam ko citu. Jēzus runā nevis par vārtiem, bet gan par CEĻU, ka TO atradīs tikai nedaudzi. Tādēļ arī tagad desmitiem

---

¹ “Viņa sekoja Pāvilam un mums, klaigādama: “Šie cilvēki ir visaugstā Dieva kalpi! Viņi sludina jums pestīšanas CEĻU.””

tūkstošu dvēseļu visā pasaulē atrod šos vārtus. Bet tādēļ, ka mēs ieeju caur šiem izslavētajiem vārtiem esam pacēlušī kā visu darbību augstāko virsotni, tad pēc tam reti kuru vairs nopietni interesē pats ceļš. Un kāpēc gan, ja pašu būtiskāko jau esam atraduši? Nedrīkst sajaukt vārtus un CEĻU vienā veselā, it kā runa būtu par diviem savstarpēji aizstājamiem jēdzieniem, kuri gala rezultātā nozīmē vienu un to pašu. Pēc Jēzus liecības, ceļš neapšaubāmi sākas tikai *pēc*, nevis pirms šaurajiem vārtiem. No tā izriet sekojošais: īstenajā sekošanā Jēzum nav atsevišķu, izolētu darbību jeb “aktu”. Dieva Valstībā ir tikai savstarpēji *saistīti aizmetņi jeb iesākumi*, kas pēc tam nepārtraukti attīstās tālāk līdz pilnam briedumam. Tam ir nozīme daudzās jomās – vai tā būtu nožēla, vai atgriešanās, vai tas būtu saistīts ar kristību vai svēto Vakarēdienu, garīgu atdzimšanu vai ar dievkalpojuma apmeklēšanu u.t.t. Es centīšos to paskaidrot tuvāk ar sekojošiem piemēriem:

Nožēla, piemēram, sākas ar grēksūdzi. Tas nav vienreizējs akts, jo ar nožēlu Bībele saprot pilnīgi jaunu, visaptverošu domāšanas veidu – nepārtrauktu pārveidošanās CEĻU, atjaunojot prātu. Tādā veidā patiesa nožēla ar savu “izsūdzēšanu” ne tikai izveido jaunu virzienu, tā nodod sevi turpmāk Dieva providencei visos turpmākajos nodomos. Grēku nožēla dara to nepārtraukti un it visā.

Tā ir grieķu vārda “metanoia” (grēku nožēla) konkrēta nozīme: domāt kopā ar Dievu. Sekot tam, ko Dievs pašreiz dara. Sekot tam, ko Dievs jau ir izdarījis un ko grasās darīt.

Tādā pat veidā **kristīšana ūdenī** ir pirmais solis CEĻĀ uz tādu stāvokli: “ticībā-uzskatīt-sevi-par-mirušu”. Tāpat kā

citiem cilvēkiem pēc apglabāšanas ir jādzīvo neatgriezeniskā realitātē, ka šī cilvēka vairs nav starp viņiem, tāpat arī kristāmajam jau pēc *pirmā soļa - ūdens kristībām*, sava iepriekšējā dzīve ir jāuztver kā apglabāta. No šī brīža viņš nekad vairs nedzīvos pēc paša gribas.

Arī **Svētais Vakarēdiens** nav ne līdzietības demonstrēšanas akts, ne maģiska darbība, kā tas, diemžēl, bieži vien tiek uztverts kopienās un baznīcās. Kad mēs “dzeram Kristus Asinis” un “ēdam Viņa Miesu”, tad mēs atceramies un nostiprinām sev faktu, ka esam kļuvuši dalībnieki pabeigtai, pilnīgai atbrīvošanai. Šī Jēzus nāves un Viņa augšāmcelšanās atcere nekādā gadījumā nedrīkst būt darbība vai akts, ko izdara ārpus mūsu reālā stāvokļa. Svētajā Vakarēdienā mēs tikai nostiprinām to ticības pozīciju, kurā mēs pēc tam dzīvojam visu turpmāko nedēļu. Mums taču visu turpmāko nedēļu ir “jāēd Viņa miesa un jādzer Viņa asinis”! **“Dariet to Manai piemiņai”**, - teica Jēzus. Atmiņas (grieķ. “anamimnesko”) nozīmē intensīvu atrašanos izpirkšanas apziņā! Mēs bieži atnākam uz sanāksmi ar konkrētām vajadzībām un trūkumiem. Jauns vai vecs, visi mēs vienmēr atrodamies kādā konkrētā punktā, kuru attiecībā uz personīgu svētīgumu vai vispārēju Baznīcas pilnību vēl neesam pārvarējuši. Un tā, lūk, tā Kunga vakarēdiens kļūst par apzinātu, iepriekšēju svinēšanu katrai vēl priekšā stāvošajai uzvarai. Vakarēdienā mēs apzināti uzbrūkam nākamajam ienaidniekam un pasludinām tam pilnīgu Kunga uzvaru, un līdz ar to arī pilnīgu ienaidnieka sakāvi visos līmeņos. Mēs gūstam svētību tikai caur ticību Kristus asinīm, nevis caur visām iespējamām pūlēm. Šī pilnīgā izglābšana ietver sevī ne tikai piedošanu,

bet arī pilnīgi atbrīvo no katra slikta ieraduma un grēka. Svētajā Vakarēdienā mēs ticot stiprināmies šajās patiesībās. Reizē ar to mēs atkal nostiepjam telts virves, atkal asinām apsolījumu zobenu un notēmējam lokus uz mērķi. Vakarēdiens – tā ir atpūta un stiprinājums CEĻĀ uz *pilnīgu svētdarīšanu*. Tāpat arī šī svētdarīšana nav tikai akts! Tāpēc, ka pēc Vakarēdiena mēs pasludinām: “Dieva Jēra asinis ir stiprākas par ienaidnieku un visāda veida ļaunumu, un arī šis trūkums ir uzvarēts un tam ir jāatkāpjas!”

Mums ir jāsaprot atšķirība starp “dots” un “kļūvis”. Tā kā mums ir dots pilnīgas izpiršanas CEĻŠ, mēs ticot ejam pa to uz priekšu, kamēr tā (izpiršana) nav pilnīgi kļuvusi mums piederoša. Tikai tam tiks dots, kuram ir!

Tas pats attiecināms arī uz **dievkalpojumu apmeklēšanu**. Pēc būtības katram dievkalpojumam būtu jābūt kā nākošajam būvakmenim baznīcas kopīgajā CEĻĀ. Darba diena pirmajā Baznīcā nebija nekas cits kā komunikācijas turpinājums, bet šī komunikācija bija ikdienas turpinājums. Jēzus ir augšāmcēlies un uzkāpis debesīs! Nevieni no ticīgajiem nevarēja uz priekšu zināt, kā tālāk risināsies notikumi augstākās Galvas virsvadībā. Un arī mēs nevaram to zināt! Nevieni nezināja, kādā veidā un caur ko Jēzus runās nākamajā reizē. Vienreiz Viņš to darīja caur kādām sievietēm, tad atkal caur apustuļiem, tad caur caurbraucēju ceļotāju u.c. Ar vienu Jēzus runāja darba laikā, otram Viņš parādījās kā vīzija naktī, pēc tam Viņš atkal atklājās sapulcē caur garīgu žēlastības dāvanu starpniecību. Ikdienu un sanāksmes bija viens vienīgs nepārtraukts dievkalpojums. Tādēļ mēs savas tikšanās vairs nesaucam par

“dievkalpojumiem”, bet tikai par *sanāksmēm*. Dievkalpojums – tas nav akts! Īstens dievkalpojums ir pastāvīgs, nepārtraukts CEĻŠ, tas notiek jebkurā laikā un jebkurā vietā, lai pēc tam atkal *kopīgi* turpinātos sapulcēs, kurās katrs padalās ar ikdienā pieredzēto, kopā ar Dievu. Visas garīgās patiesības, kas nodotas caur dotumiem, sprediķiem un citiem dažādiem notikumiem ticīgajiem ir jāuzņem un “jāizperē kā olas”. Mums ir jādzīvo vienā realitātē, nevis divās dažādās. Sapulcēs iegūtie garīgie ieguvumi pieder ikdienai, savukārt ikdienā iegūtie garīgie ieguvumi - sapulcēm. Tāpēc tas, kurš pēc sapulces vienkārši atkal atgriežas “atpakaļ citā realitātē”, dzīvo pēc jauno laiku “aktu evaņģēlija” un atrodas tālu no patiesā Evaņģēlija CEĻA.

Paškritisks pēcvārds

Cik skumji, ka, pamatojoties uz dažiem izpildītiem “aktiem”, mēs ar pilnu pārliecību uzskatām sevi par “izglābtiem”, un tai pašā laikā ar lielām šaubām uzlūkojam valstisko baznīcu aprindas. Būtībā mēs esam aizgājuši tikai no katoliskās “taisnošanas caur darbiem” pamata uz “religīso ticības apliecību bez darbiem”. Kurp gan mūs ir novedis “jauno laiku evaņģēlijs”? Savās acīs mēs esam augstāki par “Jehovas lieciniekiem”, “Jaunapustulisko baznīcu” un tamlīdzīgām “kristīgajām sektām”. Vai tiešām mēs esam tik ļoti daudz tālāk par viņiem, kā paši domājam? Kas attiecas uz citām reliģijām, tad mēs sevi redzam kā īstenos ticīgos un iedomājamies, ka mēs neesam vienkārši reliģiozi kā tie pārējie. Bet, cik musulmaņu un austrumu

religisko novirzienu [pārstāvju] jau ir izteikuši savas aizdomas mums, kristiešiem, tikai tādēļ, ka mūsu sievas nepakļaujas saviem vīriem un izlaidīgi ģērbjas! Uz to mums var būt savi teoloģiskie argumenti. Taču *viņu* sievas dievbijībā apsedz visu savu ķermeni un, kauna jūtu vadītas, atsakās no atsvaidzinošas izklaides pludmalē un tamlīdzīgi. Un to viņas dara 365 dienas gadā, neskatoties uz nepanesami augstajām temperatūrām! Ko savā ticībā upurējam mēs? Vai tiešām mūsu “staigāšana ticībā” ir daudz kur pārāka par to “religiozo” cilvēku “staigāšanu”, kā mēs domājam?

Pirmo reizi vācu valodā publicēts 1990. gadā.

Patiesā nodošanās

(Turpinājums nodaļai “Evaņģēlijs – akts vai ceļš?”)

“Pēdējā laika Evaņģēlijs” sola mums visaugstāko debesu pilsonību kā balvu par nedaudzām darbībām un par ticības apliecināšanu. Protams, ar to mēs negribam apšaubīt taisnošanu no ticības. Mēs esam glābti un tādi paliekam tikai no žēlastības caur ticību! Tā ir mūžīga un neapgāžama patiesība! (**Rm 3:24**)¹ Taču ir arī tāda mūžīga un neapgāžama joma, kurā ielikta šī “attaisnošana ticībā”, konkrētāk, *caur pilnīgu pakļaušanos Dievam, atsakoties no jebkādas paškundzības*. Un šī joma ir pilnīgi izzudusi no “pēdējā laika Evaņģēlija”.

“Jo, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs...” – ir rakstīts Lūkasa Evaņģēlijā (**Lk 9:24**). Saprotams, ka arī šo Rakstu vietu mēs esam iekļāvuši savos evaņģēliskajos plānos un darbībās. Par nožēlu jāsaka, ka mēs to vienmēr piemērojam tikai tiem, kuri “ir vēl pasaulē”, bet ne sev. Pie tam, arī te mēs būtiski kļūdāmies: šo “dvēseles pazaudēšanu”, tieši tāpat kā “dvēseles izglābšanu”, mēs esam pārvērtuši par aktu, t.i., par *viena* mirkļa darbību. Reti kurš pamana, ka šo- uz altāra “nollikto” dvēseli, mēs uzreiz pēc savas [grēku] nožēlošanas uzreiz atkal paņemam atpakaļ no upura vietas.

Mēs visapkārt esam vienkārši krituši neprātā – tā vietā, lai šeit un tagad dzīvotu nepārtrauktā Dieva klātesamībā, mēs

---

¹ “Dieva žēlastībā visi tiek attaisnoti bez nopelna, jo viņš tos atpircis Jēzū Kristū.”

visu mūsu “ticības” nozīmi saistām ar kādu īpašu stundu/laiku pagātnē. Tieši šīs nepareizās izpratnes dēļ mēs esam krituši. Jo galu galā, “mēs savu dzīvi jau pazaudējām TOREIZ... Tagad mēs ESAM Dieva bērni, NEATKARĪGI no mūsu stāvokļa”. Šinī nozīmē, caur pēdējā laika kārdinājumiem, mēs Dieva žēlastību esam padarījuši par lēto žēlastību, ko stingri nosoda Raksti (**Jūd 4**)¹. Mēs esam Kristu padarījuši par grēka kalpu (**Gal 2:17**)² un Viņa dārgās asinis pazeminājuši līdz neapgāžamam “debesu līgumam”. Bet, *pēc Evaņģēlija Rakstiem, mūsu ticība tiek mērīta pēc mūsu nodošanās (pēc paklausības ticībā), nevis mūsu nodošanās pēc “ticības apliecināšanas”!* (**Jk 2:17-26**)³

Patieso Evaņģēliju pats Jēzus Kristus ir sludinājis tādiem vārdiem: “... **Atgriezieties no grēkiem; Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi**” (burtiski – ķēnišķīgā valdīšana) (**Mt 4:17**). Izpēti pats sekojošas Rakstu vietas, un tu redzēsi, ka Jēzus Kristus Evaņģēlijā pirmām kārtām tiek runāts par

---

¹ “Pie mums ir ielāvījušies daži cilvēki, kas jau izsenis ir nolemti tiesai, kas paredzēta bezdievjiem, kas Dieva žēlastību ir apmainījuši pret izlaidību un noliedz vienīgo Valdnieku, mūsu Kungu Jēzu Kristu.”

² “Ja mēs, kas meklējam attaisnošanu Kristū, paši nu izrādāmies grēcinieki – vai tad Kristus kalpo grēkam? Nē, taču!”

³ “Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā pati par sevi ir mirusi. Bet kāds sacīs: tev ir ticība, bet man ir darbi. – Parādi man savu ticību bez darbiem, savukārt es parādīšu tev savu ticību ar saviem darbiem. Tu tici, ka ir viens Dievs, to tu labi dari; arī dēmoni tic un dreb. Tukšais cilvēks, vai gribi zināt, ka ticība bez darbiem ir nedzīva? Vai tad Ābrahāms, mūsu tēvs, netika attaisnots tieši darbu dēļ, kad uzlika savu dēlu Īzaku uz altāra? Tu redzi, ka ticība viņa darbiem līdzdarbojās un ar darbiem ticība tapa pilnīga. Tā piepildās Raksti, kas saka: Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pieskaitīts par taisnību, - un tā viņš tika nosaukts par Dieva draugu. Jūs redziet, ka cilvēks tiek attaisnots ar darbiem un ne no ticības vien. Vai arī mauka Rāhāba tāpat netika attaisnota ar darbiem, kad uzņēma sūtņus un parādīja tiem bēgšanai citu ceļu? Jo, kā miesa bez gara ir mirusi, tā arī ticība ir mirusi bez darbiem.”

tuvojošos Dieva Valstību, nevis tikai par dvēseles glābšanu (Mk 1:14-15)¹; (Apd 1:3)²; (Mt 3:2)³; (Apd 8:12)⁴; (Apd 19:8)⁵; (Mt 6:33)⁶!

Tādējādi visa glābšanās plāna centrā atrodas DIEVA KUNDZĪBAS atjaunošana. Bet, ko gan mēs esam izdarījuši ar Evaņģēliju par DEBESU VALSTĪBU! Mēs esam to apgriezuši ar kājām gaisā un izkropļojuši par “evaņģēliju tikai dvēseļu glābšanai”! Brāļi un māsas, atļaujiet man jums uzsaukt: patiesajā Evaņģēlijā vienmēr vispirms runa ir par vispilnīgāko Dieva kundzību, ne tikai par cilvēku dvēseļu glābšanu. Katra kritušā cilvēka atjaunošana īstenojas tikai caur Dieva kundzības atjaunošanu. Lai gan dvēseles glābšana ir pašsaprotama nepieciešamība, lai varētu ieiet Dieva Valstībā, tā tomēr nav visa centrā. Klausiet KUNGA Vārdam: ja mēs nenožēlosim un neatgriezīsimies pie tikko nosauktajām prioritātēm, mūsu dzīvi arī turpmāk pavadīs krišanas! Neatlaidīga turēšanās pie šiem fundamentālajiem maldiem novedīs mūs, kristiešus, pie pilnīgas miesas un gara bojā ejas.

---

¹ “Bet, kad Jānis bija apcietināts, Jēzus atnāca uz Galileju un sludināja Evaņģēliju, sacīdams: “Laiks ir piepildīts un Dieva valstība ir klāt. Atgriezieties no grēkiem un ticiet Evaņģēlijam!””

² “Pēc savām ciešanām Viņš nostājās dzīvs viņu priekšā, un četrdesmit dienās Viņš to daudzas reizes pierādīja, tiem parādīdamies un runādams par Dieva valstību.”

³ “Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir klāt.”

⁴ “Bet, kad tie ticēja Filipa sludinātajam evaņģēlijam par Dieva valstību un par Jēzus Kristus vārdu, viņi tika kristīti – gan vīri, gan sievas.”

⁵ “Tad viņš iegāja sinagogā un drosmīgi sludināja trīs mēnešus, runādams un pārliecinādams par Dieva valstību.”

⁶ “Meklējiet vispirms Dieva valstību un viņa taisnību, tad jums viss pārējais tiks iedots.”

Mēs sakām: “Es atdevu Jēzum savu dzīvi.” Ko konkrēti mēs ar to saprotam? Kādās attiecībās un kādā mērogā mēs to esam izdarījuši? Ja mēs tagad domās atgriežamies pie kādreiz notikušā, vai minam kādus konkrētus labos darbus sevis attaisnošanai, tad ar to mēs tikai apstiprinām savus maldus. Ja mēs esam ceļos īstā Evaņģēlija priekšā, tad mums ir tikai *viens* pierādījums mūsu ticībai, tikai *viens* pareizais veids, tikai *viens* nodošanās mērogs: **“Vai gan jūs nezināt, ka jūsu miesa ir templis Svētajam Garam, kas ir jūsos un ir no Dieva? JŪS tāpat NEPIEDERAT PAŠI SEV.” (1Kor 6:19).**

Brāļi un māsas, viena lieta ir runāt vai dziedāt: “Es piederu Kungam”, bet pavisam cita lieta ir tiešām “nepiederēt pašam sev”. Pirms es citēju turpmākās Rakstu vietas, ļaujiet man nostiprināt šī izteikuma sekas - ja mēs tā vienkārši eksistējam un necenšamies savas dzīves KATRU STUNDU no sirds veltīt TIKAI Kungam, tad es baidos, ka reiz mums tiks izteikts spriedums: **“Un tad es tiem apliecināšu: es jūs nekad neesmu pazinis, nost no manis, jūs, ļauna darītāji!” (Mt 7:23).** Kungam svarīgs ir tikai viens: lai mēs caur ticību un aiz mīlestības tik tiešām paveiktu to, ko Viņš mums ir licis: nebūt reliģiozi aktīviem “priekš Kristus”. Tikai tas, ko Kristus ir paveicis caur mums, tikai tas ir tiešām Viņa!

Raugoties no šīs perspektīvas, kaut kad starp atraidītajiem būs daudz vairāk tā saukto dievbijīgo cilvēku, kas nevēlējās pamest “savus labos darbus”, nekā atraidīto “dievbijīgo”,

kas nepameta “ļautos darbus” (**Mt 7:22**)¹. Tas, kurš ir īstens kristietis, t.i., pieder KUNGAM Jēzum Kristum, tas kā vergs centīsies visu savu dzīvi skatīties uz sava Kunga roku, lai darītu tieši to, ko Kungs grib (**Ps 123:2**)². Tāpēc, lai atainotu īsteno ticības stāvokli, nav neviena piemērotāka tēla par verga tēlu. Jēzus Kristus vergs (**Rm 1:1**)³ šī vārda vistiešākajā nozīmē vairs nepieder pats sev. Austrumu vergiem pat bija jāatdod savs vārds. Kā mēs sevi apmānam, ja, saukdami sevi par kristiešiem, nedzīvojam burtiski kā Jēzus Kristus vergi! Vai tad Viņš nav tā cienīgs? Vai tad Viņa autoritāte nav pilnīga un tūkstoškārt svarīgāka par cilvēka autoritāti? Vai gan Viņa mīlestība nav tūkstoš reižu labvēlīgāka, nekā cilvēka mīlestība? Jā, Viņš ir, mēs to zinām, bet pasaule ar tās kārdinājumiem ir tas, kas mūs vēl pievelk. Tāpēc Raksti nosoda mīlestību uz pasaulīgo, uztverot to kā naidīgumu, kā uzticības Dievam pārkāpšanu (**Jk 4:4**)⁴.

Apskatīsim nākamo Rakstu vietu. Nepārkāpiet tos un neizmainiet to nozīmi! Labāk no visas sirds piekritīsim tiem. Vai tā ir mūsu nepārtrauktā tieksme, mūsu ik minūtes gatavība, mūsu apziņa katrā brīdī? Viss pārējais ir nāvi nesošais pēdējā laika evaņģēlijs!

---

¹ “Daudzi tajā dienā man sacis: Kungs! Kungs! Vai mēs tavā vārdā nepravietojām? Vai mēs tavā vārdā neizdzinām dēmonus? Vai tavā vārdā daudzus brīnumainus darbus nedarījām?”

² “Redzi, kā vergu acis uz sava kunga rokām, kā kalpones acis uz savas kundzes rokām, tā mūsu acis uz Kungu, mūsu Dievu...”

³ “Pāvils, Jēzus Kristus kalps, aicināts būt par apustuli...”

⁴ “Laulības pārkāpēji, vai jūs nezināt, ka mīlestība uz pasauli ir Dieva nīšana? Ikviens, kas grib mīlēt pasauli, top par Dieva ienaidnieku.”

“...Līdz ar Kristu esmu pienaglots krustā, tādēļ NEVIS ES dzīvoju, bet manī dzīvo KRISTUS...” (Gal 2:19-20).

“Viņš ir miris par visiem, lai tie, kas dzīvi, nedzīvotu vairs sev, bet tam, kas par viņiem ir miris un augšāmcēlies” (2Kor 5:15).

“Bet tagad, kad esat atbrīvoti no grēka un kļuvuši par KALPIEM DIEVAM...” (Rm 6:22).

“Būdami brīvi, neizmantojiet savu brīvību kā ļaunuma aizsegu, bet esiet kā DIEVA KALPI...” (1Pēt 2:16).

“Kas, būdams vergs, tika aicināts Kungā, ir brīvlaists Kungā, tāpat kā tas, kas brīvs būdams, tika aicināts, ir Kristus vergs. Jūs esat dārgi atpirkti, netopiet par cilvēku vergiem.” (1Kor 7:22-23).

Citiem vārdiem sakot, mēs esam “nodoti svētnīcai” (3Moz 21:12)¹ un, atskaitot svētnīcu, mūsu eksistencei nav neviena cita mērķa. Ja to, kas reiz bija nodots svētnīcai, tomēr lietoja personīgām vajadzībām, tad par to pienācās nāves sods. Iespējams, mēs pašlaik domājam par mūsu ģimenēm, par savu profesiju un neskaitāmiem “pasaulīgajiem pienākumiem”. Jā, mums visiem tie ir! Arī mums, sludinātājiem. Bet tieši ražošanā un ģimenes dzīvē ir īpaši jāizpaužas šim “verga stāvoklim”. Tā ir ļoti skumja atruna, ja mēs savus “daudzos pienākumus” kā sāncensus pretnostatām ticības dzīvei. Vai mums nav viss jādara **“no sirds – ne kā cilvēkiem, bet kā Kungam” (Kol 3:23)?** Un,

---

¹ “Lai viņš neatstāj svētvietu un nesagāna sava Dieva svētvietu, jo viņš ir svaidīts ar sava Dieva svaidāmo eļļu – es esmu Kungs!”

ja šie vārdi ir teikti vergiem, tad cik daudz vairāk mēs varam tiem sekot šodien, ja vien to vēlamies!

Un tajā ir mūsu nelaime: mēs vēlamies dalīt ar Kristu visas svētības, mēs vēlamies būt klāt tur, kur runa ir par Dieva Valstības svētību un labajiem augļiem, bet tomēr mēs negribam redzēt sevi kā Viņa “dzimtļaudis” (**Kol 3:3**)¹. Klausieties KUNGA vārdus: nav viena bez otra! Vai nu mēs nepārtraukti tiecamies uz to, lai *vispirms* dzīvotu šajā, mums noteiktajā verga stāvoklī, vai arī Dievs mūs atradīs tikai kā vārda “kristieši” nēsātājus, kuri tikai saka “Kungs, Kungs”, bet patiesībā un darbos Viņam nepakļaujas. (**Mt 7:21**)²

“Glābējam” mēs teicām JĀ, bet pret Kungu un Pavēlnieku stāvam no attāluma? Viņa nāvei par mums – JĀ, bet mūsu miršanai par viņu – NĒ? Nevar būt viens bez otra! Cik gan bieži mēs pretojamies Dieva Valstībai tādā pat mērā, kā valstij uz zemes, vai nodokļu pārvaldei! Pats par sevi saprotams, ka mēs lietojam ceļus un izmantojam visu valsts sabiedrisko iekārtojumu greznību un labumus, bet - maksāt nodokļus?! Vai tu VIŅAM labprāt un uzticami maksā savus “nodokļus”?

Ja mēs ik dienu un ik stundu neatdodamies verdzībā mūsu KUNGAM, tad mēs esam tikai “religiozi” cilvēki. Bez tam, bez apzinātas “dzīvošanas kā nomirušam”, mēs rīkojamies noziedzīgi pret savu personīgo ticības apliecinājumu (**Rom**

---

¹ “jo jūs esat miruši un jūsu dzīvība līdz ar Kristu ir apslēpta Dievā.”

² “Ne ikviens, kas man saka: Kungs, Kungs! – ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara mana debesu Tēva gribu.”

6:4¹. Tādā gadījumā mēs esam vēl sliktāki par reliģiozajiem cilvēkiem, jo nereti viņi tiešām dzīvo, bez kompromisiem nodevušies savai reliģijai. Mēs pareizi definējam vārdu “reliģija”. Reliģija – tā ir “cilvēka cenšanās pietuverties Dievam”, bet patiesais Evaņģēlijs atšķiras ar to, ka Dievs pats pietuvojas mums, cilvēkiem. Ja mūsu Dievs turpmāk ir spiests vērot, kā Viņa vārda nesēji pastāvīgi patvaļīgi vingrinās dievbijībā, tad kā, galu galā, lai Viņš atšķir mūs no citām reliģijām?

Brāļi un māsas, visu teikto mēs vēlamies saprast kā Dieva mīlestību, tāpēc es vēlreiz saku: “Mums nav jāpakļaujas dusmīgam kungam vai tumšam despotam.” Pat, ja šķietami un no pienākuma viedokļa tiek prasīta verga pakļāvība, tad pēc būtības un satura tas tā nav. Dievs – tā ir visaptveroša mīlestība, pilna līdzietības un gatavības nākt palīgā. Ja mēs patiesībā savā ticības paklausībā neattīstām sevī šo simtprocentīgo nodošanos, tad mēs neesam iepazinuši Dieva mīlestību un mums nav daļas no Dieva Valstības.

Nodošanās “veidošanās”

Un tā, nodošanās Kristum kā Galvai jau no paša sākuma ir kas radikāls un vispārīgs, un reizē arī kaut kas, kas atrodas nepārtrauktas rašanās procesā. *Runa nav par nopelnītu taisnību pēc darbiem, vai, vēl jo vairāk, par jau nopelnītas žēlastības pozīcijas saglabāšanu.* Jo tieši uz mums attiecas

---

¹ “Tā mēs kristībā līdz ar Viņu esam aprakti nāvē, lai tāpat kā Kristus, kas caur Tēva godību uzmodināts no mirušajiem, arī mēs staigātu jaunā dzīvē.”

vārdi, ko Dievs jau Vecajā Derībā teicis caur pravieti Eechiēlu: **“Ja es saku taisnajam, ka tas dzīvos, un viņš paļausies uz savu taisnību un darīs netaisnību, tad neko no viņa taisnības nepieminēs, bet viņš mirs netaisnības dēļ, ko darījis.”** (Ech 33:13). Salīdzini arī ar Jer 7:8-10¹

Tieši tāpat šiem vārdiem ir nozīme arī Jaunās Derības apstākļos (**Gal 2:17**)²; (**Mt 5:19**)³. Principā tas nozīmē, ka tikai tas, kurš, saskaņā ar patieso Evaņģēliju, ir pilnībā pakļāvisies jau no paša sākuma, var pieaugt sevis ziedošanā. Tas, kurš nav sapratis, ka pēc grēku nožēlošanas burtiskā nozīmē ir jāklūst par dzīvu upuri, nekad nevarēs iepazīt Dieva balsi (**Rm 12:1-2**)⁴. Mūsu vingrinājumiem visa nodošanā Dievam jau no paša sākuma ir jāaptver ikdiena un visas dzīves sfēras, tad arī saskaņotība ar Dieva gribu attīstīsies nepārtraukti. Apskatīsim šo sinhronizāciju ar Kristu - kā ar Kungu un Līgavaini – ar divu dabas piemēru palīdzību. Katru savas Radības daļu Dievs ir veidojis tā, lai tā savā ziņā liecinātu par Kristu.

---

¹ “Redzi, jūs paļaujaties uz melu vārdiem, kas neko nedod! Kādēļ jums zagt, slepkavot, pārkāpt laulību? Un melīgi zvērēt un kvēpināt Baalam? Un pielūgt citus dievus, kurus jūs nepazīstat? Un tad jūs nākat un stājaties manā priekšā šajā namā, kas saukts manā vārdā, un sakāt: tagad esam glābti un darīsim visas šīs preteklības!”

² “Ja mēs, kas meklējam attaisnošanu Kristū, paši nu izrādāmies grēcinieki – vai tad Kristus kalpo grēkam? Nē, taču!”

³ “Kas atmetīs kaut vienu no šiem vismazākajiem bausļiem un tā mācīs cilvēkus, tas tiks saukts par vismazāko Debesu valstībā, bet, kas tos pildīs un mācīs, tas tiks saukts par varenu Debesu valstībā.”

⁴ “Es jūs aicinu, brāļi, Dieva apžēlošanās dēļ nododiet sevi pašus – tā ir jūsu apzinīgā kalpošana Dievam – kā dzīvu, svētu un Dievam tīkamu upuri. Netopiet šim laikam līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā prātā, lai jūs varētu izprast, kas ir Dieva griba – to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.”

“Apvienošanās deļa”

Uzjautrinošā veidā, piemēram, Dievs ir radījis putnus “cekuldūkuri un Atlantijas tuklīti”- un tādi pēc dabas esam mēs visi! - kuri pārošanās periodā caurām dienām kopā deļo. Pirmajā mirklī tas izskatās ļoti amizanti, bet tam ir arī dziļa un pamācoša nozīme. Deļas sākumā valda pilnīga disharmonija. Abi putni deļo “pilnīgi pa savam”. Bet tas tos ne mazākā mērā nemulsina. Tie deļo un deļo. Pēc tam te vienā, te otrā brīdī parādās precīza dažu kustību saskaņa. Sākotnēji šī kustību sinhronizācija ilgst tikai sekundes daļas. Jo tālāk, jo ilgāk. Kustības, kas sākotnēji izskatās pēc haotiska “te uz priekšu, te atpakaļ”, beigās noslēdzas simtprocentīgā kustību harmonijā.

To, ko šie putni demonstrē caur deļu, kāda Āfrikas putnu suga “bārdainie grifi” izpilda duetā. Stundām un dienām viņi vingrinās kopīgā dziedāšanā, līdz kamēr abu dziedoņu kopīgais duets ir tik ļoti saskaņots, ka klausītājam šķiet, ka dzied viens putns. Tikai pēc tam partneri pārojas. Un tā – nav auglības bez pilnīgas harmonijas! Vai mēs šajā “kāzu deļā” ar Kristu, mūsu Līgavaini, atrodamies ik stundu un dienu? Mūsu vienprātībai ar Dieva gribu rezultātā būtu jābūt tādai pašai, kādu mēs redzam starp Kristu un Tēvu, jo **“...tāpat kā dara Viņš, tā darām arī mēs šajā pasaulē” (Jņ 4:17)**; salīdzini arī ar Pāvila vēstulē kolosiešiem sacīto **(Kol 1:9-10¹; 4:12¹)**. Dieva Dēls sinhroni izpildīja Tēva

---

¹ “Tādēļ arī mēs kopš tās dienas, kad to dzirdējām, nemitējamies par jums lūgt Dievu, lai jūs tiktu piepildīti ar viņa gribas atziņu visa gudrībā un garīgā sapratnē, lai, nesdami augļus un augdami Dieva atziņā, jūs dzīvotu Kunga cienīgi un vienmēr viņu iepriecinātu ikvienā krietnā darbā”.

gribu, viņš darīja tikai to, ko redzēja darām Tēvu Radītāju (Jņ 5:19-20; 5:30)² Viņš arī runāja tikai to, ko runāja Tēvs (Jņ 8:28-29; 8:38)³.

Tādējādi Dieva valstības ienākšana veicina ko lielāku, kā tikai statisku Dieva gribas izpildīšanu. Tas nozīmē daudz vairāk, kā tikai likvidēt televizoru un modes žurnālus; daudz vairāk, kā novēlēt Dieva svētībai tikai savu brīvo vakaru vai atvaļinājumu. Tas ir vairāk, kā tikai nodot Dieva rokās dzīves partnera izvēli vai bērnu skaitu ģimenē. Ar to ir jāsaprot dinamiska, t.i., nepārtraukta atkarība no Dieva, lai no Viņa lūpām nolasītu, ko Viņš vēlas KATRĀ SITUĀCIJĀ. Vārds “māceklis” burtiskā tulkojumā nozīmē “tas, kas mācās”. Viņam nav cita aicinājuma, kā, pirmkārt, klausīties, lai - otrkārt, pēc tam to darītu. Cik gan pilnīgi citāda izskatās tāda kristīgā dzīve – cik tā ir bagāta un piepildīta!

Mīlie brāļi un māsas! Vai mēs to esam sapratuši? Kur ir mūsu prioritātes? Kamēr *dzirdēt* un *darīt* nekļūs par galveno

---

¹ “Jūs sveicina viens no jūsējiem, Epafrs, Kristus Jēzus kalps, kas vienmēr ir cīnījies par jums savās lūgšanās, lai jūs būtu pilnīgi un pastāvētu savā pārliecībā stingri pēc Dieva gribas”.

² “Tad Jēzus atbildēja tiem un teica: “Patiesi, patiesi es jums saku: Dēls nevar pats no sevis darīt neko, ja vien tas neredz Tēvu darām, jo vienīgi to, ko dara Tēvs, tāpat dara arī Dēls. Jo Tēvs mīl Dēlu un rāda viņam visu, ko pats dara, un rādīs lielākus darbus par šiem tā, ka jūs brīnīsieties. Es nespēju no sevis darīt neko. Kā es dzirdu, tā tiesāju, un mana tiesa ir taisna, jo es nemeklēju savu gribu, bet tā gribu, kas mani ir sūtījis.”

³ “Tad Jēzus tiem sacīja: “Kad jūs Cilvēka Dēlu paaugstināsiet, tad jūs sapratisiet, ka es tas esmu un ka es neko nedaru no sevis, bet es runāju tā, kā Tēvs mani ir mācījis”. Un, kas mani ir sūtījis, tas ir ar mani. Viņš nav atstājis mani vienu, jo es vienmēr daru to, kas viņam labpatīk. Es runāju to, ko esmu dzirdējis pie sava Tēva...”

mūsu ticības prioritāti, mēs būsim pēdējā laika pavedinātā evaņģēlija ietekmē. Tas, kurš jums sludina citu evaņģēliju, nevis to, par kuru nupat lasījāt, tas izsauc uz sevi lāstu, kā to ir aprakstījis jau Pāvils savā vēstulē galatiešiem: **“Kā jau iepriekš esam sacījuši, tā saku jums vēlreiz: ja kāds jums sludina citu evaņģēliju līdzās tam, ko jūs jau esat saņēmuši, tas lai ir nolādēts!”** (Gal 1:9). Jā, tā saka KUNGS: ja kāds glābšanai velta tik daudz uzmanības, ka nepārtrauktai paklausībai ticībā neatliek vairs vietas, tas sludina evaņģēliju, kura īstenībā nemaz nav, un kurš nekad mūs neievedīs “Kunga mierā”.

Nepietiekamas pakļaušanās augļi

Tur, kur mēs savu dzīvi visaptveroši un “pilna laika kalpošanā” neziedosim Dieva upurtraukā, tur arī pēc 70 gadiem mēs veltīgi cīnīsimies ar savu miesu, ar mūsu iegribām, un mēs negūsim uzvaru. Ja mēs nebūsim 100% [Dieva] kalpi/vergi visās dzīves nozarēs, tad mēs nebūsim baznīcas atjaunošanas dalībnieki un nebūs gaidītās izlaušanās nevienā līmenī, un mēs nekad nerasnīsim to mērķi, kuru paradoksālā kārtā ir nospraudusi mūsu vispārējā, reliģiozā eksistence. Tādēļ nesīsim īstus un pastāvīgus grēku nožēlas augļus un nepaiesim garām šim aicinājumam!

Pirmo reizi vācu valodā publicēts 1990. gada janvārī

Kristus mīlestība

“Es lūdzu, lai viņš pēc savas godības bagātības dod stiprinājumu jūsu iekšējam cilvēkam caur savu Garu... un atzītu Kristus mīlestību, kas pārāka par atziņu, un lai Dievs jūs piepildītu visā savā pilnībā.” (Ef 3:16, 19)

“Satriekts un sists viņš pat nevēra muti – kā jērs uz kaušanu novests, kā avs pie cirpēja, kas mēma un nevar pat muti pavērt. ...ar savu atziņu mans taisnīgais kalps palīdzēs daudziem iegūt taisnību, viņš nesīs to vainas.” (Jes 53:7,11)

Bieži vien labās un vislabākās atziņas ienaidnieks izmanto, lai sašķeltu kristietību daudzos novirzienos. Neapšaubāmi, eksistē arī veselīgs sadalīšanās veids, kas rodas no atziņas, un tas ir – izslēdzot elkdievību, skābo ieraugu, ļaunumu un garīgo netīrību un t.j.p. (1Kor 11:18-19)¹ Jo tieši tādā veidā būtu jāatsijājas pārbaudītājiem! Bet citādi zināšanām un atziņai būtu jākalpo mūsu uzlabošanai un mūsu, kā Kristus miesas, kopīgai pilnveidošanai. Ja mēs atziņā saskatām dārgu vērtību, tad esam uz pareizā ceļa, jo **“ja pravieši klusē (nav atklāsmju), tad tauta izlut (kļūst mežonīga un garīgi tukša) – svētīts, kas pie bauslības turas!”** (Sak 29:18). Tomēr ir vēl kaut kas, kas sevī nes vēl neizmērojami lielāku pārmaiņu spēku – tā ir Kristus mīlestība. Pāvila vēstule efeziešiem (Ef 3:19) liecina par to, ka šī mīlestība pārspēj jebkādu atziņu jeb zināšanas.

---

¹ “Vispirms es dzirdu, ka jūsu draudzes sapulcēs parasti jūsu vidū notiek šķelšanās, un daļēji es tam arī ticu. Dažādiem virzieniem vajag jau arī būt jūsu vidū, lai starp jums varētu atklāties pārbaudītākie.”

Bet šo mīlestību nedrīkst uztvert kā alternatīvu atziņai! Mēs izdarām lielu kļūdu, ja pretnostatām mīlestību atziņai jeb atziņu – mīlestībai. Tie viens ar otru ir tik cieši saistīti kā labais un kreisais sirds kambaris. Pāvila vēstule efeziešiem (Ef 3) rāda, ka *Kristus mīlestības* darbības rādiuss ir daudz plašāks par *atziņas* darbības rādiusu. Citiem vārdiem sakot, lai cik vērtīga būtu atziņa kādā noteiktā punktā, tā nespēs pavirzīt mūs uz priekšu ne par soli. Mūsu laiks kalpo tam par pierādījumu. Vēl nekad nav bijis tik daudz zināšanu, kā tagad. Vienlaicīgi vēl nekad nav bijis tik daudz sajukuma, šķelšanās un katastrofu/bojā ejas. Bet problēmas atrisinājums nav atziņas noliegumā. Tas būtu līdzīgi, kā kad no vannas izlietu ūdeni kopā ar bērnu. Jo pēc bērna nomazgāšanas mēs taču gribam tikai izliet netīro ūdeni. Atziņas bieži vien ir pareizas, bet mums nepietiek *Kristus mīlestības*, lai saskaņā ar Dievu tās piepildītu dzīvē. Ko mums grib iemācīt Kristus mīlestība?

Pirmkārt, Jēzus nodomus: Viņam, kā Dieva Dēlam, bija tikai patiesas zināšanas, bet Viņam nekādā gadījumā nebija nodoma ar šīm zināšanām piespiest mūs pakļauties Viņa varai. Ak, cik bieži mēs darām tieši tā! Te parādās, cik nesvēti mēs esam iekšēji, ar cik cietu sirdi! Kamēr mēs jūtamies ierobežoti un vāji, mēs esam žēlsirdīgi un laipni. Tad mēs neveram vaļā savu muti un izliekamies, ka sirds mums gatava uzņemt visu. Bet, tiklīdz priekšrocības iekrīt mūsu rokā un tikko mēs jūtamies pārliecināti un zinām, ka mums ir taisnība, ko tad? Tad visam ir jāpakļaujas mūsu zināšanām, tad mēs bez žēlastības laužam un iznīcinām. Mēs esam nežēlīgi, jo juridiski esam neuzveicami un zinām, ka mums ir taisnība. Visam bez ierunām ir jābūt pakļautam

mums, kā vajag mums. Tieši tāpēc ir slikti, ja mēs pārāk agri nonākam pie vadības svirām. Ļoti daudzi ar savām atziņām ir Kristus Ķermenī situši, plēsuši gabalos, un tā atkal situši Jēzu krustā. Tā vietā, lai kalpotu Viņam, Viņa mīlestībā, viss beidzas ar nāvi nesošām diskusijām un debatēm. *Pareizas zināšanas, nepareizi pielietotas, bieži atnes vēl sliktākus augļus, nekā viltus zināšanas.*

Bet Kristus mīlestība, tā nav akla vai nesaprātīga mīlestība! Gluži pretēji, tā ir ļoti vieda un tālredzīga, jo tā ir mīlestība patiesībā. Tā orientējas tikai uz garīgu realitāti, nevis uz ārējo izskatu. Tā daudzkārt pārsniedz visas izziņas darbības un robežas, jo tā pastāvīgi atrodas dievišķās radīšanas kārtībā. Dievs ir nolīcis dzīvību pār nāvi, labo pār ļauno, taisnību pār netaisnību. Tāpēc Kristus mīlestībai ir neapgājama autoritāte. Norādījumi, pamācīšanas, tēzes un priekšraksti ir nepieciešami. Taču vairumā gadījumu zināšanu uzdevums ir tikai nospraust noteiktas robežas cilvēka sirdij un izmainīt tikai ārējās uzvedības formas. Tašu Kristus Mīlestība *ar radošām pilnvarām* izmaina un pilnveido cilvēka sirdi un būtību. Tāpēc katrā, kas ļauj sevi skart Viņa mīlestībai, Jēzus darbība rada revolucionāras un rezultatīvas iekšējās izmaiņas. Tas, kam ir nācies ļaunu atmaksāt ar labu, kas ir pieredzējis, ka, pateicoties tam labajam, otrā cilvēkā ir notikušas iekšējas izmaiņas un atbrīvošanās, tas zina, par ko mēs runājam. Kristus mīlestība – tā ir mīlestība, kas bieži ievaino cilvēka miesu, vienmēr sasniedzot mērķi. Tā nesit ar dūrēm, lai iznīcinātu ienaidniekus. Tā iznīcina tos dievišķā veidā – padarot ienaidniekus par draugiem. Pie tam, tā nav pasīva. Kristus

mīlestība – tā vienmēr ir aktīva, darbīga mīlestība. Tas attiecas kā uz jauniem, tā arī uz veciem cilvēkiem.

Reiz viens no maniēm dēliem pārnāca no skolas un sūdzējās, ka kāds no klasesbiedriem viņu regulāri sitot un mokot. Es jautāju dēlam: “Kā tu reagēji uz viņa ļaunumu?” “Pilnīgi nekā!”, gandrīz ar lepnumu balsī atbildēja mans dēls, it kā gribēdams man teikt: “Tu taču pats man mācīji, ka īstens kristietis nekad neaizstāvas un visu pacietīgi panes.” Bet tas vēl nekad nav bijis mans redzējums! Iespējams, ka pasaule tieši tā saprot un interpretē Kristus mīlestību, bet man ir cits viedoklis. Tāpēc mēs vispirms mierīgi noturējām kara padomi. Es viņam paskaidroju, ka mīlestības atslēga ir aktīva ļaunā atmaksāšana ar labo, nevis pasīva, pacietīga “visa panešana”. Mans dēls bija sajūsmā. Nākamajā dienā, kad “ļaunais” klasesbiedrs uz brīdi pārtrauca “karu”, mans dēls piegāja pie viņa, pastiepa roku ar saldumiem un no visas sirds teica: “Es mīlu tevi un lūdzu, lai arī tu kļūtu labs.” No tā brīža ienaidnieks un vajātājs kļuva par mana dēla “personīgo miesassargu”. Šim puisim netrūka izpratnes par labo. Viņš lieliski zināja, ka viņam ir jāizmaina sava uzvedība, bet viņam nebija spēka īstenot labo. To, ko iepriekš nespēja izmainīt nogurdinoši uzaicinājumi un zināšanas, vienā sekundē bez īpašām pūlēm paveica aktīva Kristus mīlestība! Tagad arī “ļaunais” zēns sāka dāvēt saviem klasesbiedriem nelielas dāvaniņas.

Visa Kristus dzīve bija tādas mīlestības caurvīta. Tajā nebija nevienas jomas vai pakāpes, kas nebūtu pilnībā šīs dievišķās mīlestības caurstrāvota. Kur vien “spieda” uz Cilvēka Dēlu, no Viņa izplūda Viņa aktīvās mīlestības atbrīvojošais,

dzīvais ūdens. Šī mīlestība nepārtraukti atrodas arī mūsu rīcībā, jo Kristus dzīvo mūsos caur Savu Garu. Viņa Gars vienmēr ir mūsos. Līdzko mēs uzticoties pieslēdzamies Viņam un jebkurā situācijā sākam rēķināties ar Viņu, Kristus mīlestība sāks izlauzties mūsos un nesīs atbilstošus augļus!

Vēlreiz apkoposim, kas ir Kristus mīlestība. Cik gan neatkārtojama, skaista un ļoti gaidīta tā ir! Jēzum bija pacietība; Viņš bija pazemīgs un žēlsirdīgs. Protams - Viņš zināja, ka Viņam ir taisnība, bet Viņš panesa mūsu aklumu. Bez šaubām, Viņš zināja mūsu kļūdas, bet Viņš tās vienkārši paņēma uz sevi, lai mēs varētu nožēlot grēkus. Kad mēs nepelnīti pienaglojām Viņu pie krusta, Jēzus būtu varējis mūs nomētāt ar tūkstoš patiesībām, bet Viņš nepavēra savas lūpas un stingri rēķinājās ar Dieva uzvaru. Kādā veidā cilvēce tomēr nonāca pie atziņas, ka Jēzus zināšanas ir patiesība? Tas notika tad, kad Viņš lūdza par viņiem. Piesists pie krusta, pilns žēlsirdības, Jēzus iesaucās: **“Tēvs, piedod viņiem, jo tie nezina, ko dara!” (Lk 23:34)**. Tādā veidā Viņa nesošā mīlestība miljoniem cilvēku pievērsa labākai atziņai. Daudzi sita sev pie krūtīm atzīstot, ka visas viņu zināšanas ir bijušas nepietiekošas un bezspēcīgas. Viņam bija vara atdot Savu dzīvību par mums, bet mēs meklējam varu, lai izglābtu savu dzīvību un liktu citiem nest mūsu slogu.

Kāds labums ir no zināšanām, ja mūsos nav Kristus mīlestības? Kādas nelaimes rada zināšanas, ja nav mīlestības? Mēs esam asi un apskaužam cits citu. Mēs bezsirdīgi lielāties un slavējam sevi citu priekšā. Diskutējot par zināšanām, mēs bieži zaudējam pieklājību. Galu galā,

mēs meklējam tikai sev interesējošo. Cik daudz cietsirdības un strīdu tieši tādēļ ir Dieva baznīcā! Brāļa pakrišana sagādā vairāk prieka, nekā viņa panākumi. Tas notiek tieši tāpēc, ka zināšanas ir bijušas nepatiesas vai nepietiekamas. Mēs vairs nevaram paciest viens otru, neticam viens otram un neesam spējīgi paciest viens otru. Bet, kā mēs lasām Pāvila 1. vēstulē korintiešiem? (**1Kor 13:4-6**)¹. Tā ir patiesā Kristus mīlestība, kas pārspēj visu atziņu! Ietērpsimies tajā – *ticot!* Āmen.

Pirmo reizi publicēts vācu valodā 1986. gada augustā

---

¹ “Mīlestība ir pacietīga, mīlestība ir labvēlīga, tā nav greizsirdīga; mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga. Tā nav nepiedienīga, nemeklē savu pašas labumu, neskaišas, nepiemin ļaunu. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību.”

Mirušo dzīve

“Savu prātu virziet uz to, kas augšā, ne uz zemes lietām. JO JŪS ESAT MIRUŠI, un jūsu dzīvība līdz ar Kristu ir apslēpta Dievā.” (Kol 3:2-3)

“Mēs, kas esam nomiruši grēkam, kā lai mēs vēl dzīvojam tajā? Vai tad jūs nezināt, ka mēs, kas kristīti uz Jēzu Kristu, esam kristīti uz viņa nāvi?” (Rm 6:2-3)

“Tādēļ nevis es dzīvoju, bet manī dzīvo Kristus. Un mana dzīve miesā tagad ir ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un atdevis sevi par mani.” (Gal 2:20)

“Bet man lai citādas dīžošanās nav kā vienīgi ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko pasaule man ir krustā piesista un es pasaulei.” (Gal 6:14)

Un tā, starp kolosiešiem bija arī tādi, kas gan atzina JĒZU KRISTU par savu Glābēju un Atbrīvotāju, bet nereti vienlaicīgi grozījās ap aizejošo, klapatoja par to, kas pieder šai laicīgajai pasaulei. Viņi domāja un plānoja pasaulīgi, dzīvoja pēc laicīgās pasaules principiem. Apustulim Pāvīlam šis stāvoklis bija neizturams. Tāpēc viņš tiem aicinoši atgādināja: **“JŪS ESAT MIRUŠI!”** Iespējams, ka pateicoties tieši šim atgādinājumam, kolosieši pirmo reizi pa īstam aptvēra, kas īsti ir kristīgā dzīve. Iespējams, ka līdz tam brīdim jēdzienu “būt mirušam” viņi uztvēra vairāk simboliski, kā skaistu ilustrāciju. Un tagad Apustulis viņiem uzstājīgi norādīja, ka viņi tiešām ir miruši, un, ka šis stāvoklis “būt mirušam” nav jāsaprot tikai kā līdzība. “JŪS

TIEŠĀM ESAT miruši, nevis “KĀ miruši!”, pārliccināja Pāvils.

Vai *mēs* esam sapratuši šo atšķirību savā dzīvē? Mēs *patiešām* esam nomiruši līdz ar Kristu, kad veltījām sevi Viņam! Bet, vai mēs tiešām iemiesojam dzīvē savu “būt nomirušam”, vai domājam to tikai simboliski? Daudziem šī lieta nav skaidra. Pirmkārt, nav skaidra tāpēc, ka realitātē mēs tiešām vēl dzīvojam miesā, lai gan Raksti saka, ka esam miruši. Kā savienot vienu ar otru? Mēs varēsim aptvert šo realitāti tikai tad, ja atmetīsim mūsu pagānisko priekšstatu par dzīvību un nāvi. Ar pirmo mums iet vieglāk: mēs jau esam sapratuši, ka dzīve, ko cildina pasaule, nav patiesā dzīve. Bet ar nāvi ir tieši tāpat. Runājot par nāvi, mēs automātiski asociējam to ar *ķermenisku* nāvi. Bet, jau sākot no pirmajām tās lappusēm, Bībele nāves realitāti izgaismo pavisam citā kopsakarībā. Tieši tāpēc neticīgie Bībeles stāstā par krišanu grēkā redz pretrunu. Konkrēti, kad Dievs saka Ādamam: “... **bet no laba un ļauna atzīšanas koka neēd! – Jo tai DIENĀ, kad tu no tā ēdīsi, tu mirtin MIRSI!**” (1Moz 2:17).

Ar šo aizkaitinātie Bībeles kritiķi iebilst, ka Ādams un Ieva *nenomira* pēc tam, kad bija ēduši aizliegto augli, un kur nu vēl tai pašā dienā! Vai pretruna Bībelē? Nē, nav nekādas pretrunas! Nomiršanai nav nekā kopīga ar ķermenisko nāvi! Ķermeniskā nāve ir tikai jau senāk sākušās nāves noslēguma stadija. Ādamam bija paredzēta mūžīgā dzīve. Bet tādēļ, ka tajā dienā viņš nomira, tad viņš bija “nomiris, lai mirtu”. Tā tas skan burtiskā tulkojumā no ebreju valodas.

Tādēļ mums ir jāsaprot, ka nāve, pirmām kārtām, ir reāla atdalīšana no neredzamās realitātes, kas pakāpeniski kļūst reāla arī redzamajā īstenībā. Tieši tādā veidā pirmie cilvēki bija pilnīgi reāli nogriezti no Dieva dzīvības. No tā brīža pastāvēja šis pārrāvums, kas turpmāk prasīja arī savu nodevu, līdz pat ķermeniskai nāvei. Tikai tad, kad esam sapratuši šo bībelisko kopsakarību par nāvi, mēs varam saprast arī to realitāti, par kuru ir teikts, ka caur ticību Kristum mēs esam krustā sisti, nomiruši un apglabāti. Šinī gadījumā mēs neesam nomiruši *Dievam un dzīvībai, bet - pasaulei un pašiem sev.* (Gal 6:14)¹

Diemžēl, mēs pastāvīgi atkārtojam to pašu kļūdu, ko Bībeles kritizētāji attiecībā uz krišanu grēkā. Vispirms mēs savās Bībelēs lasām, ka esam sisti krustā un nomiruši pasaulei un sev pašiem. Pēc tam mēs raugāmies uz sevi, un tas mums visu sajauc, jo praksē mēs redzam pretējo. Būdami kristieši, mēs negribam kritizēt Bībelē uzrakstīto, tādēļ sākam miršanu vieglprātīgi uztvert kā *simbolu* vai *prototipu*. Bet, tāpat kā Ādams pēc grēkā krišanas nomira reāli, radikāli, un nevis tikai simboliski, tāpat arī mēs nomirām radikāli un reāli, pēc mūsu veltīšanās Kristum. Šī nāve ir tik pat izšķirīga un neatturama savā attīstībā, kā Ādama nāve. “**JŪS ESAT MIRUŠI**”, Pāvils saka arī mums. Paldies Dievam, ka šoreiz mēs neesam nomiruši Dievam, bet pasaulei un savai personīgajai dzīvei!

Bet šī nāve tikpat bez kompromisiem prasīs no mums savu daļu, kā tā prasīja no Ādama. Vai mēs to apzināties? Kā tas

---

¹ “Bet man lai citādas dīžošanās nav kā vienīgi ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko pasaule man ir krustā piesista un es pasaulei.”

izskatās praksē mums, atdzimušajiem kristiešiem? Ja mēs neesam sapratuši, ko nozīmē būt “krustā sistam” kopā ar Kristu, un vienlaikus neesam par to saņēmuši nekādu atklāsmi, tad mēs nekad nesapratīsim KUNGA sodus pār mums. Mums viss paliks kā neuzminēta mīkla. Mēs tad vilsimies Dievā, ja neaizdomāsimies par to nopietni un nepieņemsim šīs kopsakarības.

Parasti kristieši dzīvo pretēji savam īstajam aicinājumam. Kristus ir nogalinājis mūs pasaulīgajai eksistencei, lai turpmāk mēs visu savu dzīvi SAŅEMTU tikai no VIŅA. Taču lielākajai kristiešu daļai Kristus ir tikai sava veida “liels talismans”. Viņi meklē Kristus atbalstu un palīdzību vispirms jau sadzīves lietās – lai labāk nodzīvotu *šajā pasaulē*, lai būtu veiksmīgāki un svētītāki par pārējiem apkārt esošajiem cilvēkiem. Bet Kristus vēlas būt ne tikai palīgs laicīgajās lietās! Protams, ka Viņš var svētīt savējos ar visiem labumiem (ko Viņš, atbilstoši savai suverēnajai gribai, arī vienmēr dara). Taču tāda veida svētības nekādā gadījumā nav Viņa mērķis, pat ne daļējs mērķis. Viņa mērķis ir daudz augstāks! Kristus vēlas padarīt Pats sevi par vienīgo un patieso mūsu dzīvības Avotu. Viņš grib būt “**viss visos**” un Dievs “**viss visā**”. (Ef 1:23)¹; (Kol 3:11)²; (1Kor 15:28)³. Tāpēc, pirmām kārtām, Viņš palīdz mums dzīvot, sniedzams palīdzību *neredzamajā dzīvē*, lai mēs, būdami brīvi no šīs pasaules, iemācītos staigāt Gara dzīves

---

¹ “kas ir viņa miesa, viņa piepildījums – viņa, kas visu visur piepilda.”

² “kur nav vairs nedz grieķa, nedz jūda, nedz apgraizīšanas vai neapgraizīšanas, ne barbara, ne skita, ne verga, ne brīvā, bet viss un visā ir Kristus.”

³ “Un, kad Dēlam viss būs pakļauts, tad arī viņš pats tiks pakļauts Dievam, kas visu nolika Viņa pakļautībā, lai Dievs būtu viss visā.”

atjaunoībā. Vai mēs izprotam šo atšķirību? Vairums kristiešu ir gatavi atteikties no šausmīgās, grēcīgās rīcības. Šajā jomā viņi uzsāk labi darboties kopā ar Kristu. Viņi saprot, ka grēkā palikt nedrīkst. Bet “nomirt pasaulei un pasaulei nomirt mums” daudzkārt pārsniedz to “pamest grēka darbus un grēcīgās vietas”. Diemžēl, mūsdienu kristieši ar vārdu “pasaule” saprot tikai šī kritušā Visuma tumšo pusi. Tikko, kā ir pārvarēti rupjie grēki, daudzi domā, ka ir izpildījuši savu pienākumu, un tāpēc tiem nosacīti pienākas lielāka svētība nekā pārējiem cilvēkiem. Tomēr, pretēji mūsu cerībām, pēc tam mēs atkal un atkal nonākam atkarībās un piedzīvojam dažāda veida smagas krīzes. Mēs nesaprotam Dieva sodus, neizprotam Viņa dziļos nodomus un mērķi, un tāpēc mēs ar Dieva palīgu atkal gribam atgriezt “vecos, labos laikus”. Kristū mēs redzam svētības devēju, lielo sargātāju un meistarū ar zelta rokām (kas Viņš patiesībā tiešām arī ir!). Un tāpēc mēs prasām, lai Viņš ar Savu vareno spēku mums palīdz, lai mēs atkal varētu mierīgi baudīt dzīvi šajā pasaulē. Mēs gribam visu varošo Kristu, bet vienmēr pēc mūsu pašu ieskatiem, mūsu personīgo vēlmju, plānu un interešu uzklaušīšanai. Bet Kristus soda mūs tieši tādēļ, lai VIŅŠ kļūtu mūsu dzīvēs VISS itin VISĀ. Viņš palīdz mums pamest arī vispatīkamāko un vissaulaināko šīs pasaules dzīves pusi. Jā, Viņš Pats to soli pa solim izņem no mūsu rokām. Žēlastība mūs soda, lai mēs atteiktos arī no pievilcīgās, “labās” šī Visuma daļas un iemācītos visā dzīvot tikai no Kristus. Lai jebkura dabiska prieka vietā rastos Kristus prieks, lai katra diena būtu dzīvei svarīga tikai Kristus dēļ, lai mēs, galu galā, vairs negribētu priecāties ne par ko no šīs pasaules, bet lai Kristus kļūtu mums par visu

visā. Jo, kā krustā līdzī sistie, mēs juridiski esam zaudējuši pieeju šai pasaulei un zaudējuši tiesības to izbaudīt.

Kāds var iebilst: “Vai tad ir slikti priecāties par dabas skaistumu?” “Vai tas ir grēks, priecāties par cilvēku?” “Kas gan tur slikts, doties atvaļinājumā vai patrakot dabā?” Mīļie, “būt mirušam” nenozīmē, vai šis ir slikts vai tas ir labi - runa nav par pareizo vai nepareizo. Runa ir vienīgi par iespējamo un neiespējamo! Vai mēs to vēl neesam sapratuši? Mēs esam dzīvi nomirušie vai citiem vārdiem runājot, mēs esam nomirdinātie, bet vēl atstāti šī Visuma ķermeņos. Dzīvi mirušie vai miruši dzīvie, sauc kā gribi, tas nemaina faktu, ka, pēc debesu tiesībām, mums vairs nav tiesību ņemt daļību šī Visuma lietās. Tādēļ tas, kurš neļauj sevi visā pilnībā atdalīt no šī Visuma, tas pretojas Dieva žēlsirdībai. Mēs nošķiramies no šī Visuma tikai tāpēc, ka esam aicināti uz kaut ko augstāku! Mīļie, mums nekad nevajag raudzīties uz stāvokli “būt nomirušam” kā uz ko negatīvu, zaudējumus nesošu. Kurš gan no mums vairāk tiecas uz mīļotā cilvēka ēnu, nekā uz pašu cilvēku? Tieši tāpat ir ar šo redzamo radību: viss tās lieliskums ir tikai ēna, Kristus siluets. Tāpēc tas, kurš vēlas nonākt Dieva klātesamībā, vispirms ir jāizved no Viņa ēnas (**Mt 10:39**)¹. Lai gan Dievs, pilns sapratnes un līdzjūtības, soli pa solim izved mūs ārā no šīm īslaicīgās esības baudām, lielākā daļa kristiešu nesaprot Viņa mērķus. Tiklīdz Gars vēlas mūs fundamentāli atdalīt no zemes dzīves, mēs tūlīt turam aizdomās “Velnu”. Tad pēkšņi mūsu savstarpējās attiecības vairs nav tādas kā iepriekš, mūs darbā

---

¹ “Kas savu dzīvību atrod, tas to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudēs manis dēļ, tas to atradīs.”

vairs nepavada veiksmē, ir problēmas karjerā vai ar veselību, vairs nevaram aizbraukt kur gribam, nevaram nodoties ierastajam hobijs vai sporta veidam u.t.t. Kristus grib to visu aizpildīt *Pats ar Sevi!* Viņš redz, ka ir pienācis laiks atdalīt tevi no tā, kas tevi vēl saista uz zemes, lai tu vēl dziļāk ieietu *Viņā*. Bet tu pretojies, jo domā, ka aiz tā stāv ienaidnieks. Un tad tu atskrien ar savām vajadzībām tieši pie Jēzus. Tu stāvi *Viņa* priekšā ar veselu virkni Bībeles apsolījumu un gaidi *Viņa* atbildi. Tu atnāc ar lūgumu atgriezties tieši pie Tā, Kurš sevis Paša dēļ ir tev visu atņēmis. Rezultātā tu nesaņem atbildi uz savu lūgumu. Tieši šinī brīdī daudzi zaudē uzticību Kristum. Viņi sāk apšaubīt pat Svēto Rakstu īstumu. Viņi vairs nespēj ticēt, nespēj lūgt. Kāpēc tas ir tā? Tāpēc, ka viņi nav sapratuši, ka viņiem ir jātiek izvestiem no visa labā, kas pieder šai pasaulei. No juridiskā viedokļa raugoties, sākot ar savu nāves dienu, nomirušajam vairs nav piekļuves tiesību šīs pirmās [Dieva] radības baudām. Taču tādēļ, ka pār mūsu nāvi klātesoša ir žēlastība, mēs, kā jau teikts, pakāpeniski tiksime izvesti. Nāve pakāpeniski mūs sasniegs. Kāda žēlsirdība! Kā “melns plīvurs” tā aplās vienu jomu aiz otras. Bet mēs? Vai mēs vēl pretojamies tam visam? Teiksim taču “JĀ” no visas sirds šai izejai no visa, kas mūs priecē šajā pasaulē! Ja nē, tad mēs vēl neesam patiesi atdevušies Kristum. Tad arī nožēlā mēs meklējam tikai savu, un gribam “piešūt” Kristu kā “ielāpu vecai kleitai”. Bet tas nekad nenotiks.

Šai nāvei, kas sākotnēji notiek tikai vēl neredzamajā, tālāk ir jāiziet cauri visām jomām, kamēr pasaule nebūs galīgi atrauta no mums un mēs, savukārt, no pasaules. Dievs vēlas tādu rašanās procesu. Taču, jau sākot ar Ādamu, to, diemžēl,

nav sapratusi lielākā daļa “tēvu”, pat Izraēls kā tauta (**Ebr 3:10**)¹. Taču no neatminamiem laikiem Dievs meklē tādu tautu, kura Ādama ceļu izies *atpakaļgaitā*: no šīs pasaules atpakaļ Kristū. Ābrahāms gāja šo ceļu un tikai nedaudzi bija kopā ar viņu. Visi pārējie, tāpat kā Izraēls, meklēja tikai savu, un nevarēja apmierināt Dieva sirdi. Vai mēs saprotam, ka Ābrahāms bija nosaukts par visu ticīgo tēvu tikai tāpēc, ka viņš “tieši, burtiski” ticēja? Mēs to reizēm iztēlojamies pārāk vienkāršoti, “kā aktu”. Taču par mūsu ticības tēvu Ābrahāms kļuva pirmkārt jau tāpēc, ka viņš bija pilnīgi paklausīgs Dievam, kā rezultātā, nepārtraukti uzticoties, viņš ļāva sevi izvest sevi no šīs pasaules ar visām tās ērtībām un drošību. Ābrahāms izgāja atpakaļ no šīs pasaules. Kā atnācējs un ceļotājs, viņš kļuva par piemēru visām turpmākajām paaudzēm. Viņš mīlēja Dievu un uzticējās Viņam tā, ka Kungs varēja soli pa solim atņemt viņam visas tiesības uz zemes. Pirmkārt, Kungs izveda viņu no Uras, no viņa dzimtenes, un aizveda uz Hārānu (**Apd 7:3**)². Tur viņš noteiktu laiku dzīvoja kopā ar savu ģimeni. Bet ar to nepietika. Dievs veda Ābrahāmu tālāk, un Hārānā nedeva viņam mantojumā “**ne pēdas šīs zemes**” (**Apd 7:5**). Pēc tam Dievs spēja izvest Ābrahāmu arī no viņa dzimtas, lai turpmāk viņš šajā pasaulē dzīvotu tikai kā atnācējs un klejotājs. Šīs sevis aizliegšanas (miršanas) kulminācija bija viņa mīlotā un dārgā dēla Īzaka upurēšana. Apkopojot to visu, par viņu pēc tam ir teikts: “Ābrahāms ticēja Dievam!”.

---

¹ “Tādēļ es apskaitos uz šo paaudzi un sacīju: tie nemitīgi maldās savā sirdī, manus ceļus viņi nav atzinuši.”

² “un sacīja viņam: izej no savas zemes un pamet savus tuviniekus, un dodies uz zemi, kuru es tev rādīšu.”

Ebreju, tāpat kā grieķu valodā, “ticēt” nozīmē to pašu, ko “uzticēties, būt uzticamam, paklausīgam”. Pamatojoties uz savu ticību, Ābrahāms ļāva sevi pakāpeniski izvest ārā no pasaules (no Dieva godības ēnas). Tāpēc **“viņš mitinājās apsoltajā zemē kā svešinieks, dzīvodams teltīs” (Ebr 11:9)** un, kad Sodomā ķēniņš tam dāsni piedāvāja pasaules bagātības, viņš atbildēja: **“... neņemšu... neko, kas tev pieder!” (1Moz 14:23)**. Tā paša iemesla dēļ viņš savam radniekam Latam ļāva izvēlēties labāko zemi **(1Moz 13:9)**¹, un galu galā atdeva Dievam vismīļāko un dārgāko, kas viņam bija **(1Moz 22)**. Vai mēs rīkojamies tāpat?

Mani mīlie, Dievs jau tūkstošiem gadu meklē tautu, kas ies atpakaļ pa Ābrahāma ceļu. Vai šī Dieva vēlēšanās mūsu dēļ paliks nepiepildīta? Izraēlam bija jānomirst tuksnesī šai pasaulei ar tās iegribām, lai tur atrastu savu Līgavaini. Bet tas meklēja tikai svētītu dzīvi uz zemes. Tā vietā, lai saņemtu pašu Kristu, Izraēls pieprasīja no Dieva ķiplokus, gaļu un sīpolus. Bet kristietība? **“... jo visi tiecas pēc sava labuma, nevis pēc tā, kas ir tīkams Jēzum Kristus”** – žēlojās Pāvils jau par agrākajiem kristiešiem **(Flp 2:21)**. Un mēs? Vai mēs ļaujam Dieva svētībai mūs sodīt, lai **“tā mūs audzina, lai mēs at mestu bezdievību un pasaulīgās iekāres un lai mēs dzīvotu šajā laikā saprātīgi, taisni un godbijīgi”?** **(Tit 2:12)**. “Nu protams,” mēs sakām, “mēs negribam būt bezdievji”. Tad jāņem vērā, ka šis svētības sods grib veikt mūsos dziļākas darbības, nekā tikai atbrīvot mūs no rupjiem grēkiem. Jo “atteikties no pasaulīgajām

---

¹ “Vai tavā priekšā nav visa zeme? Nošķiries jel no manis – ja tu iesi pa kreisi, es iešu pa labi, un, ja tu iesi pa labi, es iešu pa kreisi!”

iegribām” ietver bez ierobežojuma visu, kas pieder šai pasaulei, šai pirmajai Dieva radībai. Nekad neaizmirsīsim to!

Tādējādi īstena izešana no “šīs pasaules patīkamās daļas” neatstās mūs tukšumā un mokošā vakuumā. Nomirt pasaulei nenozīmē dzīvot kā klosterī, kļūt par askētu vai nodarboties ar sevis šaustīšanu! Svētībai nebūs miera, kamēr pilnībā *nebūs notikusi* pāriemiesošanās (*jaunatdzimšana*) Kristū. Pārejas posmā, bez šaubām, šis sods (pamācīšana) neatnesīs mums nekādu prieku, drīzāk skumjas vai zaudējuma sajūtu (**Ebr 12:11**)¹. Bet vēlāk mēs redzēsīm sevi jaunā dimensijā, neatkārtojami krāšņā priekā, nemirstīgā apmierinātībā, tas ir - īstajā realitātē! Šī “nāves plīvura” uzkrišana veicina jaunā cilvēka atklāšanos, no kura beidzot var plūst “dzīvā ūdens straumes”, kamēr mūsu vecais “es” paliek malā. Kā gan citādi tas būtu iespējams?

Tad, agri no rīta pamodušies, mēs neprātosim par priekšā stāvošās dienas perspektīvām, lai, atkarībā no apstākļiem, to uzsāktu priecīgi vai nomākti. Gluži pretēji, pirmām kārtām mēs atsvaidzināsimies tikai Kristū, jo Viņš ir mūsu pastāvīgais pārveidotājs un uzticamais ceļa biedrs. Mēs būsim dziļi un patiesi piepildīti ar Viņa Personību, un ārpus šī prieka Kristū mēs nevēlēsimies vairāk neko. Tad mūs nespēs iespaidot brīnišķīgs pavasara rīts, domas nenovirzīs vai nepārņems daudzsološi saplānotā diena. Šīs kopsakarības palīdzēs mums saprast, kāpēc no vienas puses Raksti saka:

---

¹ “Neviena pamācība, kad to saņem, nešķiet prieks, bet gan bēdas, tikai vēlāk tiem, kas tajā vingrināti, tā rada taisnības miera augļus.”

“Viss (ieskaitot pasauli) pieder jums”, bet no otras puses, pavēl tā izmantot šo pasauli, it kā tā mums nebūtu vajadzīga. **(1Kor 3:22)¹; (1Kor 7:29-31)²**.

Kur svētība ir sasniegusi savu mērķi un sods ir varējis mūs atbrīvot no pasaules ēnas, tur rezultāts būs nebeidzamas dzīvības un godības straumes. Tad Kristus patiešām būs mūsu dzīvība. Tad mēs paši sajutīsim, kas ir augšāmcelšanās dzīve – nomirušā dzīve!

“...jo dzīvot man nozīmē – Kristus, un mirt man ir ieguvums.” (Flp 1:21)

Pirmo reizi publicēts vācu valodā 1990. gada aprīlī

---

¹ “vai tas būtu Pāvils, vai Apolls, vai Kēfa, vai tā būtu pasaule, dzīvība vai nāve, vai tagadne, vai nākotne – viss pieder jums”

² “Bet to gan, brāļi, es jums saku: laiks sarūk. Turpmāk tie, kam ir sievas, lai ir tādi kā bez sievām; raudošie lai ir kā tādi, kas neraud, priecīgie – kā tādi, kas nepriecājas, pircēji – kā tādi, kas nav ieguvuši; tie, kas lieto šīs pasaules mantas - kā tādi, kas nelieto, jo šīs pasaules veidols zūd.”

Patmīlība

“Pie manis nav neviena cita, kuram no sirds rūpētu jūsu lietas tāpat kā viņam, jo visi tiecas pēc sava labuma, nevis pēc tā, kas ir Jēzū Kristū.” (Flp 2:20-21)

Šis Pāvila izteikums pastāvīgi ir manā uzmanības lokā. “Visi tiecas pēc sava labuma, nevis pēc tā, kas ir tīkams Jēzum Kristum.” Visi! Bet ar to taču Pāvils negribēja teikt, ka, bez viņa un Timoteja nebija citu cilvēku, kas būtu pilnībā gatavi sevi ziedot kristietības tālākai virzībai. Gluži pretēji, tais laikos bija ļoti daudz cilvēku, kas darbojās kopienās Jēzus Kristus vārdā. Likās, ka tieši “apustuļi un pravieši” ir savairojušies kā jauni suņi. Tātad, Pāvils tā nežēlojās par “kristīgo strādnieku” trūkumu, sacīdams, ka **“visi tiecas pēc sava labuma”**. Ar to viņš vairāk nosodīja sev pazīstamo “līdzstrādnieku” patmīlīgo, samaitāto būtību, kuri visur darbojās tik lielā skaitā. Viņi visi kalpoja savtīgu mērķu vadīti. Visās savās “kristīgajās aktivitātēs” viņi galu galā tomēr meklēja tikai savu labumu, nevis to, kas labpatiktu Jēzum Kristum.

Visos laikos ir bijuši cilvēki, kas pielikuši lielas pūles Dieva lietās. Taču ar centību vien darbs vēl nav padarīts. Centība, pat viskvēlākā, vēl nav kvalitātes zīme! Alkatīgi cilvēki bieži vien izskatās mazāk savtīgi, nekā nesavtīgie. Vai tas iespējams? Vai ir iespējams, ka Dieva valstības kalps, neraugoties uz ārēji redzamo atdevi un ziedošanos, dzīvo egocentriski? Mums arī garīgajā ziņā jāatbrīvojas no maldiem, ka viss, kas spīd, ir zelts. Arābu sakāmvārds vēsta: “Ne katrs, kam ir bārda, ir jau pravietis.” Mums, kristiešiem,

ir jāsaprot, ka ne katrs, kas sludina Jēzus vārdu, ar to pašu jau meklē arī to, kas ir tīkams Jēzum Kristus! Ja jau pirmajā simtgadē bija tik daudz savtības, tad cik gan daudz vairāk tās ir pēdējā laikā, šinī patmīlības laikmetā! (2Tim 3:1-5)¹

Redzot tādu savtīgumu un tik patvaļīgas darbības “Dieva strādnieku” vidū, manam satricinājumam nav robežu! Vai vispār vēl ir Dieva vīri un sievas, kas meklē *tikai* to, kas ir tīkams Jēzum Kristus? Traģisms slēpjas arī tajā, ka tikai nedaudzi pamana šo ieilgušo skandalozo stāvokli, nemaz nerunājot par to, lai to iznestu gaismā. Te šur, te tur, ar šoku tiek pieņemti “zināšanai” no jauna klajā nākušie fakti par “Dieva kalpu” finansu mahinācijām, laulāto neuzticību, vardarbību vai citiem skandāliem. Taču tikai retais aizdomājas par to, ka tādi notikumi ir tikai aisberga redzamā daļa. Pirms šiem klajā nākušajiem notikumiem parasti ir jau bijis daudz vairāk noslēpto grēku, nekā varētu iedomāties! Mums atkal jāklūst jūtīgākiem pret nekārtību sākuma pazīmēm. Cik gan daudz savtīguma tomēr parazitē mūsu dievbijībā, jeb pareizāk jāsaka, cik gan daudz dievbijības tomēr ir patvēries mūsu savtīgumā!

---

¹ “Bet zini, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs patmīlīgi, naudaskāri, lielīgi, augstprātīgi, zaimotāji, nepaklausīgi saviem vecākiem, nepateicīgi, nešķīsti, cietsirdīgi, nesamierināmi, apmelotāji, nesavaldīgi, mežonīgi, ļauni, nodevīgi, pārgalvīgi, lepnuma apstulbināti, baudas vairāk mīlēdami nekā Dievu, tērpušies dievbijības izskatā, bet tās spēku noliedzdami. Arī no tādiem novērsies.”

Motīvu spogulis

Šim “spogulim” vajadzētu uzrādīt dažus “egocentriskos” motīvus. Es te aprobežošos tikai ar dažiem no mūsu dievbijīgajiem darbiem. Dievs, dod mums patiesi dziļi nožēlot grēkus!

1. Mūsu grēku nožēla

Dažreiz mēs varam tik dvēseli plosošī žēloties Dievam! Mēs raudam tā, it kā patiešām nožēlotu savus grēkus! Bet tas ne vienmēr ir tā. Vairumā gadījumu “Dieva bērni” savās “nožēlas lūgšanās” apraud savu grēku *sekas*, nevis *pašus* grēkus. Cik gan bieži mēs atzīstam mūsu grēkus tikai tāpēc, lai mums netiktu piemērots sods un lai mēs no jauna atgūtu zaudēto svētību!? Mēs esam kā mazi bērni, kas uzreiz nožēlo grēkus, tikko tēvs paņem rokās žagaru, bet ar to viņi meklē tikai savu labumu, jo šīs nožēlas mērķis ir tikai izvairīšanās no soda. Un tādēļ nav brīnums, ka šie paši grēki pastāvīgi atkārtojas. Mums ir jāapraud grēki, nevis tikai to sekas, tikai tad mēs meklēsim to, ko vēlas Jēzus Kristus!

2. Mūsu mīlestība, slavēšana un godināšana

Reiz, kad mani vecākie dēli bija vēl mazi, viņi trinās gar manām kājām kā divi kaķēni. Beidzot viens no viņiem samulsis teica: “Tētiņ dārgais... es mīlu tevi”. “Hm,” es nodomāju, “kas gan ar viņiem noticis, parasti viņi tik atklāti neizrāda jūtas?” Bet tad es pamanīju, kurp viņi skatās. Viņu skatiens bija notēmēts uz manām rokām. Es tobrīd izpakoju saldumus. Viņi gribēja tikai manus gardumus! Kāpēc mēs

sakām Dievam: “Es Tevi mīlu!”? Dievs savā sirdī neizsakāmi priecājas, ja Viņš to dzird vienkārši sevis paša dēļ. Vai mēs to sakām Viņam arī tad, kad mums nekas neatlec no tāda “garduma”? Vai mēs to sakām Viņam arī tad, kad paši jūtamies slikti?

Kā iet ar mūsu slavēšanu un cildināšanu? Daudzās kopienās cildināšana tagad ir modē. Ak, mēs – priecīgie kristieši! Ja pēc nodziedātajām dziesmām pajautātu, tad daudziem būtu jāatzīstas, ka meklējuši tikai pašlabumu. Viņi apreibina sevi ar dziesmas melodiju un ritmu, un iespējams, ka tikai teksts ir no Kristus! Vecajā Derībā teikts, ka priesteris, kurš kvēpina [vīraku] priekš sevis, būtu iznīcināms no savas tautas vidus (**2Moz 30:37-38**)¹. Tas, ka slavas dziesmas tiek dziedātas cilvēkiem, jau sen pieder mūsdienu kopienu un evaņģelizācijas stilam. Kopumā pret to nebūtu ko iebilst. Tikai būtu jāuzmanās, lai mēs necildinātu viens otru! Saskaņā ar Pāvila vēstuli Efeziešiem (**Ef 5:19**), savas garīgās dziesmas mums ir *jādzied tikai Dievam*, bet cilvēkiem – mums caur tām ir *jārunā*. Pastāv arī dievbijīgais PAŠLEPNUMS, PATMĪLĪBA! Tas ir novedis mūs līdz tam, ka mēs esam visu apgriezuši ar kājām gaisā. Mēs dodam cilvēkiem to, kam ir jāpieder Dievam, bet Dievam dodam to, kas pienākas cilvēkiem.

---

¹ “Netaisiet sev šāda sajaukuma kvēpināmās smaržzāles, tas lai jums ir svētums Kungam! Ikviens, kas tādu taisīs, lai smaržotos, - lai tiek nošķirts no savas tautas!”

3. Mūsu lūgšanas

Bez vispatmīlīgākajām lūgšanām, kas jau tā visbiežāk ir orientētas uz personīgā labuma gūšanu, mēs te gribam pieminēt svētīšanas lūgšanas. Mums visapkārt ir sarežģīti cilvēki, kas grauž mūsu būtību. Mēs jūtamies kā mocekļi, ja kurnēšanas un sūdzēšanās vietā, mēs izlaužamies līdz svētības lūgšanai. Mēs nesavtīgi lūdzam: “Kungs, svētī šo cilvēku!” Taču, satiekoties nākamajā reizē, mēs saprotam, ka gaisā virmo tas pats sasprindzinājums. Tāpēc bieži vien ar šo vienu svētīšanu viss arī beidzas. Cilvēki pārtrauc lūgt, jo lūgšana jau tik un tā neko nav devusi. Bet, kas tad īsti tai bija “jādod”? Vai tiešām runa bija par sava tuvākā vajadzību? Jeb tomēr par sava personīgā sasprindzinājuma novēršanu? Cik gan daudz seju ir patmīlībai!

4. Mūsu garīgā aprūpe

Kādā veidā mēs rūpējamies par dvēselēm? Protams tā, lai pēc iespējas ātrāk novērstu visas problēmas! Bet, vai tu zināji, ka katrai vajadzībai ir dievišķs mērķis? (**Rdz 3:37-38**)¹ Vai tu zināji, ka daudz svarīgāk ir sākumā noskaidrot trūkuma dievišķo mērķi, nekā uzzināt, kā no tā pēc iespējas ātrāk atbrīvoties? Vai tu zināji, ka bieži vien dvēselei ir vairāk labuma, ja “pacients” nedaudz ilgāk atrodas zem šī trūkuma spiediena un izcieš grēka sekas? Reizē ar “pacientiem”, pēc sava labuma labprāt lūkojas arī garīgie aprūpētāji. Viņi vēlas par katru cenu sasniegt ātrus

---

¹ “Kurš liek – un tā notiek! – ja ne Kungs tā pavēl! Vai ne no Visaugstākā mutes iziet ļauns un labs?”

rezultātus. Bet tam, kurš meklē Jēzum Kristum patīkamo, ir jāaprok gan “panākumi”, gan cilvēciskais gods. Ticības māsa, kuru mēs augstāk minēto iemeslu dēļ apzināti atstājām zem spiediena, pēc pāris dienām man teica: “Tagad es no jauna zinu, kādas katastrofālas sekas ir grēkam.” Par šo dvēseli mēs bijām parūpējušies labāk nekā, ja garīgās problēmas būtu ātri atrisinātas.

Tas, kurš patiesi meklē Jēzum Kristum tīkamo, tas dzīvo un darbojas, vienmēr orientējoties uz Dievu nevis uz cilvēkiem. Mūsu rehabilitācijas centra informatīvajā lapiņā, mēs apkopojām šo realitāti sekojoši: *“Mēs neizmantojam Dieva Valstību, lai ar to izvestu cilvēkus no viņu vajadzībām; gluži otrādi, Dievs izmanto cilvēku vajadzības, lai caur tām ievestu viņus Savā Valstībā.”*

Ja mēs mācīsim cilvēkus necerēt uz sevi, bet apzināti paļauties uz Dievu, tad drīz vien mēs atkal redzēsīm, kā notiks lielas lietas. Vienmēr un visā runa ir par VIŅU, bet ne tikai par mums!

5. Mūsu pamācīšana

Ja mūsu egocentrisms vēl neattur mūs no trūkumu nosodīšanas, tad, lai ar to mēs neizskatītos pēc ekstrēmistiem vai likumu zinātājiem, mums vajadzētu vismaz pārbaudīt mūsu aicinājuma motīvus.

Cik bieži mēs labojam savu tuvāko tikai sevis pašu dēļ! Viņa uzvedība ir mūs negatīvi ietekmējusi, un mēs izsakām viņam aizrādījumu, jo gribam atbrīvoties no šī nepatīkamā stāvokļa. Turpretī tas, kurš meklē Jēzum Kristum tīkamo,

sev tuvākā dvēseles dēļ pamācīs aiz mīlestības un rūpēm par viņu, nevis, lai vienkārši pēc iespējas ātrāk atkal atbrīvotos no šīs nepatīkamās situācijas.

6. Mūsu laiks vienatnē ar Dievu

Cik daudz kristiešu ikreiz, no rīta, pēc vienatnes ar Dievu, jūtas kā sasisti, jo rīts “atkal neko viņiem nav atnesis”! Ko gan šim vienatnes laikam vajadzētu viņiem atnest? Vai mēs joprojām meklējam garīgo godbijību un piepildījumu ar Dieva Vārdu? Protams, ir patīkami saņemt tik taustāmu svētību, bet labāk būtu, ja mēs noteiktos laikos atkal varētu rast apmierinājumu tikai Vārdā, un pat tad, ja Tas ne uzreiz mūs uzrunā! Ir vienkārši saprātīgi un pieņemami aizlūgt par citiem, neatkarīgi no tā, vai mēs jūtamies ticībā stipri vai nē. Tikai tas, kurš meklē savu labumu, būs zaudētājs. Būdami vienatnē ar Dievu, novēlēsim Viņam savu dzīvi! Jo katra raža sākas ar upuri. Tikai tas, kurš jau no rīta ir zaudējis *savu* dzīvību, saņems no tā spēku pārvarēt dienas vētras. Vai vienatnē ar Dievu mēs gribam atkal meklēt to, kas ir tīkams Jēzum Kristum? Tad studēsim Rakstus un atklāsim tajos to, kādā veidā mēs jau šodien varam vairāk zaudēt savu dzīvību, nevis to, kādā veidā mēs varam vēl vairāk iegūt sev! Esot vienatnē ar Dievu, mēs ar visiem spēkiem nepārtraukti meklējam iespēju saglabāt savu dzīvību. Savukārt, Dievs visiem spēkiem meklē veidu, kā dot mums spēku atnest savu dzīvību. (**Jņ 10:17-18**)¹

---

¹ “Tādēļ Tēvs mīl mani, ka es atdošu savu dzīvību par avīm, lai to atkal atgūtu. Neviens to man neatņem, bet es to atdošu pats. Man ir vara to atdot, un man ir vara to atkal ņemt. Šo bausli es esmu saņēmis no sava Tēva.”

7. Mūsu sevis ziedošana

Te runa ir par vissliktāko īsta garīguma pakaļdarinājumu, par visādas patmīlības visdievbijīgāko veidu. Vai mēs varam ziedot sevi tā, lai mūsu nestie upuri paliktu noslēpumā? Vai mēs veltām savu dzīvi bez aprēķina saņemot pretī cilvēku atzinību vai gūt pretī ko citu? Kad mēs esam bijuši zemāki par zāli, kaut ko zaudējuši vai no kā atteikušies – tas ir jāzina visiem! Iespējams, mēs to visur neafišējam kā liekuļi, bet ir arī pieticīgāki veidi, kā citiem parādīt, kādus upurus esam nesuši. Kāda savas pazemības izrādīšana! Mēs meklējam, kā zaudēt savu dzīvību, bet būtībā ne jau Dievam, bet, lai gūtu atzinību no cilvēkiem, un tādējādi iemantotu noteiktas priekšrocības. Vai, sevi kaut kam ziedojot, mūsu skats ir vērsts uz balvu mūžībā, jeb mēs gribam to saņemt tūlīt pat? Tikai tas, kurš spēj gaidīt līdz galam, kas nemeklē sev, bet Jēzum Kristum tīkamo, tas saņems šo balvu.

Mani mīļie, kādus mēs reiz ieraudzīsim paši sevi tad, kad Dievs mums noliks priekšā Savu spoguļi? Vai Viņa acis nav tūkstoš reižu gaišākas par sauli? Lai caur šo septiņkārtīgo “motīvu spoguļi” jau tagad mūsu sirdīs iespīd nedaudz gaismas, lai Meistara roka jau savlaicīgi varētu mūs attīrīt! Ak, kaut tikai par mums nekad nebūtu jāsaka:

“... jo visi tiecas pēc sava labuma, nevis pēc tā, kas ir Jēzū Kristū.” (Flp 2:21) !

Pirmo reizi vācu valodā publicēts 1988. gada jūlijā

Žēlsirdības būtība

(Lūkasa Evaņģēlijs 10:25-37)

Mēs dzīvojam patmīlības un izdevīguma laikmetā. Neviens cits laikmets nav radījis tik daudz patmīlīgu cilvēku kā mūsējais. Mēs gandrīz vairs nespējam atšķirt tīrus motīvus no netīriem. Bet, neskatoties uz to, visās malās uzrodas visdažādākās sociālās palīdzības sniegšanas iestādes, organizācijas un fondi. Kā tas ir iespējams? Kā sapuvis koks var nest labus augļus? Kā paaudze, kas zināmā mērā ir kļuvusi bezsirdīga, var veikt žēlsirdības darbus? Tas ir iespējams tikai tad, kad īstais iemesls ir nevis pati žēlsirdība, bet kāds personīgā izdevīguma veids. Vairumā gadījumu runa ir par naudu, prestižu vai pat par slēptu paštaisnīgumu. Reiz Dievs izvērtēs visus cilvēku darbus pēc viņu sirds patiesajiem motīviem. Vai mēs kalpojam tikai pienākuma pēc, vai aiz tā slēpjas nožēlojams aprēķins, vai arī mēs palīdzam no visas sirds? Šodien mēs vairs zinām maz par žēlsirdību, un tomēr beigās no tās ir atkarīgs ļoti daudz, var pat teikt, ka pilnīgi viss, “jo tam, kas nav parādījis žēlsirdību, tiesa ir bez apžēlošanas. Bet žēlsirdība ir pārāka par tiesu.” (Jk 2:13).

Lūkasa evaņģēlijs (Lk 10:25-37) māca visu, kas mums būtu jāzina par žēlsirdību. Izcelsim tās būtiskākās pazīmes:

Žēlsirdība izriet no sirds, nevis no likuma. Kad samarietis ieraudzīja uz zemes gulošo, pusdzīvo [vīru], viņš “iežēlojās” (Lk 10:33). Tas nenotika tad, kad viņu sauca palīgā. Ievainotais nespēja pasaukt un tuvumā arī neviena nebija. Kas mūs pamudina veikt labus darbus – vai Kristus

mīlestība, mums apkārt esošie ļaudis vai neizbēgamas situācijas?

“Ieraugot viņu”, viņš iežēlojās (**Lk 10:33**). **Žēlsirdība vienmēr darbojas uzreiz un labprātīgi**, nevis tad, kad nav citas izejas. Samarietis tai brīdī bija ceļā. Varbūt viņš steidzās uz kādu darba tikšanos? Varbūt, ka Jērikā viņu gaidīja labi draugi? Varbūt viņš priecājās par drīzo iespēju sajūst zem galvas mīkstu spilvenu, bez kura bija nācies tik ilgi iztikt? Lai kā tas arī nebūtu, viņš atmeta savus plānus.

Žēlsirdība var atlikt malā izdevīgumu un savus mērķus. Tā var apmainīt vakaru jaukā gaisotnē pret smagumu transportēšanu. Tā var sagādāt nepatikšanas svarīgam klientam, ja ar to var atnest labumu nelaimīgam cilvēkam.

Samarietis “pienāca klāt” (**Lk 10:34**). **Žēlsirdība vienmēr saka: “paša roka ir pavēlniece”.** Tā var paņemt uz sevi cita likteni, īpaši, ja tas notiek grūtos laikos. Tā neuzkundzējas un neuzliek pienākumus citiem. Tā pati ķeras pie lietas un kalpo. Tajā brīdī tur gulēja asiņojošs cilvēks. **Žēlsirdība nebaidās sasmērēt rokas, tā nedomā ilgi.** “... Viņš pārsēja tā brūces” (**Lk 10:34**). Pēc situācijas kļūst skaidrs, ka samarietis spontāni izgatavo pārsienamo materiālu no sava apģērba. **Žēlsirdība vienmēr atdod daļu no sevis.** Tā nejauda: “Kur lai ņem tik daudz pārsienamā materiāla?” Tā atdod to, kas tai dārgs. Kurš šodien ir gatavs rīkoties tāpat? Cik ievainoto nav noasiņojuši notikuma vietā tikai tāpēc, ka nevienam no ziņkārīgajiem neienāca prātā apsaitēt vaļējās brūces ar auduma gabalu no sava personīgā dārgā apģērba? Vai mūsu apģērbs nav kļuvis par mūsu elku?

Bet žēlsirdība iet vēl tālāk. “...Uzlēja eļļu un vīnu uz brūcēm...” (Lk 10:34). Bībeles laikos eļļa un vīns bija paši svarīgākie pārtikas produkti. Un raksturīgi, ka tieši šie divi produkti tika izmantoti arī kā efektīvi medikamenti. Te arī slēpjas aktīvās tuvākmīlestības noslēpums: **žēlsirdība tieši tādēļ ir spēka pilna, ka atdod no tā, kas tai pašai ir ļoti nepieciešams.** Kas tuvākajam dos no savas “eļļas un vīna”, tas piedzīvos, ka tieši te Dievs dod dziedējošu svētību. Kas, gluži pretēji, atstās labāko sev, tas var daudz atdot, bet tomēr neko neiegūt.

Pēc tam samarietis “uzcēla ievainoto uz sava ēzeļa” (Lk 10:34). Citiem vārdiem sakot, tālāk viņš gāja kājām. **Žēlsirdība var atteikties no personīgajām ērtībām.** Īstenu žēlsirdību nevar praktizēt “no augstumiem”. **Tā ir lēnprātīga un pazemīga.**

To neinteresē kritiķu viedoklis. Iespējams, ka šajā stāstā pieminētie levīts un priesteris skeptiski raudzījās uz šo ievainotā pārvietošanu: “Vai šis puisis ir vēl dzīvs, vai nomirs drīz, jeb varbūt ir jau nomiris? Jo, ja aizskar mirušā ķermeni, var kļūt nešķīsts!” Tas, kurš uzklausa farizeju kritiku, nekad nekļūs žēlsirdīgs.

Pēc tam viņš “aizveda to uz viesnīcu un aprūpēja” (Lk 10:34). **Žēlsirdība vienmēr dara visu iespējamo.** Tā nesaka: “Ar to ir gana.” Tā nemētājas ar Bībeles pantiem vai mierinājuma vārdiem. Tā rūpējas par tuvāko tik ilgi, cik tam ir nepieciešama palīdzība.

Žēlsirdība vienmēr iet tālāk ar tīru sirdsapziņu. “Otrā rītā, izvilcis divus denārijus, viņš iedeva tos viesnīcniekam un

saciņa: aprūpē viņu, un, ja tu vairāk iztērēsi, atnācis, es tev atdošu.” (Lk 35). Tā neuzvel savu nastu citam un nepazūd. Ir vecāki, kas pēc saviem bērniem pilnībā nodarīta kaitējuma, tos “pusdzīvus” pamet rehabilitācijas centrā vai maznodrošinātajiem domāto namu durvju priekšā. Sevi par šo bērnu vecākiem viņi atkal atzīst tikai tad, kad bērni no jauna ir nostājušies uz kājām. Lai gan samarietis bija svešinieks, viņš atgriezās, lai apjautātos par tā veselību. Viņš bija pat gatavs samaksāt. Vairums 21. gadsimta samariešu pēc izpildītā pienākuma arī atgriežas pie saviem aprūpējamajiem, taču - kā likums, lai ar tiem norēķinātos. Nedrīkst taču aizmirst par kasi! **Īstena žēlsirdība necer uz atmaksu. Tā kalpo neatkarīgi no tā, būs vai nebūs atlīdzināts.**

Vai mēs varam upurēt savam tuvākajam savu laiku, spēku, īpašumu vai daļu no sevis paša? Vai mēs varam to darīt tiem, kam tas ir nepieciešams, arī visu savu dzīvi? Tu saki: “Nē, es nekad dzīvē nevarēšu izdarīt kaut ko kaut vai līdzīgu tam! Svētīts tas, kurš to atzīst, jo tā tas arī ir. Īsta žēlsirdība piemīt tikai Vienam – Kristum. Bet Viņš labprāt padarīs mūs žēlsirdīgus, ja vien mēs rēķināsimies “ar Viņu mūsos”. Tāpēc nekad nepūlies būt žēlsirdīgs, pieliekot paša pūles. Ja Jēzus Kristus vēl nedzīvo tevī, tad palūdz Viņu, lai Viņš piedod tavus grēkus un ar Savu Garu iemājo tavā sirdī. Viņš tūlīt to izdarīs, ja vien tu lūgsi patiesi. Ja tu to jau esi darījis un tomēr neesi izlauzies līdz patiesai žēlsirdībai, tad lūdz piedošanu par savu neticību un tūlīt sāc reāli rēķināties ar “Kristu tevī”. Turpini šos “uzticības vingrinājumus” katrā jaunā situācijā, tad tu iegūsi to, ko gaidi.

Varētu vēl daudz ko uzrakstīt par žēlsirdības būtību. Noslēgumā ir svarīgi atgādināt vēl ko: **līdzīgi žēlsirdība darbojas arī attiecībā uz saviem ienaidniekiem.** Ko mēs ar to atbrīvojam tajos, kas mūs apgrūtina, vai, iespējams, pat ir grēkojuši pret mums? Žēlsirdība piedod, tā nenosoda. Redzi, šajā jomā mums vēl ir jāiekaro daudz zemes.

Pirmo reizi vācu valodā publicēts 1987. gada aprīlī

Identitātes noslēpums

Kādā veidā svētījošie debesu spēki nonāk pie mums un mūsu tuviniekiem? Tas notiek identifikācijas ceļā. Kopš eksistē cilvēki, kam nepieciešama glābšana, Dievišķās glābšanas spēkam nav cita ceļa. Identitāte ir pretstats nosodījumam un atriebībai. Tā neatzīst grēku par labu esam, bet ņem dalību tā ļauno seku atveseļojošās darbībās. Tā līdzjūtīgi “izstrebj” nodarīto postu, stājas tiesas priekšā, pie visa tā dāvājot svētību. Bet, ja pietrūkst dzīvās identifikācijas, tad nepietiek arī izglābšanas spēka. Sākotnēji šis princips ir attēlots ar dzīvnieku upurēšanu Vecajā Derībā.

1. Vecās derības dzīvnieku upuru identitāte

Ja cilvēks bija kritis grēkā, tam bija jānopērk Dieva paredzētais upuris. Šo dzīvnieku, pēc Dieva pavēles, nokāva pie telts vai tempļa ieejas. Pēc roku uzlikšanas un grēku nožēlas šim dzīvniekam pārgrieza artēriju tā, ka tas noasiņoja. Kas nesekoja tieši šādam glābšanas ceļam, zaudēja svētības spēku. Bet spēks nebija pirkuma vērtībā, jo citādi grēcinieks varētu nobērt savas monētas tieši templī, kā to darīja Jūda. Gluži pretēji, izglābšanai bija jānonāk līdz cilvēkam tieši *caur upuri*. Bet atkal, ne caur jebkādu upuri, tam bija jābūt nevainojamam. Malahija laikā izraēlieši zaudēja glābjošo Dieva spēku, jo centās to iegūt, upurējot klibus, akus un slimus dzīvniekus. Bez tam, Dieva glābjošais spēks nenāca caur kaut kādiem dzīvniekiem – vistām, zirgiem, suņiem u.t.t. Tiem bija jābūt nevainojamiem upuriem, kas ir deklarēti kā šķīstie – jēri, dūjas, kazas, vērši

utt. Vienkārši nokaut šos dzīvniekus, tikai, lai nogalinātu, bija nepietiekami. Tad jau tos varētu nogalināt kaut kur uz lauka. Tam bija jānotiek, uzliekot rokas pie altāra! Īsāk runājot, visiem norādījumiem nebūtu nekādas nozīmes, ja starp upuri un to, kuram vajadzīga glābšana, nebūtu identitātes. Īstenā izglābšanas efektivitāte nebija atkarīga tikai no altāra, no izdotās naudas daudzuma, no nāves, no šķīsto dzīvnieku asinīm, kaut arī visi šie līdzekļi bija obligāti. Bez šāda pamata, bez šaubām, nekas nenotiktu. Bet visa centrā bija identitāte. Glābšanas spēks pilnā darbībā varēja nonākt tikai, identificējoties grēciniekam ar upuri. Šinī punktā notika apmaiņa. Tāpēc jēdziens “identitāte” nozīmē “uzskatīt kaut ko kā savu personīgo lietu, iesēsties cita vietā un pieņemt viņa “likteni”.

2. JĒZUS identitāte

Savā tīrajā un nevainojamajā dzīvē JĒZUS izpildīja visus priekšnoteikumus glābšanas upurim. Viņš nedeva sudrabu vai zeltu – Viņš atdeva pats Sevi. Viņam Sevī bija viss glābšanas kapitāls. Viņa asinis jau no dzimšanas bija svētas un tīras, tīkamas Dievam! Bet, kas gan būtu noticis, ja šo Dieva Dēlu kaut kur būtu vienkārši nokāvuši? Dievs to neatzītu. Tādā veidā glābšana nebūtu līdz mums nonākusi. Cik gan bieži sātans centās ko panākt ar viltu - nomētāt Glābēju ar akmeņiem vai nogalināt citādā veidā (**Jņ 8:59**¹;

---

¹ “Tad tie ņēma rokās akmeņus, lai mestu uz Viņu. Bet Jēzus nozuda un izgāja no templā.”

10:31,39¹; 11:8²)! Tomēr, saskaņā ar kārtību tempļi, JĒZUM vajadzēja vispirms mērķtiecīgi un labprātīgi veltīt sevi upurim, lai Viņa upurim būtu vērtība Dieva priekšā (**Jņ 17:17,19**)³. Ģetzemenē notika šīs svētīšanas kulminācija, bet arī tur ienaidnieks uzklupa Jēzum un gribēja priekšlaicīgi Viņu nospiest. Bet Viņa asinīm bija jāplūst labprātīgi, tam nebija jānotiek caur uzbrukumu. **“Jēzus sacīja: “Tēvs, piedod viņiem, jo tie nezina, ko dara!”” (Lk 23:34)** Te izlauzās glābšanas spēks un vara – tikai šeit! Bez identificēšanās visu iepriekšējo priekšnosacījumu izpilde būtu veltīga. Tāpēc dziļākais glābšanas noslēpums ir identitātē.

Kāpēc JĒZUS KRISTUS spēj mūs glābt no visām mūsu vajadzībām un saistībām? Tāpēc, ka visā Savas dzīves laikā Viņš identificējās ar visām mūsu vajadzībām (Ebr 4:15-16)⁴. Tāpēc mūsu dzīvē nav nevienas vajadzības, uz kuru glābiņš nevarētu sev izlauzt ceļu. Bieži vien mēs pārāk vienpusīgi aplūkojam Jēzus dzīvi. Kā likums, runājot par Viņa identitāti ar mums, mēs runājam tikai par krustu. Protams, tur viņš paveica visaugstāko. Taču, saskaņā ar Rakstiem, Jēzus ciešanu ceļš veda ne tikai no Ģetzemenes uz Golgātu. Saskaņā ar Jesajas grāmatā rakstīto (**Jes 53**), tas sākās jau

---

¹ “Jūdi atkal sanesa akmeņus, lai viņu nomētātu.”

“Tad tie atkal viņu mēģināja satvert, bet viņš tika no viņiem prom.”

² “Mācekļi viņam sacīja: “Rabi, jūdi nupat gribēja nomētāt tevī akmeņiem, un tu atkal ej turp!”

³ “Dari viņus svētus patiesībā – tavi vārdi ir patiesība.”

“Tagad es ziedoju sevi viņu dēļ, lai arī viņi kļūtu svēti patiesībā.”

⁴ “Mums augstais priesteris nav tāds, kas nevar just līdzīgu mūsu nespēkam, viņš, tāpat kā mēs, ir visādi kārdināts, bet viņš ir bez grēka. Tad nu ar drošu prātu tuvosimies žēlastības tronim, lai tiktu apžēloti un saņemtu žēlastību, kas nāk kā palīdzība īstā brīdī.”

kopš Viņa dzimšanas. Kā izdīgst asniņš no izkaltušas zemes (**Jes 53:2**)¹? Tālāk mēs lasām, ka Viņam nebija ne izskata, ne bagātības. Es domāju, ka līdz Savai kristīšanai Jordānā, JĒZUS bija nicināms cilvēks. Saskaņā ar vēstulē ebrejiem rakstīto (**Ebr 2 un 4**), viņam bija jāizcieš visas mūsu dzīves vajadzības. Kā gan citādi Viņš izglābjot varētu palīdzēt trūcīgajiem, daudz cietušajiem, nicinātajiem un apdalītajiem, ja Viņš, līdzīgi viņiem, nebūtu klejojis pa šo zemi? Tāpēc es neticu šiem mīlīgajiem Kristus attēliem, kurus vipār nedrīkst zīmēt. JĒZUS viscaur bija “vīrietis”, bet Viņā, bez šaubām, nebija nekā no švīta.. Pateicoties Viņa vīrišķībai, Viņš šodien var izglābt mūs no mūsu vientulības. Viņš var mūs pilnībā izglābt, jo pats bijis ļaužu pamests, uzveicis visus pārbaudījumus un iepazinis slimības (**Jes 53:3**)². Ja mēs izlasīsim visu **53. daļu** no šāda skatupunkta, tad varbūt pamanīsim tos 30 gadus no JĒZUS dzīves uz zemes, par kuriem gandrīz nekas nav zināms. Esmu pārliecināts, ka jau pirms Savas atklāšanās JĒZUS bija identificējies ar lielāko daļu mūsu vajadzību, problēmu un slimību. Ķermeniski, dvēseliski un garīgi viņš bija saplūdis vienā veselā ar mums. Nav brīnums, ka nevienam neienāca prātā ideja rakstīt dienasgrāmatu par šo “vienkāršo” galdnieku.

---

¹ “Viņš slējās kā asns tā priekšā, kā sakne no izkaltušas zemes, ne tam auguma, ne košuma, ka mēs uz to raudzītos, ne paskata, ka mums patiktos.”

² “Nicināts un ļaužu atstumts, vīrs, kam brūces un kas pazīst sāpes, - itin kā tāds, no kā apslēpj seju, nicināts, un mēs viņu ne par ko neturējām.”

3. Jaunās Derības kopienas identitāte

No Vecajā Derībā minētajiem upuriem un JĒZUS nestā upura mēs skaidri redzam, ka tikai ar identitātes starpniecību Dieva svētījošais spēks sasniedz tos, kam tas ir nepieciešams. To zina arī lielākā daļa Dieva bērnu. Tāpēc arī mēs sludinām, ka JĒZUS ir ceļš, patiesība un dzīvība. Taču lielā atšķirība no baznīcas pirmajā simtgadē ir tajā, ka, neskatoties uz mūsu JĒZUS uzvaras pasludināšanu, atbrīvojošie spēki “neizlaužas”. Tam par iemeslu nevarētu būt pasākumu trūkums. Vairāk kā jebkad agrāk mēs organizējam, investējam, uzsākam un veicam misionāru darbu. Bet rezultātā – bezspēcība! Acīm redzot, vairums cilvēku atrodas zem neatkarīgas (suverēnas) Sātana varas.

Kāpēc Dieva spēks neaizrauj mūsu tuvākos tā, kā bija agrāk? Vai JĒZUS būtu izmainījies? Brāļi un māsas, te mēs atkal esam nonākuši pie svarīga punkta. Tas ir labi un pareizi, ka mēs skaļi sludinām, ka JĒZUS ir visu izdarījis “priekš mums”, un tāpēc atbrīvošanas lietā mums neko vairs nevajag darīt. Bet kā ir ar Viņa ziņotājiem? Vai identitātes princips tiešām attiecas tikai uz JĒZU? Ko ir domājis Pāvils savā vēstulē kolosiešiem, runājot par savām ciešanām? **“Bet tagad es priecājos savās ciešanās jūsu dēļ, un to, ko no Kristus ciešanām turpina ciest viņa Baznīca, kas ir viņa ķermenis, es izciešu tās labad savā miesā.” (Kol 1:24).** Vai mēs tikko neteicām, ka JĒZUS ir cietis par visu un ir identificējies ar mums visā? Par kādām priekšā stāvošām Kristus skumjām te runā Pāvils? Un, kā gan Pāvils var tās aizpildīt savā miesā? Jā, brāļi un māsas, te runa iet par Dieva kanāliem. Kristus pilnīgais atbrīvošanas darbs vēl ir

jāpiegādā! Kas ir šie piegādātāji? Tie esam mēs, Dieva bērni. Bet atbrīvošanas spēki mūsos tiek nomākti, ja mēs, savukārt, neesam identiski ar tiem, kas ir vajadzībā. Dievišķās svētības plūsmu tālāk var nodot tikai ar identitātes palīdzību. – Vai tā ir jauna mācība? Nē, tā ir sena! Vai Jāņa 1. vēstulē nav teikts: “... **Arī mums pienākas savu dzīvību atdot par brāļiem.**” (1Jņ 3:16)?

Par ko gan citu, ja ne par identitāti Pāvils runā savā 2. vēstulē Timotejam: “**Tādēļ es visas ciešanas panesu izredzēto dēļ, lai arī viņi Kristū Jēzū gūtu glābšanu un mūžīgo godību.**” (2Tim 2:10)? Un mums visā ir jāatbilst “upuru priekšrakstiem”, citādi mēs neesam derīgi Dievam. Dieva valstības celšanai mums ir jādod ne tikai nauda, pirmām kārtām mums ir jāatdod pašiem sevi! Mums ne tikai caur tūkstoš “darbiem” jāatdod sava dzīve Dievam, vispirms mums tā ir paklausībā jāzaudē priekš Dieva. Visas mūsu pūles, mūsu skaidrība, mūsu ticība nenesīs nekādu labumu, kamēr mēs paši valdām pār sevi un visiem līdzekļiem izvairāmies no identitātes. Bet, kā identitāte izskatās praksē? Mēs to vēlamies pārņemt no ticības tēviem.

4. Identitāte personīgajā dzīvē

Pirms **Mozus** četrdesmit gadus varēja vest tautu cauri tuksnesim, viņam pašam četrdesmit gadus bija jāiziet “skola” tuksnesī. Bez identitātes nekādas glābšanas un atbrīvošanas!

Pirms **Ābrahāms** bija nosaukts par “ticības tēvu”, viņam gadu desmitiem ilgi nācās pārvarēt smagus pārbaudījumus

ticībā. Viņa staigāšana ticībā bija radikāla un bez kompromisiem, viņš mācījās “ticībā” atdot savu pašu dārgāko. Galu galā viss nāca tikai no ticības. Tāda ir identitātes cena!

Lai Kristus varētu iznākt “no Dāvida sēklas” un tikt nosaukts par “Dāvida dēlu”, Dāvidam, tāpat kā pēc tam Jēzum, vispirms kā nicinātajam karalim, bija jāmīl un jāglābj atraidītā tauta. Tā bija identitāte! – *“Ko lai es vēl saku? Man nepietiktu laika, lai pastāstītu par”* ... Jesaju, Jeremiju, Hozeju un citiem praviešiem, kuri identitātes dēļ ļāva sevi sist (**1KĒn 20:35**)¹, staigāja kaili (**Jes 20:3**)², saņēma necilvēcīgus uzdevumus (**Ech 4:4**)³, kuriem bija jāšķiras no saviem mīlotajiem (Ech 24:15-17)⁴, jāguļ dzelzs važās (**Ps 105:16-19**)⁵, jāapprec staigule (**Hoz 1:2**)⁶ u.t.t.

Daži varbūt tagad iebildīs: “Bet vai tas neattiecas tikai uz praviešiem un apustuļiem?” Nē, mani mīlie, tas attiecas uz *katru* Dieva kalpu. Ja mēs nopietnībā nostāsimies Dieva

---

¹ “Kāds vīrs no praviešu dēliem Kunga vārdā teica otram: “Nu, sit man!” – bet tas liedzās sist.”

² “Un Kungs sacīja: “Kā mans kalps Jesaja plīks un bass staigāja trīs gadus par zīmi un brīdinājumu Ēģiptei un Kūšai””

³ “Tad nogulies uz kreisajiem sāniem un uzkraj sev Israēla nama grēku. Skaiti tās dienas, kuras tu gulēsi, panesdams grēku.”

⁴ “Kunga vārds nāca pār mani: “Cilvēka dēls, redzi, vienā mirklī es tev atņēmu sirdsmīlo. Bet, tu nevaimanā, neapraudī viņu un nelej asaras – vaidi klusītiņām. Nerīko miroņa apstāvēšanu. Apklāj galvu, apauj kājas, neaizsedz muti, neēd sēru maltīti!”

⁵ “Kad viņš tai zemei uzsūtīja badu un salauza ik labības stiebru, viņš sūtīja kādu vīru viņiem pa priekšu – Jāzepu, kuru pārdeva verdzībā. Viņa kājas iekala važās, dzelzi aplika viņam ap kaklu, līdz piepildījās, ko viņš bija teicis, - ko Kungs bija teicis, tas attaisnoja viņu!”

⁶ “Tā Kungs sāka runāt uz Hozeju. Un Kungs Hozejam teica: “Ej, apņem maucīgu sievu ar visiem maucības bērniem...””

priekšā un teiksim: “Lūk, es! Izmanto mani!”, mums jābūt gataviem stāties pretī atbilstošiem kārdinājumiem, precīzāk sakot, “identitātes ciešanām”. Tikai nepilnīga atdeve “pasargā” no šīs cīņas. Protams, mūsu mērogi nav tādi, kādus nācās izciest JĒZUM, Viņš cieta par visu pasauli, tādējādi paveicot atbrīvošanas darbu. Bet, jo dziļāk mēs ieejam kalpošanā Kristum, jo dziļāk mēs ieejam identitātē, jeb, kā par to teicis Pāvils – “... **līdzdalībā Viņa ciešanās...**” (Flp 3:10).

Kas mūs konkrēti sagaida?

Reiz es lasīju par kādu vienkāršu sievieti, kas lūdzās par savu vīru sludinātāju. Ar viņa piekrišanu sieva lūdzās divas trīs naktis nedēļā, un to darīja trīs gadu garumā. Viņai vienkārši bija ļoti liela vēlēšanās piedzīvot garīgu izrāvienu. Kā viņa pati par to vēlāk teica, viņa pārdzīvoja “mirušo mocības”, pirms sākās īpašā atmoda. Aprakstīt, ko īsteni maksā tāda patiesa kalpošana caur lūgšanām, var tikai tas, kas tai atdevies ar visu dvēseli, miesu un garu.

Vai tu jūti aicinājumu uzlikt rokas slimajiem, lai tie taptu veseli? Tad ar asarām vien nepietiek! Tas notiek pēc principa, ka tu varēsi kalpot cietējiem tikai tādā mērā, kādā ciešanas būs izcietis savā ķermenī, vai savā dzīvē. Es runāju par “ciešanu principu”, jo ciešanām “identiskuma dēļ” nav vienmēr obligāti jābūt slimības formā. Ciešanas var būt dažādas. Taču bez ciešanām iztikt nevar. Mums, kā Dieva līdzstrādniekiem rehabilitācijas darbā, tas ir labi zināms. Caur mums nenāk palīdzība, ja mēs paši neesam noturīgi

Identitātes noslēpums

pret spiedienu, šaubām, tumsu, emociju vētrām u.t.t. Vai mums ir drudzaini jāmeklē šī identitāte? Nē, mums ātrāk jāmeklē Dieva griba. Ciešanas pašas sekos mūsu paklausībai. Mācekļi izcietīs mācekļa mocības, evaņģēlists – daļu no mirušā mocībām, apustulis pārcietīs apustulisko identitāti. Bet vienaldzīgie par to vispār nezina neko.

Bet tas viss nenotiek automātiski. Nebūtu pareizi turpmāk, pirms katras svētības lūgšanas, gaidīt “sitienu”. Identitāte nav automātiska, tā ir svētība. To nevar izskaitļot. Tai nav jābūt laika ziņā vai tieši saistītai ar mūsu ciešanām. Cik bieži mēs mierinām cilvēku, sakot: “Es tevi labi saprotu. To es arī esmu izcietis.” Un tieši tavā identitātē bija spēks palīdzībai. Reizēm identifikācijas process notiek vairākus gadus pirms notikuma, **“lai arī citus, kas nonākuši ciešanās, mēs varētu iepriecināt...”** (2Kor 1:4). Reizēm tā atnāk pie mums tieši pirms jaunas svētības saņemšanas un izlaušanās. Tad tam, kam nepieciešama atbrīvošana, mēs varam teikt: “Arī es atrodos tieši tādā pašā vajadzībā, tādēļ es tevi ļoti labi saprotu, palūgsim kopā Dievu!” Lai kā tas arī nebūtu, stingri ticēsim, ka visas mūsu ciešanas būs palīdzība mūsu tuvajiem, kaut vai tas attiektos uz nākamajām paaudzēm, kā tas ir bijis patriarhu un tēvu dzīvēs. Kam kaut nedaudz ir zināmas Dieva valstības likumsakarības, tas zina, ka nekas ar mums nenotiek tikai mūsu pašu dēļ, bet vienmēr tas noder mūsu tuvāko un “vispārējā labuma” dēļ. Tā tas ir rakstīts arī Pāvila vēstulē romiešiem (Rm 8:28)¹.

---

¹“Un mēs zinām, ka tiem, kas Dievu mīl un kas pēc viņa iepriekšējā nodoma ir aicināti, viss nāk par labu.”

Mīļie, varbūt jūs tagad varējāt skaidrāk saprast dažus pārdzīvojumus savā dzīvē. Dievs, dod mums visiem drosmi doties tālāk un ne no kā nebaidīties! Tikai, pārtrauksim nemitīgi cīnīties par atmodu, ja mēs vēl neesam gatavi maksāt ar to saistīto cenu par identitāti! JĒZUS ir pārcietis daudz vairāk par mums! Tāpēc, jo dziļāk mēs iesim komunikācijā ar Viņa ciešanām, jo lielāks un pievilcīgāks mums būs mūsu Dievs. Un vēl: uzņemsim mūsu nespēka stundas kā pašas vērtīgākās stundas mūsu dzīvē! Ja mēs savā nespēkā neatlaidīgi uzticēsimies Dievam, tad, jo vājāki mēs būsim sevī, jo spēcīgākas būs mūsu lūgšanas (**2Kor 12:9-10**)¹. Vai Dieva svētījošais spēks turpmāk varēs identifikācijas ceļā izlauzties pie tiem, kam tas nepieciešams? Jeb mēs arī turpmāk no tā izvairīsimies?

Pirmo reizi publicēts vācu valodā 1988. gada martā

---

¹ “Un Kungs man sacīja: tev pietiek ar manu žēlastību, jo mans spēks top pilnīgs nespēkā. Tādēļ es vislabprātāk lielīšos ar savu vājumu, lai Kristus spēks manī varētu iemājot! Tādēļ labprāt esmu nespēkā, pazemojumos, trūkumā, vajāšanās un spaidos Kristus dēļ. Vienmēr, kad esmu nespēkā, esmu stiprs.”

Krusta nolūks

“Tad Jēzus teica saviem mācekļiem: “Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, ņem savu krustu un seko man!” (Mt 16:24)

“No tā laika Jēzus sāka saviem mācekļiem atklāti teikt, ka viņam būs jāiet uz Jeruzālemi un būs daudz jācieš no vecajiem, virspriesteriem un rakstu mācītājiem un ka viņam jātiek nonāvētam un pēc trim dienām augšāmceltam. Pēteris, paaicinājis Jēzu sānis, norāja viņu: “Lai Dievs pasargā tevi, Kungs! Tas nekad tev nenotiks!” Bet viņš pagriezies sacīja uz Pēteri: “Atkāpies no manis, sātan, tu man esi par apgrēcību, tu nedomā pēc Dieva, bet pēc cilvēka prāta.” (Mt 16:21-23)

Līdzīgi tam, kā Pēteris nesaprata krusta nolūku un tāpēc bija pelnījis skarbu aizrādījumu, tā arī mums tas ir nepieciešams, īpaši attiecībā uz krustu. Augstākstāvošajā tekstā mēs lasām, ka arī mums jāuzņemas savs krusts. Vai mēs esam sapratuši krusta nolūku savā dzīvē? Daudzi kristieši grib paši izvēlēties savu krustu un paši noteikt savu krustā sišanas laiku. Bet tas nekad nenotiks. Krusts nav “pašnāvības līdzeklis”! Tāpēc to uz sevi var ņemt tikai tas, kuram *augstākā instance* iepriekš piespriedusi nāves spriedumu. Tas ir piespriests visai cilvēcei (**2Kor 5:15**)¹ Mēs nesitam sevi krustā paši, mēs tikai pieņemam savu krustu, gatavībā piekřrtot savam nāves spriedumam. Bet uz krustu mūs

---

¹ “Viņš ir miris par visiem, lai tie, kas dzīvi, nedzīvotu vairs sev, bet tam, kas par viņiem ir miris un augšāmcēlies.”

pavada kāds cits. Krusts – tas ir tikai soda līdzeklis. Daži apietas ar krustu kā ar garīgo atkritumu grozu. Bet krusts nevēlas tikai mūsu grēkus, pirmām kārtām tas grib mūs pašus. Krusta galvenais nodoms ir: VISU!

Līdzīgi tam, kā mēs ar krusta palīdzību gribam atbrīvoties no visiem mūsu grēkiem, tā arī krusts grib paņemt no mums visu, kam ir kāds sakars ar mūsu “vecu būtību”. Mēs lūdzam par atpestīšanu, kad gribam tikt vaļā no saviem grēkiem, bet ne no mums pašiem. Svētais Gars nenomierināsies, kamēr Viņam nepiederēs viss, kamēr viss visā nebūs Kristus. Kā tas izskatās praksē? Pēc tam, kad krusts ir varējis nosegt mūsu grēkus, tas caurvij mūs trīs līmeņos.

1. Līmenis: miesas netīrie darbi

Kas atnesis savus grēkus piedošanai, tas turpmāk ir svētīts. Viss sākas ar vislielākajiem “gabaliem”. Svētais Gars parāda tev vienu, vēl nesvētītu jomu un radoši saka: “Lai tas būtu nolikts zem tavām kājām!” Jau šinī brīdī daudzi kļūst izvairīgi. Tā vietā, lai uzticoties ļautu sevī darboties Kristus jau veiktajai atbrīvošanai, viņi nēsājas tālāk ar saviem grēkiem. Citi iekrīt “dvēseles krampjainībā”. Viņi neatpazīst radošo spēku baušļos, tāpēc Svētā Gara norādījumus cenšas izpildīt pašu spēkiem. Vai tā ir rotaļāšanās ar grēku, vai mēģinājums ar saviem spēkiem to uzveikt - abos gadījumos tā ir nepaklausība un noved pie vēl dziļākas grēkā grimšanas. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc daži salūzt tikai pēc “nožēlas”. Cerētās atpestīšanas vietā iestājas vēl dziļāka tumsa. Tas notiek tikai tāpēc, ka viņi vēl joprojām nav

sapratuši krusta atpestījošo nolūku. Viņi jūtas krusta apdraudēti un iedzīti stūrī, baidās no zaudējumiem un atņemšanas. Taču krusts tikai vēlējās mūs tiešā ceļā pārvietot mūžīgajā brīvībā. Lai gan, arī vēlme tikt atbrīvotiem droši vien vēl nebija pietiekoši stipra.

Vai *mēs* esam sapratuši, kādēļ ir vajadzīgs krusts un ko nozīmē atbrīvošana? Nepaklausīgajiem gaismas bērniem ir jāatrodas tumsā un grēku skavās tik ilgi, kamēr tie pilnībā nenovērsīs acis no pasaules un sevis pašiem, un nesapratīs, ko nozīmē atbrīvošanās šī vārda dziļākajā nozīmē. Kas ir pārdzīvojis grēka varu, tas vieglprātīgi ar to nerotaļāsies. Tiklīdz, kā mēs sāksim alkt pēc krusta, tas varēs mūs ievest pilnīgā atpestīšanā.

Tā krusts, ar sava radošā spēka palīdzību, pamazām caurstrāvo visas mūsu ķermeņa sliktās darbības – melus, lamāšanos, kaislības, atkarības, laulības pārkāpšanu, skaudību, naidu, greizsirdību, rijību, smēķēšanu, ļaunas domas u.t.t.

2. Līmenis: miesas “labie” darbi

Mums visiem ir kādi dabiski talanti un spējas. Šajā kontekstā es tos nosaukšu par “dabisko importu”. Pēc grēku nožēlas mēs pilnīgi neapzināti cenšamies nodot tos KUNGA rīcībā. Bet stāv rakstīts, ka **“Dieva valstību nevar iemantot miesa un asinis” (1Kor 15:50)**. Dārgie brāļi un māsas, agri vai vēlu, krusts sasniegs arī visu mūsu “dabisko importu”. Dievs nepieļaus apdāvināt sevi ar miesu un asinīm, jo **“es zinu, ka**

manī, tas ir, manā miesā, nemājo labais...” (Rom 7:18), un “... jo bez manis jūs neko nespējat darīt” (Jņ 15:5).

Kas dziļāk ieies svētošanā, tas piedzīvos to praksē visās savu prasmju jomās. Sākotnēji viņi pazemīgi saka: “Es pats to nevarētu izdarīt...”, jeb “Viss gods pienākas KUNGAM!”. Bet, kā tas izskatās praksē, kad pēkšņi pienāk krusta laiks, svētojojot mūs te šeit, te tur? Tad līdz šim brīdim tik nevainojamai mājsaimniecei saplīst viens trauks pēc otra, bet talantīgs un inteligents vīrs pastāvīgi pieļauj kļūdas. Viņi cenšas saņemt sevi rokās, bet kļūst tikai sliktāk. Viņi sāk pavēlēt un lamāt velnu, bet durvis tāpat paliek aizvērtas.

Brāļi un māsas! Mēs šeit atrodamies uz svētītas zemes! Vai tu zināji, ka daudzi Dieva bērni galu galā nonāk psihiatriskās slimnīcas slēgtajās nodaļās, jo viņi praktiskajā dzīvē nespēj atzīt: “Bez JĒZUS es neko nespēju izdarīt!”? Kad viņiem vēl bija viss, tad nebija pamanāms, ka līdz šim šī atziņa bija tikai vārdi (**Jņ 15:5**). Bet vēlāk, kad šai atzīšanai bija jāklūst acīmredzamai praksē, viņi cīnījās līdz pēdējam elpas vilcienam, lai viss “būtu kā agrāk”. Vai mēs atļaujam Kungam padarīt mūs “bezzpēcīgus”?

Galvenais krusta nolūks ir: VISU! Tikai tie darbi, kas nāk no Gara, godina Dievu! Tikai par tiem darbiem, kurus Pats Kristus ir paveicis mūsos vai caur mums, mēs beigās varēsim ar pārliecību godināt Dievu. Vai tu pēc savas būtības esi viesmīlīgs un dāsns? Pienāks brīdis, kad tu nebūsi spējīgs atdot no sevis paša. Ja tu pats jūti, cik savtīgs un skops cilvēks tu esi, atzīsti to atklāti, un tu būsi dāsnāks kā jebkad – un tad tik tiešām tikai Dievam par godu! Tu pēc savas būtības mīli bērnus un esi savaldīgs? Vai tu valdi pār

sevi? Ja krusts varēs kopā ar tevi iet vēl dziļāk, tad esi gatavs spēku samazinājumam un nepretojies Svētā Gara lietai! Pat visstiprākais mācīsies, ka viņam nav savaldības un nav mīlestības viņā pašā. Vai tu ļoti mīli kādu cilvēku? Pienāks stunda, kad tu lūgsi Dievam mīlestību uz viņu. Nevis tu pats, tikai *Kristus tevī* ir mīlošs, pilns spēka un spēju! Tikai, Viņa spēks un spējas var sākt darboties tevī tikai tad, kad tavs skats būs nepārtrauktās gaidās vērsts uz Viņu.

Mūsu dabīgās prasmes un rīcība, mūsu prieks un labvēlība – tas viss ir jānoliek zem krusta, lai viss visā būtu no KRISTUS, nevis no mums pašiem – Dievam par godu!

3. Līmenis: “augšāmcelšanās augļi”

Bet, ja Svētais Gars ir varējis nolikt zem krusta visu mūsu “dabisko importu”, savu mērķi Viņš vēl nav sasniedzis. Zem krusta ir jānoliek arī mūsu iegūtās pējas un Dieva dāvanas. Tāda dāvana savulaik bija Ābrahāmam Īzaks. Vispirms viņam divdesmit piecus gadus nācās gaidīt šo “augšāmcelšanās augļi”. Īzaks tiešām radās no Dieva radošā spēka, un tomēr Dievs viņu vēlāk pieprasīja atpakaļ. Bet - tikai simboliski! Pēc tam, kad Dievs redzēja pilnīgo gatavību atteikties no dēla, Ābrahāms saņēma savu dēlu atpakaļ. Vai mēs esam spējīgi atlaist “svētos labumus un gara dāvanas”?

Es ilgu laiku domāju, ka man ir īpaši dziļa mīlestība uz Kungu. Man likās, ka esmu no Viņa saņēmis nesatricināmu ticību. Tādēļ es nevarēju saprast, kā daži var būt tik remdeni un vienaldzīgi attiecībā uz Jēzu. Kamēr ar mani nenotika kas līdzīgs, un es sapratu, ka arī mana mīlestība un ticība uz

Kungu nav pašsaprotamas spējas. VINŠ ir mana ticība un mana mīlestība! Krusts iedarbosies uz mums tik ilgi, kamēr mēs neatdalīsimies no jebkādas neatkarīgas (paša!) dievišķās būtības. Viņš tik ilgi iznīcinās mūsu personīgo gribu, mūsu centību un mūsu mīlestību, kamēr nekļūs acīmredzams, ka mēs nevaldām pār Garu, bet Gars valda pār mums. Daudzi meklē iespēju ar dievbijīgiem darbiem aizstāt savstarpējo attiecību zaudējumu. Bet visiem viņu centieniem ir jāsabruk, viņiem nāksies pārdzīvot dziļas krīzes tik ilgi, kamēr tie salūzīs, un pilnīgā grēku nožēlā, noliecoties neizsauksies: “Viss nāk tikai no Tevis!”

Dievs bieži atņem mums paša dotās dāvanas, lai mēs saprastu, ka tas ir Viņš, kas visu visā rada, nevis mēs. Reizēm runa ir par to, vai “tu man sekosi tikpat centīgi arī *bez* šīs dāvanas?” Jeb, izsakoties precīzāk, “Vai Es varu, pilnīgi neatkarīgi no ārējās situācijas, jebkurā laikā, ielikt tavā sirdī tikpat lielu centību?”

Vai zini, kā cilvēki nonāk garīgās krīzes situācijās? Tikai pasaki: “Es!” Tikai pasaki: “Es!” Tikai pasaki, ka “Šis vai tas ar mani nenotiks!” Jeb arī: “To es tagad sapratu!” Ja mēs sākam runāt pašpārliecināti, tad drīz vien sapratīsim, cik dumji tomēr esam bijuši. Tad arī mēs, “pirms vēl gailis būs nodziedājis”, mēs trīs reizes pierādīsim pretējo. Vai nākotnē mēs uzņemsim savu krustu ar lielāku sapratni? Vai mēs to pieņemsim jebkurā laikā ar pateicību un mīlestību, zinot, ka tajā ir pilnīgas pestīšanas apsolījums?

Tur, kur mēs sastopamies ar krustu, tur Svētais Gars savā radošumā mums iepriekš ir teicis: “Esi svētīts!” Un, ja mēs paklausībā un uzticībā ļausim šim radošajam vārdam sevi

Krusta nolūks

aizskart, tad jebkurš grēks, jebkurš “dabīgais imports”, kā arī jebkurš cita veida šķērslis bez grūtībām būs nolikts zem mūsu kājām. Taču krusts saka mūs tik ilgi, kamēr viss visā būs piesātināts tikai ar Kristu.

Un tā, nebūs pilnveidojuma, kamēr viss nebūs nolikts zem krusta, jeb izsakot citiem vārdiem, kamēr Kristus nebūs viss visos **(Kol 1:28)**¹

Pirmo reizi publicēts vācu valodā 1987. gada jūnijā

---

¹ “ko mēs pasludinām, mudinot un mācot cilvēkus visā gudrībā, lai ikvienu cilvēku darītu pilnīgu Kristū.”

Grēks

“Jūs vēl neesat līdz asinīm cīnījušies pret grēku” (Ebr 12:4).

“Jo alga par grēku ir nāve, bet Dieva dāvana ir mūžīgā dzīvība Jēzū Kristū, mūsu Kungā” (Rm 6:23).

“Meklējiet mieru ar visiem un svētumu, bez kura neviens Kungu neredzēs” (Ebr 12:14).

Brāli, kā tu izturies pret grēku? Māsa, vai tu centies kļūt svēta? Pret grēku nav patentētas receptes. Mēs nevaram nošķirties no tā pastāvēšanas apmēram tāpat kā no bezdievju Dieva zaimošanas pasaulē. Te nepalīdzēs ne morāles lasīšana, ne žēlabas, ne nopūtas. Un tomēr, mēs neesam pret tiem gluži neaizsargāti. Līdzīgi, kā mēs neesam spiesti zaimot kopā ar bezdievjiem, mēs neesam spiesti arī kalpot grēkam un tā ietekmei (**Rom 6:11-14**)¹. Uzveikt grēku var tikai tas, kurš to neieredz (**Jūd 23**)². Kamēr mēs esam pēc tā izslāpuši, tas uzkundzēsies mums un mūs iznīcinās. Svētlaimīgs tas, kas izbēg no tā nāvējošā dzeloņa! Grēks nevar kaitēt tikai tam, kas staigā Svētajā Garā. (**Rm 8:2**)³;

---

¹ “Tā uzskatiet arī jūs sevi kā mirušus grēkam, bet dzīvus Dievam Jēzū Kristū. Lai jūsu mirstīgajā miesā vairs nevalda grēks, kas liek paklausīt tās iekārēm! Neatdodiet savus locekļus grēkam par netaisnības ieročiem, bet nododiet sevi Dievam kā tādus, kas no mirušiem darīti dzīvi, un savus locekļus dodiet par taisnības ieročiem Dievam! Grēks vairs nevaldīs pār jums, jo jūs neesat padoti bauslībai, bet gan žēlastībai.”

² “Citūs glābiet, izraujiet tos no uguns; par citiem apžēlojieties ar bailēm – pilni riebuma pret viņu miesas apraipītām drēbēm!”

³ “Jo dzīvības Gara likums Kristū Jēzū ir tevi atbrīvojis no grēka un nāves likuma.”

(Gal 5:16)¹. Bet kā sākt neieredzēt grēku un staigāt Svētajā Garā?

Pastāv sliktais pieredzes ceļš un labais – paklausības ceļš. Vieni sāk ienīst grēku tikai pēc tam, kad ir izpostījuši un izniekojuši savu dzīvi. Tas ir sliktais ceļš. Citi, savukārt, uzvar un labprātīgi nostājas patiesības priekšā. Tas ir labais ceļš. Bet uzvaru pār grēku gūst tikai tas, kurš nemīl savu personīgo dzīvi un neizvairās no sava krusta. Varbūt tu pašlaik atrodi lielās briesmās pieļaut grēku? Ļauj man vispirms tev pateikt ko ļoti svarīgu par to:

Grēks ir melīgs un viscaur krāpniecisks. Kopš Ādama laikiem tas vēl ne reizes nav izpildījis nevienu solījumu. Šie apsolījumi vārda visdziļākajā nozīmē vienmēr sastāv no lietām, kuras nemaz neeksistē. Tie apsola apmierināt tavus iekšējos nodomus. Tie saka: “Nem, tad tev pilnībā būs tas, pēc kā tu alksti!” Pirmajā tavas piekāpšanās mirklī šķiet, ka tas tiešām tā arī ir. Bet, jau nākamajā mirklī tu pamani, ka apsolutās “svētības” nav. Tu vēl joprojām alksti. Tu redzi, ka esi sagrēkojis pret Dievu, un gribi visu pavērst atpakaļ. Bet tas nav iespējams. Taču grēks iet soli tālāk. Tas prasa cenu, ko neviens cilvēks nespēj samaksāt. Ievēro, katrs grēks, ko mēs pastrādājam, maksā mums vismaz divreiz vairāk, nekā tā pārvarēšana. Lielākajā daļā gadījumu tas mums maksā visu, reizēm pat visu dzīvi un vēl mūžību piedevām.

Uzreiz pēc tam, kad grēks mūs iegūst, tas kļūst nepierībināms. Grēks – tas ir kā muca bez dibena. Tam bezgalīgi jāatdodas, un tas nekad neteiks: “Gana!”. Bez tam,

---

¹ “Bet es jums saku: dzīvojiet Garā, tad jūs neļausieties miesas iegribām.”

grēks nemitīgi palielinās savā apjomā. Līdzīgi tam, kā no slāpēm mirstošs cilvēks dzer sāļu ūdeni. Viņš domā, ka viņam jādzer vēl vairāk, bet ar katru malku viņa slāpes pieaug. Grēks nedod patiesu apmierinājumu! Drīz pēc tam, kad esam atdevušies grēkam, mēs konstatējam, ka mūsu organisms, t.i, mūsu iekāres orgāns, ir pārslogots. Varbūt tieši tad mēs pirmo reizi pamanām, ka grēks – tā ir garīga vara. Bet tad jau ir par vēlu! Lai gan mūsu ķermenis uz zemes, ko mēs gribam apmierināt, ir pilnīgi pārslogots un pārsātināts, mums atkal rodas kaislīga vēlēšanās pēc grēka. Mēs jau sen vairs neko neiegūstam no grēka darbiem, jo vispār nespējam tos pārstrādāt. Bet sātans velk mūs aizvien dziļāk. Iekāre aug piramīdveidīgi. Tā cilvēks, kas nodevies grēkam, kļūst sabiedrībā neatzīts, naidīgs un pilnīgā neapmierinātībā *mirst pretī* nāvei. Bet visbriesmīgākais ir, ja grēcinieks nomirst neizglābts.

Ja mēs uzmanīgi sekojam grēka attīstībai, tad mums ir skaidrs, ka cilvēka ķermenis savas dzīves laikā ir kā filtrs: tikko kā ķermenis ir miris, grēks var pilnībā attīstīties un ietekmēt cilvēka dvēseli. Iekāres alku daba vienmēr ir bijusi garīga, tikai to ir noturējis mūsu ķermenis un to ierobežo noteikti rāmji. Tāpēc iekāres alkas visintensīvāk attīstās tajā brīdī, kad tās praktiski nav iespējams apmierināt, tas ir - tieši tad, kad nav iekārojošā ķermeņa. Tas ir elles uguns sākums, kad iekāre bezgalīgi kvēlo uz visām pusēm, kad ienaidis rada vēl lielāku ienaidu, kad miesas iekāre līdz neprātam grib tikt apmierināta, bet nav pat pirksta galiņa, kas atnestu kaut pilīti atvērinošā ūdens. Bez tam, rodas bezgalīga pārrāvuma sajūta attiecībā ar Dievu, un mūžīgi pašpārmētumi - kāpēc es padevos grēkam? Jo tūkstoškārt vieglāk ir laicīgi pārvarēt

grēku, vienalga, cik dziļas mocības tobrīd sagādā iekāre. Bet dvēseli aprūpējošās pārrunās (ar mācītāju) mēs vienmēr piedzīvojam to, ka tie, kas meklē palīdzību, jau no galvas zina visas šīs patiesības un kopsakarības. Daži no viņiem jau ļoti bieži ir bijuši grēka nāves dzeloņa ievainoti, viņi varētu ar dziļu pārliecību ienīst grēku, bet tomēr viņi nespēj atbrīvoties no grēka virskundzības. No personīgās pieredzes viņi zina, ka pat visstiprākie Dieva sitieni nevarēs viņus izdziedēt. Ja iekalt tādas dvēseles ķēdēs un kopā ar sātānu uz tūkstoš gadiem iemest bezdibēnī (**Atkl 20:7**)¹, tad viņi, tāpat kā sātans, pēc savas atbrīvošanas nekavējoties sāks atkal grēkot. **“Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei padotās miesas?” (Rm 7:24) - ŽĒLASTĪBA!**

Cilvēks tikai tad *patiešām* var izbēgt no grēka, ja viņš pilnībā apzinās savu vājo stāvokli. Tāpēc, jo tu esi lielākā izmisumā savas paša centības dēļ, jo labāk. Pilnīgas bezcerības pārdzīvojums vienmēr ir bijis būtisks pamats īstenai atbrīvošanai. Kamēr vien cilvēks skatās uz sevi un uztur cerību, ka no viņa paša var iznākt kas labs un stiprs, Svētais Gars nevarēs pārņemt darbu. Tikai tad, kad mēs esam pilnīgi pārliecināti par savu nepietiekamību, mēs esam spējīgi pieņemt patiesu žēlastību. Dievs vēlas mūs apžēlot mūsu pilnīgā bankrotā, nevis “sponsorēt trūkstošos līdzekļus”. Viņš grib mūs pilnībā izglābt no bojāejas, nevis tikai svētīt mūs mūsu centienos, lai mēs ar Viņa palīdzību labāk virzītos uz priekšu un sasniegtu mērķi. Viņš konkrēti grib mūs tā vest, lai mēs reāli pieredzētu, ka Kristus dzīvo mūsos un ir spējīgs Savu dzīvi dzīvot caur mums. Ne mēs

---

¹ “Kad paies tūkstoš gadu, sātans tiks atbrīvots no sava cietuma...”

dzīvojam Viņa dzīvi, Viņš Pats dzīvo to caur mums! Nedz mēs paši esam stipri sevī, nedz arī gatavi pildīt Viņa gribu. Tikai tad, kad mēs esam pārliecinājušies par personīgo bankrotu, mēs varam sākt rēķināties ar To, kas dzīvo mūsos. Un tikai no tā brīža, kad mēs reāli sāksim rēķināties ar To, Kas dzīvo mūsos, Dzīvojošais mūsos sāks Savu darbību. Vai mēs rēķināties ar Viņu? Jeb mūsu acis vēl joprojām ir fiksētas uz mums pašiem? Fiksē savu skatu tikai uz VIŅU, un tu piedzīvosi, ka tavā dzīvē vairs nebūs situāciju, kuras VIŅŠ TEVĪ nepārvarētu ar brīvprātīga un spējīga Gara palīdzību. Kas nedalīti rēķinās ar sevī dzīvojošu KRISTU, tas piedzīvo Viņa klātbūtni un darbību. Tā ir tikpat neizbēgama likumsakarība, kā tā, ka akmens krīt no augša uz leju. Turpretī tas, kas nerēķinās ar nedalītu Kristus darbību sevī, tas to arī nepiedzīvos, tāpat kā putns, kas neizpleš spārnus, lai lidotu. Bet, kamēr mēs esam žēlastības varā – un tas tā arī ir! – mēs varam izbēgt no jaunības kārdinājumiem un ienirt neapprakstāmi atsvaidzinošajā Svētā Gara plūsmā, Dieva klātbūtnes brīvībā, kur ir dzēstas visas slāpes un visi meklējumi beigušies. Brāļi un māsas, vai tas nav skaisti? Žēlastībā mēs esam izglābti CAUR TICĪBU – neredzot, bez personīgām pūlēm! Mēs saņemam ticot, un nekā savādāk!

Viss, kas noraida šīs spēka pilnās realitātes, ir grēks. Vai grēks nav melīgs? Tāpēc noslēgumā atceries tikai vienu un esi gudrs pieņemt pareizo lēmumu: grēka pastrādāšanas laikā vispatīkamākā daļa ir pašā pirmajā brīdī. Pēc tam viss iet tikai uz leju, līdz pat visdziļākajai ellei. Staigājot Svētajā Garā (tas ir, ticībā), pirmajā brīdī pēc atteikšanās kļūst nepatīkami. Bet šis piespiedus stāvoklis ir ļoti īslaicīgs un,

salīdzinot ar augli, ko tas atnes, to var nesalīdzināmi viegli pārciest. Un no tā brīža viss virzās no godības uz godību, no brīvības uz brīvību, no dzīvības uz dzīvību, līdz pat debesu sfērām un Dieva klātbūtnēi. Ņem to pie sirds, esi gudrs un izvēlies labo ceļu uz mūžīgo dzīvi – no žēlastības, caur ticību, ko VIŅŠ PATS RADA TEVĪ (**Flp 2:13**)¹!

Pirmo reizi publicēts vācu valodā 1986. gada oktobrī

---

¹ “... jo Dievs ir tas, kas pēc savas labās gribas rosina gan jūsu gribēšanu, gan darbošanos.”

Dieva dvēseļu aprūpe

Dieva, kā mūsu dvēseļu aizgādņa, kalpošanas veids ir pilnīgi pretējs mūsējam. Mēs, cilvēki, vēlamies pēc iespējas ātrāk un vieglāk pārvarēt krīzes. Tā arī mūsu dvēseļu aprūpe bieži ir pārāk koncentrēta uz cilvēku. Pie tam mēs pat nepamanām, cik viegli mēs garīgā veidā ļaunprātīgi izmantojam Dieva vārdu.

Kāpēc daudzi kristieši skraida no viena dvēseļu gana pie cita? Pirmkārt jau tāpēc, ka viņi meklē tādu dvēseļu ganu, kas viņiem pateiktu to, ko viņi jau visu laiku ir gribējuši dzirdēt. Otrkārt, tāpēc, ka daudzi dvēseļu gani tik tiešām vairs nav spējīgi ievest savas avis mierā. Kas tam par iemeslu? Galvenā kļūda ir tā, ka visam ir jātiek sasniegtam pēc iespējas ātrāk, lētāk un vienkāršāk. Taču tieši tad, kad mēs ciešam savas patmīlības dēļ, Dievs nekādā gadījumā neizvedīs mūs no krīzes, parādīdams lētāko un īsāko izeju mūsu personīgās dzīvības glābšanai. Tas atbilst tikai cilvēciskajam darbības veidam.

Dievišķais paņēmiens krīzes pārvarēšanai darbojas pretējā virzienā. Tā vietā, lai izvestu mūs no krīzes, Viņš ievēd mūs tajā vēl dziļāk. Un nereti Viņš to dara arī gadījumos, kad krīzi nav izraisījušas tiešas patmīlības sekas. Salīdzini te minēto ar **(1Moz 19:9)**¹! Vēl dziļāk, nevis ārā no tās – tā ir viena no Dieva sekmīgajām metodēm. Ar to, ka Viņš vēl dziļāk ievēd mūs krīzē, Viņš ved mūs mūsu pašu dzīvības

---

¹ “Kunga eņģelis viņai teica: “Ej atpakaļ pie savas kundzes un pakļaujies viņai!””

nāvē. Un tur, pašā zemākajā punktā, vienlaicīgi ir sasniegts arī pats dziļākais Dieva aizgādības nodoms un mērķis. Tur mēs beidzot būsim īsti atbrīvoti paši no sevis un īsti piesaistīti Dievam. Tur beidzot beidzas visa neatkarīgā un lepnā staigāšana.

Tāpat, savu stimulu un savu parasti tik stipro pievilksanas spēku zaudē arī mīlestība uz visu, kas saistās ar pagātni. Tur, pašā zemākajā punktā, mēs saņemam “spēku augšāmcelties no nāves” un pilnvaras stāvēt pāri visām krīzēm. Dievs iedvesmo mūs ik dienas ņemt savu krustu un droši stāties pretī dzīves realitātei. Viņš nekad mums nedos iemeslu vienkārši bēgt (**Lk 9:23**)¹. Cik gan bieži mēs, cilvēcisku nodomu vadīti, nelietīgi valkājam Dieva vārdu! Ar visiem spēkiem mēs meklējam “Bībeles zelta vārdus”, lai ar īpašiem apsoliņumiem varētu dot mierinājumu saplosītām dvēselēm. Bet, nekāds mierinājums palīdzību nedod. Mums atliek tikai ar vilšanos noraudzīties, kā esošais stāvoklis kļūst vēl ļaunāks par iepriekšējo.

Dievs nekādā gadījumā negrasās tūlīt pat novākt no ceļa visus šķēršļus, lai mēs varētu soļot pa dzīvi pēc iespējas neaizskarti. Patiesību saka Bībele, ka katrai ielejai ir jātop piepildītai un katram kalnam un pakalnam – nolīdzinātam, lai līkumots ceļš kļūtu taisns un nelīdzens ceļš kļūtu līdzens (**Lk 3:5**)².

---

¹ “Tad Viņš visiem sacīja: “Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, lai ņem savu krustu ik dienas un seko man.”

² “Katra ieleja lai top piepildīta un katrs pakalns un paugurs lai tiek nolīdzināts; likumi lai top taisni un grambas par līdzenu ceļu”

Pirmām kārtām, ar to ir domāta mūsu sirds sagatavošana svētās Dievišķās klātbūtnes dziļākai uzņemšanai, nevis viegls, apsoliņumu pilns ceļš. Jēzum ir jāiemājo mūsu sirdīs, lai visu pauguraino, greizo un bedraino padarītu līdzenu. Vai tad nav teikts: **“Mēs, kamēr vien dzīvojam, pastāvīgi tiekam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība atspīdētu mūsu mirstīgajā miesā” (2Kor 4:11)?**

Kā mūsu sirds ceļi, tā arī mūsu dzīves ceļi nolīdzinās tādā pat veidā. Tiklīdz mēs drosmīgi vērsīsimies pret milžiem, kas sacēlušies pret mums un beigsim izvairīties no mums draudīgajām, apstākļu atvērtajām rīklēm, Gars pacels mūs augstākā līmenī. Kas, uzticoties Dievam, nekavējoties stāsies pretī visiem jaunajiem izaicinājumiem un nepatīkšanām, tas tos samīs un uzveiks tāpat, kā kādreiz Dāvids uzveica milzi Goliātu. Kas dzīves draudīgo vētru priekšā nepieļaus bailes un neļausies būt izlutināts, tas kā Jēzus staigās pāri bēdu viļņiem. **“Palaidies (izrādies vājš) tik posta dienā – cauri būs tavs spēks!” (Sak 24:10).** Tā ir Dieva dvēseļu aizgādība! Vai mēs, uzticoties, vīrišķīgi pieķersimies Dieva spēkam un uzvarēsim, jeb arī mēs padosimies izmisumam un nožēlojami cietīsim sakāvi (**Jer 1:17**)¹. Dievs mūs audzina, lai mēs kļūtu par pilngadīgiem dēliem un meitām. Rezultātā mums ir jābūt pilnīgi brīviem no jebkādas cilvēciskās loģikas, no izskaitļošanas un gaidām; Dievam viss darbojas citādi! (**Lk 1:37**)². Vai savas dzīves tuksnesīgajos posmos mēs gaidām atsvaidzinošo

---

¹ “Bet tu joz savus gurnus, celies un saki tiem visu, ko es pavēlu! Nebaidies no tiem, lai man nav tevi jāizbiedē viņu priekšā!”

² “... Jo Dievam nekas nav neiespējams!”

ūdeni? Tad mēs nedrīkstam skatīties ne uz labvēlīgiem vējiem, ne uz daudzsološiem mākoņiem. Tā vietā, lai kurnētu un žēlotos, mums jārok cerību grāvji un jāpiedzīvo, kā tie piepildās arī bez vēja un lietus (**2Kēn 3:16-17**)¹. Mēs pieredzēsim, kā noteiktos laikos bez šausmīgām pūlēm ir iespējams uzreiz atrasties “otrā krastā” (**Jņ 6:21**)²! Ja Dievs ir mūsu dvēseļu aizgādnis, tad mēs esam atbrīvoti no visiem zemes priekšstatiem un robežām. Viņš ievēd mūs vēl dziļāk problēmās, lai vēl dziļākā veidā parādītu mums Savu glābšanu un bezgalīgās iespējas. Mums ir tikai ticībā jāsaaka “jā” un nav jāsaudzē sava personīgā dzīve, citādi tas “nenostrādās”! Bet, ja mēs nodosimies labprātīgi, notiks sekojošais: lai arī pazemes vārti būtu cieši noslēgti un elles sargi neizkustināmi stāvētu pie dzelzs durvīm – caur ieiešanu savas dzīves nāvē, mēs tomēr tiksīm atbrīvoti, kā ar eņģeļa rokām (**Apd 5:22**)³. Tā ir īstā dvēseles aizgādība! Vispirms ir jāpārceļ kalni mūsu sirdīs, tad Dievs varēs pārceļt arī kalnus ārpusē. Pretosimies katram kārdinājumam saglabāt mūsu personīgo dzīvi! Kas tiecas pasargāt sevi un citus no nāves ceļiem, tas rīkojas pret Dieva gribu un ir uz vienu roku ar sātanu. **“Tas nekad tev nenotiks!”**, izbiedēti teica Pēteris, kad Jēzus mācekļiem atklāja Viņam priekšā stāvošo ciešanu ceļu. Bet, kāda bija Jēzus atbilde? **“Atkāpies no manis, SĀTAN, tu man esi par apgrēcību! (Mt 16:21-24)**. Viņš nosauca Pēteri par sātanu, jo ar savu

---

¹ “un viņš sacīja: “Tā saka Kungs: rociet šajā ielejā grāvi pie grāvja, jo tā saka Kungs: jūs neredzēsiet ne vēju, ne lietu, bet šī ieleja piepildīsies ar ūdeni, un dzersiet jūs un jūsu vērši un lopi!”

² “Tie gribēja viņu uzņemt laivā, un laiva jau tūdaļ bija pie krasta, kurp tie devās.”

³ “Bet sargi, ieradušies cietumā, viņus tur neatrada un atgriezušies ziņoja...”

lēto “dvēseles aizgādību” Pēteris domāja ne par to, kas ir Dieva, bet par to, kas ir cilvēka (**Mt 16:23**).

Ak, brāļi un māsas! Cik daudz vēl tādu sātana kalpu ir kristīgajā nometnē! Sātans ir izlicis savus posteņus visur. Cik daudz ir tādu, kas visus savus spēkus un laiku atdod, lai saviem tuvākajiem ceļu padarītu pēc iespējas taisnāku un vieglāku! Svētais Gars grib ievest mūs dziļāk “krustā”, līdzīgi Jēzus nāvei (**1Pēt 2:20-21**)¹, lai arī Jēzus augšāmcelšanās dzīve arvien vairāk un vairāk parādītos mūsos. Taču, labvēlīgu cerību došana, “spēcīgas” lūgšanas un dievbijīgi padomi visur liek šķēršļus VIŅA plāniem. Bet, kā gan tiks pārvarēta nāve kā pēdējais ienaidnieks, ja mēs pastāvīgi bēgam pat no tās ēnas?! Mums kā Jēzum ir jāiemācās nomirt, brāļi un māsas, lai mums būtu dalība arī Viņa augšāmcelšanās spēkā (**Flp 2:5-8; 3:10**)²!

Aizvien dziļāk un dziļāk ir jāieiet visos iespējamajos pašatteikšanās veidos: tikai tādā ceļā mēs sasniegsim pilnu Gara spēku (**2Kor 12:9-10**)³. Tāpēc izpildīsim mūsu

---

¹ “Kāda gan slava ir, ja izturat, kad saņemat sitienus apgrēkošanās dēļ? Bet, ja izturat un ciešat laba darba dēļ, Dieva priekšā tā ir žēlastība. Uz to jūs esat aicināti, jo arī Kristus ir cietis jūsu dēļ, atstādams jums paraugu, lai jūs sekotu viņa pēdās.”

² “Lai jūsos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū, kas, būdams Dieva veidā, neuzskatīja kā satveramu laupījumu būt vienādam ar Dievu, bet sevi iztukšoja, pieņēmis kalpa veidu, un, tapis pēc cilvēka līdzības un būdams tāds pats kā cilvēks, viņš pazemoja sevi, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei.”

“Lai es atzīstu Kristu un viņa augšāmcelšanās spēku un līdzdalību viņa ciešanās, darīts līdzīgs ar viņu viņa nāvē.”

³ “Un Kungs man sacīja: tev pietiek ar manu žēlastību, jo mans spēks top pilnīgs nespēkā. – Tādēļ es vislabprātāk lielīšos ar savu vājumu, lai Kristus spēks manī varētu iemānot. Tādēļ labprāt esmu nespēkā, pazemojumos, trūkumā, vajāšanās un spaidos Kristus dēļ. Vienmēr, kad esmu nespēkā, esmu stiprs.”

dvēseles aprūpi Dievišķajā veidā un iedrošināsim viens otru nomirt – cilvēciski dievbijīgā entuziasmā neatņemsim viens otram krustu! Un, lai mums acu priekšā būtu tikai viens: jo padevīgāk mēs sekosim Jēzum, jo dziļāk mēs ieiesim Viņa nāvē, lai pēc tam dzīvotu kopā ar Viņu (**Flp 2:8-9**)¹. Personificētā nāve, viss elles netaisnības spēks un pats sātans arvien vairāk atmaskosies mūsu acu priekšā. Pēc uzticības seko pārbaudījums! Un tikai pēc pakāpeniskas ieiešanas nāvē, mēs pārvarēsim nāvi. (**Atkl 12:11**)². Tāpēc mēs pakāpeniski stāsimies pretī netaisnībai, ļaunumam un elles čūskai, lai ar Jēra asiņu spēku noturētos, un visu pārvarētu ar Viņa žēlastības un Viņa Gara spēku. Brāļi un māsas! Augšā, debesīs “uzrašana” būs vārda visdziļākajā nozīmē nāves *pārvarēšana*, nevis kārtējā *izvairīšanās* no tās.

Vairums Dieva bērnu ir kļuvuši glēvi un izlutināti, nepārtraukti bēgoši no visām nepatikšanām. Tā vietā, lai iedvesmotu uz ciešanām, mēs vēl joprojām tērējam savu laiku, lai cilvēciskā līdzjūtībā līmētu viens otram “plāksterus”. Tādēļ šodien mums vajag nevis vēl vairāk teoloģisku izskaidrojumu un “garīgās reanimācijas” institūtu, bet gan jaunu atklāsmi par krustu un augšāmcelšanos. Protams, mierinājums un labs padoms savā laikā un īstajā vietā ir attaisnojami, bet, tiklīdz tie mazina krusta nozīmi, tie pāriemiesojas lāstos. Mierinājumam ir jābūt *garīgam*. Mirstošais gūs patiesu mierinājumu tad, ja viņam tiks dota cerību uz augšāmcelšanos, nevis kad

---

¹ “viņš pazemoja sevi, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei. Tādēļ arī Dievs viņu paaugstināja un dāvāja viņam vārdu, kas ir pāri visiem vārdiem.”

² “Viņi uzvarēja to ar jēra asinīm un savas liecības vārdiem, jo viņi neturēja savas dzīvības mīļas un devās pat nāvē.”

izmisumā viņam tiks tikai izteikta nožēla par bezcerīgo stāvokli. Kad man reiz nācās runāt konferencē, man bija spēcīgas identifikācijas ciešanas. (Pirms katras garīgas izlaušanās mēs likumsakarīgi savā ķermenī izciešam atbilstošas dzimšanas vai miršanas sāpes.) Tad es atrados pirms visas manas kalpošanas vismelnākās stundas. Tanī brīdī mani visvairāk nomierināja un atbalstīja uzmundrinošs uzraksts uz atklātnītes: **“Tagad mana dvēsele ir stipri satraukta. Ko lai es saku? Tēvs, glāb mani no šīs stundas! Šīs stundas dēļ taču es esmu nācis. Tēvs, pagodini savu vārdu!” (Jņ 12:27-28).** Tāda veida uzmundrinājumi vienmēr ir devuši man spēku. Cik labi, ka mūsu sapulces brāļi un māsas man iedeva daudz tādu mierinājumu. Tā notika nesalīdzināma izlaušanās. Tādu stundu priekšā vairs nesaki caur asarām: “Ak, brāli, lai Kungs pēc iespējas ātrāk tevi izvelk no turienes!”. Gluži otrādi, saki svinīgi: “Lai tev ir vīrišķība nomirt; ieej kā dzīvs Dieva upuris un mēs slavēsim Dievu par tavu upuri! Dievs tevi augšāmcels un tu iznāksi no krāsns vēl skaistāks, kā tajā ieejot. Saki “jā” un nebēdz no krusta! Mēs visi dzīvosim no augļiem, kurus tu atnesīsi nāvē!”

Ak, kaut mūsu dvēseļu aizgādība atkal kļūtu par *Dieva* aizgādību: svētu un svinīgu sagatavošanos upurim, par savstarpēju saistīšanos līdz pat altāra ragiem (**Ps 118:27**)¹. Lai tā kļūst par apzinātu kāpšanu pa garīgajām kāpnēm un pāreju dziļākās Gara un spēka sfērās, par pārliecinātu vājumu, apspiešanu, trūkumu un baiļu pieņemšanu Kristus vārdā, **“lai Kristus spēks varētu manī iemānot” (2Kor**

---

¹ “Rotājiet gājienu un ...greznojiet altāri līdz pat tā ragiem!”

12:9)! Lai tas palielinātos tādā mērā, ka elle no tā nodrebētu, salūztu dzelzs durvis un atslēgas, un no debesu svētnīcas atbrīvotos dzīvā ūdens straumes! Aleluja! Āmen!

“Un Kungs man sacīja: tev pietiek ar manu žēlastību, jo mans spēks top pilnīgs (tavā) nespēkā.” (2Kor 12:9)

“Uzticami ir šie vārdi: ja līdz ar viņu esam miruši, līdz ar viņu dzīvosim. Ja izturēsīm, kopā arī valdīsim, ja noliegsim, arī viņš mūs noliegs.” (2Tim 2:11-12)

Kompromiss vai izešana?

“Tu aprīsi visas tautas, ko Kungs, tavš Dievs, tev dos – lai tavaj acij nav pret tām žēluma! Nekalpo viņu dieviem, jo tie tev ir lamatas!” (5Moz 7:16)

“... nepaliks ne naga...” (2Moz 10:26)

Atkal Dieva tauta stāv vēsturiskās izceļošanas priekšā. (1Tes 4:17)¹; (Lk 17:26-35)². Lata un Noas vēsturei līdzīgu ainu mēs varam atrast arī 2. Mozus grāmatā (2Moz 5-14). Visu, ko tolaik pārdzīvoja Israēls, viņš pārdzīvoja *tipoloģiski, atbilstībā* baznīcas dēļ. (1Kor 10:6-12)³. Citiem vārdiem sakot, baznīcai ir vajadzīgs uzskatāmais materiāls, jo Dievs laiku beigās paredzējis tai varenāku izeju. Tāpēc viss, ko ir

---

¹ “...pēc tam mēs, pāri palikušie dzīvie, visi reizē līdz ar viņiem padebešos tiksim aizrauti uz tikšanas ar Kungu debesīs, un tad mēs būsim ar Kungu vienumēr.”

² “Un, tā pat kā notika Noas dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla dienās. Tie ēda un dzēra, un precējās līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā un plūdi nāca un visus pazudināja. Tāpat kā tas notika Lata dienās: tie ēda un dzēra, pirkā un pārdeva, stādīja un būvēja. Bet tajā dienā, kad Lats izgāja no Sodomā, uguns un sērs lija no debesīm un visus pazudināja. Tā pat būs arī tajā dienā, kad parādīsies Cilvēka Dēls. Ja kāds tajā dienā būs uz jumta un viņa mantas būs mājā, lai tas nekāpj zemē tās paņemt, un, ja kāds būs laukā, tas lai negriežas atpakaļ. Atcerieties Lata sievu! Kas savu dzīvību meklēs paglābt, tas to zaudēs, bet, kas to zaudēs, tas to pasargās dzīvu. Es jums saku: tajā naktī divi būs vienā gultā – viens tiks paņemts, bet otrs atstāts. Būs divas, kas kopā mals – viena tiks paņemta, bet otra atstāta.”

³ “Tas ir noticis mums par zīmi, lai mēs netikotu pēc ļaunā, kā tīkoja viņi. Nekļūstiet arī par elku pielūdzējiem kā daži no viņiem; kā ir rakstīts: *tauta apsēdās ēst un dzert un cēlās līksmoties*. Neļausimies izvīrtībai, kā daži no viņiem ļāvušies – un vienā dienā gāja bojā divdesmit trīs tūkstoši. Nedz izaicināsim Kristu, kā daži no viņiem izaicinājuši – un gāja pazušanā no ēuskām. Nedz kurniet, kā daži no viņiem kurnējuši – un gāja pazušanā no maitātāja. Šie notikumi ar viņiem bija zīmīgi, un tie rakstīti mums, lai mūs pamācītu, jo laiku beigās mūs ir sasniegušas. Un tādēļ, kurš iedomājas, ka viņš stāv, lai raugās, ka nekrīt.”

Kompromiss vai iziešana?

pārdzīvojusi un vēl garīgajā īstenībā pārdzīvos baznīca, simboliski ir parādīts caur stāstu par Izraēlu.

Kā Izraēls, stenot un nīkstot, meklēja izeju no faraona nagiem, tā arī Kristus baznīca šodien meklē izeju no zemes dzīves verdzības. Līdz šim baznīcai šajā pasaulē vēl klājās aptuveni tāpat, kā tajā laikā līdz noteiktam brīdim tas bija iespējams Izraēla tautai. Vēlāk, pieaugot apspiešanai, viņi sūdzējās Kungam, un Viņš sūtīja tiem Mozu kā glābēju. Tomēr, pēc tam, kad Dievs caur savu kalpu Mozu teica faraonam: “Atlaid Manu tautu” (2Moz 5:1), apspiešana piramidāli pieauga. Tauta bija ļoti vilusies, un Mozus vērsās pie Dieva: “... **un tu nebūt neesi glābis savu tautu!**” (2Moz 5:23). Kā jau teikts, šis notikums ir mums pravietisks. (1Kor 10:11-12)¹.

Ilgu laiku Jēzus baznīca savā likumīgajā formā eksistēja tik pat maz kā Izraēls, kas kā tauta Ēģiptē ar savu dzīvi nevarēja parādīt to, kādam nolūkam tā patiesībā bija Dieva nolikta. Šinī gadsimtā, precīzāk, šinīs desmitgadēs, pret Dieva tautu saceļas “šīs pasaules faraons” ar represijām, kas līdzīgas Ēģiptes faraona izmantotajām. Un nav brīnums, jo viņu dzina tādas pašas bažas: “**Viņš teica savai tautai: “Redzi, Israēla dēlu ļaužu ir daudz, un tie ir spēcīgāki par mums! Rīkosimies gudri pret viņiem, kamēr tie nav savairojušies, jo, ja gadīsies karš, viņi apvienosies ar mūsu ienaidniekiem, cīnīsies ar mums un tad aizies no šīs zemes!”**” (2Moz 1:9-10).

---

¹ “Šie notikumi ar viņiem bija zīmīgi, un tie rakstīti mums, lai mūs pamācītu, jo laiku beigas mūs ir sasniegušas. Un tādēļ, kurš iedomājas, ka viņš stāv, lai raugās, ka nekrīt.”

Šīs apspiešanas dēļ Izraēls beidzot sāka saukt uz Dievu un lūgt žēlastību, un Dievs sadzirdēja viņu saucienus, un nosūtīja viņiem Mozu kā glābēju. Dievs sadzirdēs arī mūsu saucienus un dos mums svaidītus vīrus, kuri mūs sagatavos debešķīgai izešanai!

Bet, nemazināsim pravietisku piemēru! Cīņa nebūs uz dzīvību, bet uz nāvi! Redzot pirmās pretošanās (opozīcijas) pazīmes, sātans un nāve palielinās savas nodevu prasības. Tas notiek jau tagad. Kopš otrās simtgades laikiem Dieva bērni vēl nekad nebija izrādījuši tādas gaidas, tik drosmīgi protestējuši pret sātana režīmu, nebija skanējuši tik optimistiski uzvaras saucieni, kā tieši šajās desmitgadēs. Laikā, kad “pēdējais faraons” atkal ir spiests pacietīgi panest “desmit mocības jeb tiesas” līdz pat pilnīgam pazemojumam (**Atkl 20**), Kristus baznīcai, tāpat kā iepriekš Izraēlam, jāiziet caur “četriem” pārbaudījumiem. Vai “Jaunās derības Israēls” (= Jaunās derības Dieva cīnītājs) meklēs kompromisus attiecībā uz “faraonu”, vai, ar tādu pat neatlaidību kā pirms tam Mozus, turēsies pie Dieva pavēlēm, sacīdams: “...nepaliks ne naga” (**2Moz 10:26**)? Dievs arī mūs vispirms grib piepildīt ar mūsu debesu pilnvaru apziņu, lai pēc tam arī mēs, bez kādiem kompromisiem, “no šīs zemes ķēniņa” varētu pieprasīt ikvienu “nagu”. Pirms mūs pabarot un padzirdīt ar Savu atpestīšanu, Viņš mūsos atmodina atbrīvošanās badu un slāpes. Rezultātā mums ne caur ko nav jābūt piesaistītiem pie pasaulīgā. Dievs grib pilnībā izraut mūsu garu, dvēseli un miesu no sātana ietekmes sfēras. Bet, kamēr vien mēs paši vēl esam piesaistīti ēģiptiešu (šīs zemes) labumiem, nevar būt nekādas izešanas! Tas, kurš nespēs atteikties no *visa*, tas nevarēs

Kompromiss vai iziešana?

izvairīties arī no faraona lāsta un ēģiptiešu gūsta. Tāpēc, visgrūtākajos brīžos, Dievs savus glābējus vienmēr sūtīja tikai tad, kad Viņa tautai nebija vairs nekādas citas vēlēšanās, kā tikai dzīvot pēc Dieva noteikumiem – lai ko tas arī maksātu. Mums atkal ir jāiemācās kliegt!

Kā jau tas savulaik ir bijis, Dieva tauta no jauna tiks pārbaudīta attiecībā uz bezkompromisa paklausību. No tās ir atkarīgs, vai nepakļāvīgo “faraonu” sasniegs pastiprināta tiesa, vai arī turpināsies un pastiprināsies pašu verdzība.

Faraona pirmais kompromisa piedāvājums

“...Es atlaidīšu jūs, un jūs varēsiet upurēt tam Kungam, jūsu Dievam; tikai pārāk tālu neaizejiet”. (2Moz 8:24)

Citiem vārdiem sakot, Israēlam arī turpmāk bija jābūt Ēģiptes pusē un jākalpo Dievam šīs valsts likumos un robežās. Ir redzams, ka nominālo kristiešu (vārda kristieši) baznīca jau sen ir kļuvusi par pirmā kompromisa upuri! Vai savā personīgajā dzīvē mēs jau esam panākuši, ka vairs nepiederam šai pasaulei? Vai arī mēs joprojām dzīvojam pasaulīgi, bet, neskatoties uz to, gribam upurēt Dievam? Pēdējā iziešanā nepiedalīsies neviens no tiem, kas vēl grib dzīvot pa pusei šai pasaulei un pa pusei Dievam. Vai mūs vēl aizrauj mode, nauda vai miesaskārības? Vai mēs vēl joprojām dzīvojam, ievērojot pārejošus mērogus, paradumus, likumus un priekšrakstus? Ja “jā”, tad mēs tikai saucamies kristieši. Ja mēs domājam, ka reizē ar kalpošanu Dievam, mēs varēsim kalpot arī tādiem elkiem kā, piemēram, televizoram, video, mūzikai un citiem hobijiem,

alkatībai, mamonam (naudas elkam), tabakai, īpašai motorizācijai u.c., tad mēs dziļi maldāmies. Mums kopīgiem spēkiem, bez jebkādiem kompromisiem, ir jāuzveic faraons. Kad faraons redzēja, ka viņa pirmais kompromiss netika pieņemts, viņš piedāvāja otro.

Faraona otrais kompromisa piedāvājums

“Kad es būšu izgājis no pilsētas (tuksneša malā: tikai neejiet tālu), tad es pacelšu rokas (aizlūgšu)...”(2Moz 8:29)

Bet, Dievs neteica Israēlam, lai tas iet tikai līdz tuksneša malai. Viņš teica “trīs dienu gājuma attālumā!” Tas ir tik tālu, ka bez ūdens nav iespējama atgriešanās. Vai arī mēs paši esam izgājuši tuksnesī tik tālu, ka vairs nav atpakaļceļa pasaulē jeb mēs vēl esam “kristieši aiz sētas”? Lai gan liekas, ka viņi ir atdalījušies, viņi, izbāzuši savu galvu caur sētas apakšu, vēl joprojām “ēd ēģiptiešu zāli”. Sātana iedvesmota, viņu devīze skan: “Tikai nebūt pārāk ekstrēmim! Jo, galu galā, nav taču obligāti uzreiz viss jānodod Dieva atkarībā, Viņš taču ir devis mums arī saprātu!” u. tml. Pēc desmit minūšu lūgšanas viņi pielec kājās un paķer avīzi vai žurnālu, ko viņi ņem rokās biežāk nekā Bībeli. Un vispār, viņiem ir vieglāk vērsties pie “miesīgām”, nekā pie garīgām lietām. Ej tuksnesī pilnas “trīs dienas”, tad Dievs varēs uzrunāt tevi sirdī! (**Hoz 2:16**)¹ Lai labāk mēs par daudz mutuļojam Garā, nekā nevīžīgi

---

¹ “Tādēļ, redzi, es viņu aizvilināšu, aizvedīšu tuksnesī un uzrunāšu tās sirdi!”

Kompromiss vai iziešana?

izturamies pret Kunga lietām! Kas vēl var visu nodot saprāta kontrolei un kas vēl ir apdrošināts pasaulīgā veidā, tas pretojas Dieva plāniem. Tas vēl nepiedalās vēlamajā lūzumā, jo lūzums notiks tikai caur spēcīgu uzticēšanos un atsakoties no visa pasaulīgā.

Faraona trešais kompromisa piedāvājums

“Tā ne! Lai iet tikai vīri un kalpo Kungam, jo to jūs gribējāt!” (2Moz 10:11). Citiem vārdiem sakot, viņš gribēja kā ķīlniekus paturēt sievietes un bērnus. Vai tu esi “kristietis – ķīlnieks”? Šis piemērs precīzi atbilst mūsdienu teroristiskajai domāšanai. Kam ir ķīlnieks, tas domā, ka var rakstīt priekšā visu. Šim kārdinājumam ir jāturas pretī arī garīgajā jomā. Cik daudzi ir izgājuši tuksnesī, bet šur vai tur ir atstājuši “sievu” vai “bērnus”! Ar laiku spiedienu pastiprināsies, un viņi būs spiesti atgriezties.

Soģu grāmatas **1.** daļā mēs varam izlasīt par to, kādas bēdīgas sekas ir šiem “mazajiem kompromisiem”. Kādas sekas var būt tam, ja mēs savā dzīvē apžēlosim kaut vai “vienu ienaidnieku”. Jāzēpa nams pieņēma tādu mazu kompromisu un apžēloja vienu viņiem labvēlīgu cilvēku. Tas aizgāja un uzcēla veselu pilsētu (**Soģ 1:26**)¹. Katrs ienaidnieks, ko mēs pienācīgā veidā nenoliekam zem savām kājām, var arī mūsu dzīvē kļūt par veselu pilsētu. Jo tuvāk pienāk Kungs, jo stiprāk savu mokošo nodevu pieprasīs “mazie kompromisi”. Kāpēc daudzi Dieva bērni iet bojā?

---

¹ “Tas vīrs aizgāja uz hetiešu zemi, uzcēla pilsētu un nosauca to par Lūzu. Tā to sauc līdz šai dienai.”

Tāpēc, ka viņi negrib atzīt, ka smagums gulstas uz viņiem, ja viņi domās nododas šim vai tam. Viņi neapzinās, ka pēdējās dienās sods ievērojami palielināsies. Viņi nenododas pietiekamā mērā pamatīgumam un precizitātei – tas būtu viņu glābiņš! Kā pēdējais mums ir jāpārvar visviltīgākais un apslēptākais kompromisa piedāvājums.

Faraona ceturtais kompromisa piedāvājums

“Tad faraons sauca Mozu un teica: “Ejiet, kalpojiet Kungam, tikai jūsu avis un vērši lai paliek.”” (2Moz 10:24). Tieši avis un vērši! Tos taču izmanto kā **darbaspēku** zemes aršanai, ratu vilkšanai, kā **upuri** un **pārtikā!**

Sātans līdz pat pēdējam elpas vilcienam centīsies, ***pirmkārt***, atņemt mums **garīgo barību**, lai tu pēc iespējas atstātu mājās Dieva Vārdus un nesāņemtu nekādu mācību. Bet tieši šajā rosīgajā/nervozajā laikā pievērsīsim lielāku uzmanību garīgajai barībai! Ņem savas “avis un vēršus” uz šo pēdējā laika tuksnesi! Katru dienu ēd “Jēru” (**Jņ 6:54-56**)¹, neizlaid rīta stundas kopā ar Dievu, nesātīgi lasi savu Bībeli, un ticībā uzturi nepārtrauktu saikni ar Dievu! Esi kopā ar citiem brāļiem un māsām, kas caur savu dzīvi baro tevi! Nekādā gadījumā neesi nolaidīgs pret jelkādiem garīgās barības avotiem! Lai nepaliek ne nags!

---

¹ “Kas manu miesu ēd un manas asinis dzer, tam ir mūžīgā dzīvība, un es to augšāmcelšu pastarā dienā. Jo mana miesa ir patiess ēdiens un manas asinis ir patiess dzēriens. Kas manu miesu ēd un manas asinis dzer, paliek manī un es viņā.”

Kompromiss vai iziešana?

Otrkārt, paturot vēršus, ienaidnieks grib paralizēt visu **vilcējspēku**, lai tu savā ceļā nevarētu pavirzīties uz priekšu, nedz arī auglīgi apstrādāt savas dzīves lauku. Vai mūsos ir cienīga vieta Svētajam Garam, jeb arī mēs To noniecinām? **VIŅŠ** ir tavs vilcējspēks, neatstāj To! Cik gan daudzi pret Viņu izturas nolaidīgi! Tā vietā, lai ļautu sevi vilkt un ar Viņa spēka palīdzību apstrādātu savas dzīves laukus, tie nododas šo laiku slinkumam un ērtībām. Vairāk kā jekkad agrāk mums ir jāreķinās ar mūsos dzīvojošo Svēto Garu! Tomēr tāda nepārtraukta uzmanība daudziem liekas pārāk aprūtinoša. Viņi ir vienkārši slinki, bet stāv rakstīts: “**Kam vēršu nav, tam apcirknis tukšs, branga raža – stipros vēršos.**” (Sak 14:4). Bez Svētā Gara “vilcējspēka” mūsos tuksnesī mēs esam pazuduši! Neesi nolaidīgs un slinks attiecībā un Viņu, jo stāv rakstīts: “**Nolādēts tas, kas Kunga darbu dara nevīžīgi!**” (Jer 48:10).

Un **treškārt**, aizturot aitas un vēršus, kļūst neiespējama **jelkāda upurēšana**. Sātans neieredz upurus! “Tikai neupurēt!” Jo tuvāk nāks nakts, jo neatlaidīgāk katrs no sirds nācis upuris tiks noniecināts par “bauslīgumu”. Neatkarīgi no tā, vai upuris būs mūsu paklausība, precīza sekošana (Kungam) vai kas cits.

Šajā slinkuma un ērtību laikmetā visam jānotiek viegli, kā pa sviestu, pretējā gadījumā neviens negrib piedalīties! Nekļūstiet vāji savā centīgumā un rūpīgumā! Nepārtrauciet nest savus upurus Dievam, nebaidieties no tiem un tāpēc arī nepametiet savas “aitas un vēršus”!

Kur ir šie svētie vīri un sievas, kas dos pretsparu arī šim pēdējam kompromisa piedāvājumam? Tikai caur viņiem

Kristus spēs uzveikt un zem Savām kājām samīt visus Savus ienaidniekus, līdz pat pēdējam. **“Jo viņam ir jāvalda tik ilgi, līdz viņš noliks visus ienaidniekus zem savām kājām.” (1Kor 15:25).** Caur tiem Viņš atdalīs nāves jūru un, tāpat kā iepriekš Israēls, gaismas un mākoņu apņemtus, ievēdīs viņus īstajā Apsolītajā zemē, tur, debesu augstumos!

Dievs, dod mums to apzināties un, par spīti visiem sātana piedāvājumiem kompromisiem, “panākt” iziešanu uz debesīm!

Pirmo reizi publicēts vācu valodā 1988. gada maijā

Pilnveidojuma pazīmes

“... un manas aiziešanas laiks jau ir klāt. Krietno cīņu es esmu izcīnījis, skrējienu esmu pabeidzis un ticību saglabājis” (2Tim 4:6-7).

Pāvils te saka ļoti neparastus vārdus: “**skrējienu esmu pabeidzis**”. Kas var ko līdzīgu apgalvot? Jaunajā Derībā ko līdzīgu ir teicis tikai Jēzus Kristus: “**Viss piepildīts!**” (Jņ 19:30). Citiem vārdiem sakot: “Esmu beidzis savu skrējienu. Viss, ko man uzdeva Dievs, ir izpildīts.” Dievs mums katram izpildīšanai ir devis noteiktus uzdevumus. Ja šis pienākums ir izpildīts, Viņš grib mūs ņemt pie sevis. Kā Jēzus, tā arī Pāvils nenomira aiz vecuma nespēka. Kad viņu iekšējais cilvēks bija realizējies un viņu ārējā kalpošana pabeigta, abi atdeva savas dzīvības par upuri. Jēzus nomira krustā sists Pilāta valdīšanas laikā, Pāvils mira no zobena Nērona laikā. Tas pats notika arī ar daudziem citiem Dieva vīriem, tādiem kā Jānis Kristītājs, Pēteris, Stefans, Jēkabs, Timofejs u.c. Visi viņi būtu varējuši vēl ilgi dzīvot, bet viņiem bija svētība, kā kādreiz Ēnoham, būt priekšlaicīgi (visu) pabeigušiem, pilnveidotiem (**Ebr 11:5-6**)¹.

Kur stāvam mēs, dārgie brāļi un māsas? Vai šis noslēpums mums vispār ir atklājies? Vai mēs tiecamies uz pilnveidojumu, jeb arī atdodam “likteņa” rokās to, kur mēs būsīm savā nāves dienā? Ja Dievs to ļaus, personīgi es esmu

---

¹ “Ticībā Ēnohs tika pārcelts prom no šīs pasaules, lai viņam nebūtu jāpieredz nāve: viņš vairs nebija atrodams, jo Dievs viņu bija pārcēlis. Pirms pārcelšanas Dievs liecināja par viņu, ka viņš tam bijis tīkams. Bez ticības nav iespējams Dievam patikt. Tam, kas tuvojas Dievam, ir jātic, ka Dievs ir un ka viņš atalgo tos, kas viņu meklē.”

pārņemts ar vēlmi pēc iespējas ātrāk pabeigt savu skrējieni. Kā uzzināt, cik tālu vai tuvu iekšējai pilnībai mēs esam? Tieši par to ir runa šajā vēstījumā. Vai tādu jautājumu vispār iespējams sev uzdot?

Vai tad *katrs* sacensību dalībnieks sevi nepārbauda? Kā tādām jautājumam var nebūt nozīme, ja ņem vērā mūsu augsto aicinājumu? Jo saistībā ar mūsu skrējieni Pāvils ir teicis: **“Vai tad jūs nezināt, ka skriešanas sacīkstēs visi gan skrien, bet godalgu saņem tikai viens? Skrieniet tā, lai jūs saņemat godalgu.” (1Kor 9:24).**

Vai mēs jau esam pamanījuši, ka viss radībā par savu pilnību norāda ar noteiktām pazīmēm? Augļa gatavība mātes dzemdē signalizē ar dzemdes kontrakcijām, auga – ar ziediem vai pumpuru, par zemes dzīves beigām ziņo sirmi mati, nogurušas acis, grumbaina āda u.t.t. Kāpēc? Tam ir dziļa garīga nozīme. Tāpat arī visa radība ir dota mums kā norādījums uz Kristu! Kā ikviena rindiņa Bībelē **runā par Viņu, tā** par VIŅU **runā arī** katrs priekšmets, katra molekula, lai mēs visā un caur visu iepazītu Viņu, un tādējādi pilnībā pārvērstos Viņa tēlā un būtībā. **(2Kor 3:18)**¹.

Pat mūsdienīgi notikumi runā par Viņu. Jēzus atnākšana, t.i., žēlastības laikmeta beigas tiek pieteiktas ar “laikmeta pazīmēm” – kariem, badu, viltus praviešiem u.c. **(Mt 24)**. Kādas tad ir mūsu iekšējā pilnveidojuma, pilnīguma pazīmes? Pēc kādām pazīmēm mēs varam uzzināt, cik tuvu

---

¹ “Bet mēs visi, būdami atsegtu vaigu, atspoguļojam Kunga godību, un Kungs, kas ir Gars, mūs pārveido pēc sava tēla aizvien lielākā godības spožumā.”

Viņam jau esam? Apgaismosim mūsu dzīvi, izmantojot sekojošas “pabeigtības” pazīmes.

1. Gatavība iet mājās

Pāvils un citi ticības varoņi ik dienu bija gatavi pamest šo zemi. Viņi necienīja šo zemi. (**Ebr 11:24-26**)¹. Lasiet arī apustuļu darbus (**Apd 20:23-24**)². Vai mēs par sevi arī varam teikt to pašu? Cik gan bieži mēs vēl esam pielipuši šai pasaulei ar visiem tās piedāvājumiem. Kamēr mēs neesam gatavi atlipt no visa pasaulīgā, nevar būt ne runas par iekšējo pilnību. Pie tā pieskaitāma arī tieksme pēc cilvēciskā goda, atzinības u.c. Vai mēs varam teikt: “Kungs, es esmu gatavs jebkurā mirklī atvadīties no šīs zemes, ja Tu to gribi”?

2. Dzilāka Dieva uzticības piedzīvošana

Cilvēki, kas svārstās – šurpu turpu - kā vējā, ir pretstats minētajam. Vai sarežģīti apstākļi, materiālās rūpes, viltus zinātne mūs uzreiz neizved no miera un saziņas ar Dievu? Pāvils *visā* bija mierīgs. Viņš pat gaidīja, lai nesalūstu nāvē

---

¹ “Ticībā Mozus, kad viņš pieauga, liedzās saukties par faraona meitas dēlu. Viņš izvēlējās labāk paciest ļaunumu kopā ar Dieva tautu, nekā iegūt īslaicīgu grēcīgu iepriecinājumu. Negodu Kristus dēļ viņš turēja par lielāku bagātību nekā visu Ēģiptes mantu, jo viņš raudzījās uz atalgojumu.”

² “Vienīgi Svētais Gars man ik pilsētā pasludina, ka mani gaida važas un ciešanas. Bet savu dzīvību es nekādi neuzskatu par vērtīgu. Kaut tik es varētu pabeigt savu gājumu un kalpošanu, ko esmu saņēmis no Kunga Jēzus, - applicināt Dieva žēlastības evaņģēliju.”

– tik liela bija viņa uzticība Dievam. (**Fil 1:20**)¹. Savas vētrainās dzīves beigās Dāvids īpaši slavē Dieva uzticību: **“Dzīvs ir Kungs, kas izpestī manu dvēseli no visām nelaimēm!”**” (**1Kēn 1:29**); (**Ps 37:23-25**)².

Dziļš iekšējs miers Dievā ir zīme, ka tuvojas noslēgums. Dievs vēlas no katra “pārbiedēta zaķa” iztaisīt “begemotu” (**Īj 40:15-18**)³, no katra vēju dzenāta smilšu graudiņa radīt nesagraujamu klinti, kas šķeļ vētras saceltos viļņus (**Jes 51:12-16**)⁴.

3. Virzība uz vienkāršību

Pāvils kļuva arvien pieticīgāks. Savas kristīgās dzīves sākumā viņš runāja vārda gudrībā. Mūsdienu jaunie kristieši viņu nosauktu par sludinātāju – līderi. Savas kalpošanas beigās Pāvils pasludināja Vārda augsto gudrību par sāncensi,

---

¹ “Manas karstākās ilgas un cerības ir – ka nekur es netikšu likts kaunā, bet būšu pilns drosmes, ka, tāpat kā vienmēr, arī tagad – vai caur dzīvību vai caur nāvi – Kristus tiks augsti pagodināts manā miesā.”

² “Vīrs sper soli, bet tas nāk no Kunga – viņš ved to, kura ceļš viņam tīk, ja tas klūp, tomēr nepakrīt, jo Kungs balsta viņa roku. Zēns es biju un nu esmu vecs, bet neesmu redzējis taisno atstātu, nedz viņa bērnus lūdzam maizi.”

³ “Palūk nu begemotu, ko es radīju reizē ar tevi! Kā vērsis tas zāli ēd! Palūk, kāds tam spēks gurnos, kāds tvirtums tam vēdera cīpslās! Aste tam slejas kā ciedrs, savītas tam cisku dzīslas, kauli tam vara teknes, kājas tam dzelzs vāles!”

⁴ “Es! Es esmu jūsu mierinātājs, kādēļ tu bīsties no mirstīgiem cilvēkiem, no cilvēka dēliem, kas ir kā zāle, bet aizmirsti Kungu, kas tevi darinājis, kas izstiepis debesis un licis pamatus zemei, un mūžīgi bīsties bez mitas no apspiedēja dusmām, kad tas nostājies iznīdēt – kur tad nu apspiedēja dusmas?! Apspiestais drīzi tiks brīvs, bedrē viņš nemirs, tam netrūks maizes! Es esmu Kungs, tavs Dievs, kas viņo jūru, ka bangas krāc, - Pulku Kungs ir Viņa vārds! Es liku savus vārdus tev mutē, savas rokas ēnā paslēpu tevi, lai debesis icdēstītu, liktu pamatu zemei, lai teiktu Ciānai: tu mana tauta!”

kas noārda Dieva spēku. **(1Kor 1:17)¹; (1Kor 2:1-5)²**. Attieksmē pret visu viņš kļuva vienkāršs un viņam vairs nebija nekā kopīga ar cilvēcisko retoriku, homilētiskiem (svētrunu māksla) izskaistinājumiem un citiem dievišķiem priekšstatiem. Viņaprāt nozīme bija tikai Dieva spēkam un mīlestībai. Visu pārējo viņš uzskatīja par atkritumiem un zaudējumu, kas viņam nesa tikai nāvi. **(Flp 3:8)³**. Saskaņā ar leģendu, vecais apustulis Jānis savas dzīves beigās esot pateicis tikai dažus vienkāršus vārdus: “Bērni, mīliet viens otru!” Kaut arī šie vārdi ir ļoti vienkārši, tajos ir ietverta visa Dieva pazišanas un gudrības pilnība. Īstajā agape mīlestībā (neerotiskā) mūsu dzīvē tiek pilnīgots viss. Vai tas būtu ikdienišķais “ņemt savu krustu uz sevi” vai mūsu atziņas, mūsu ticība vai mūsu paklausība. Patiesā mīlestība satur *visu*, pašu Dieva būtību. Tajā ir pilnīgā nesavtība, pilnīgā bezbailība, pamācība, sods, spēja panest/paciest, uzmanība, patiesība u.c. Vai mēs vēl joprojām meklējam to, kas ir liels cilvēku priekšā? Tad mēs noteikti vēl esam tālu no pilnīguma, jo: **“... Kas cilvēku acīs augsts, Dieva priekšā ir negantība.” (Lk 16:15).**

---

¹ “Kristus mani nesūtīja kristīt, bet sludināt evaņģēliju, un ne jau gudriem vārdiem, lai neiznāktu tā, ka Kristus krusts ir bez nozīmes.”

² “Es, brāļi, nebiju ieradies pie jums sludināt Dieva noslēpumu ar izmeklētiem vārdiem vai gudrību. Es apņēmos pie jums citu neko nezināt kā vien Jēzu Kristu, krustā sisto. Nespēkā, ar lielām bailēm un drebēšanu es ierados pie jums, un mana runa un mana sludināšana nav pārliecinošā gudrībā, bet Gara un spēka izpausmē, lai jūsu ticība nebūtu cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā.”

³ “Jā, patiesi, es visu iepriekšējo vērtēju kā zaudējumu tā pārākuma dēļ, ko dod Kunga Jēzus Kristus iepazīšana – viņa dēļ viss pārējais man ir zudis un es to uzskatu par mēsliem. Lai tik es iemantoju Kristu.”

4. Pieaugošais vājums

Visvarenākie darbi cilvēces vēsturē vienmēr ir veikti vislielākajā vājuma brīdī. Jēzus suverēni (pilntiesīgi) dziedināja un atbrīvoja, bet vislielākajā Sava vājuma brīdī viņš veica pašu vislielāko lietu: pasaules izglābšanu! Stefana vārdi, izteikti tieši viņa dziļākajā vājuma brīdī, darbojas vēl šodien. Viņš kļuva par visu mocekļu karali. Mozus kalpošana sāka darboties tikai tad, kad viņš pazaudēja visu savu ēģiptiešu gudrību un izsaucās: “... **Ak, mans Kungs! Es neesmu runātājs...**” (2Moz 4:10). Izraēls sasniedza savu, iespējams, vislielāko uzvaru tieši tajā stundā, kad pilnīgi novārdzis domāja, ka tūlīt, tūlīt nomirs no bada (2Ķēn 19:35)¹ utt.

Es esmu redzējis lielus Dieva vīrus, kas, stāvot kancelē, liecināja: “Es baidos” vai “Man trīc ceļi”. Bet, tiklīdz viņi atvēra muti, no viņiem plūda spēcīgs svaidījums. Tāpat arī Pāvils, bailēs trīcēdams, stāvēja korintiešu priekšā, bet viņš bija mācījies, ka Dieva spēkam ir jāsasniedz pilnība viņa nespēkā (2Kor 12:9-10)²; (1Kor 2:2-4)³. Vai arī mēs, kā kristieši, pārdzīvotu tādu bankrotu? Tikai tad, kad mēs sasniegsim pilnīgu mūsu personīgo spēku kapitulāciju, no mums patiešām sāks straumēm izplūst spēks. Katram no

---

¹ “Tonakt Kunga eņģelis gāja un nokāva Asīrijas nometnē simts astoņdesmit piecus tūkstošus. Pārējie rīta agrumā cēlās, un, redzi, visi gulēja beigti!”

² “Un Kungs man sacīja: tev pietiek ar manu žēlastību, jo mans spēks top pilnīgs nespēkā. – Tādēļ es vislabprātāk lielīšos ar savu vājumu, lai Kristus spēks manī varētu iemānot. Tādēļ labprāt esmu nespēkā, pazemojums, trūkumā, vajāšanās un spaidos Kristus dēļ. Vienmēr, kad esmu nespēkā, es esmu stiprs.”

³ “Es apņēmos pie jums citu neko nezināt kā vien Jēzu Kristu, krustā sisto. Nespēkā, ar lielām bailēm un drebēšanu es ierados pie jums, un mana runa un mana sludināšana nav pārliecinošā gudrībā, bet Gara un spēka izpausmē.”

mums jāpilnveidojas savā vājumā. Tādā pat ceļā arī Dieva baznīca nonāks pie savas pilnības: tā sasniegs briedumu nevis caur augstiem lidojumiem, bet caur dziļiem pārdzīvojumiem. Protams, augstie lidojumi arī ir neatņemama daļa no baznīcas pilnības, tāpat kā izdziedināšanas, zīmes un brīnumi Jēzus dzīvē. Bet tikai vislielākā vājuma stundā, ja tavs (vājums) ir līdz ar Jēzu krustā sists ne tikai pēc savas pozīcijas (kristietis), bet arī pēc sava (iekšējā) “stāvokļa”, tas varēs svinēt savu lielo triumfu un sasniegs savu īsto jēgu.

Ir vēl trīs svarīgas pazīmes, pēc kurām mēs varam orientēties.

5. Dziļa grēka apziņa

Jo tuvāk pie Dieva mēs esam, jo vairāk mums sāp sirds par mūsu vecās būtības pilnīgo samaitātību. Tomēr dziļāka grēka apzināšanās nekādā gadījumā nedrīkst padarīt mūs rīcības nespējīgus un novest bezcerīgā izmisumā! Vēl vairāk, tā ir tuvojošās pilnības pazīme. Bēdas tiem, kas ar katru *Kristū* pavadīto gadu “jūtas” arvien svētāki. Kas tuvojas gaismai, redz vairāk, nevis mazāk. Bet, tā kā mēs velkam sev līdzīgu veco Ādamu, tam ir jānoved mūs pie grēka apzināšanās un caur to pie staigāšanas svētumā. **(1Pēt 1:16)¹** Mums ir jābūt svētiem un jārikojas, nevis vienkārši jājūtas svētiem! Kas jūtas svēts, tas vēl dzīvo dziļā tumsā. Dieva vīri, kas ir bijuši tuvu pilnībai, biežāk runāja tā kā, piem., Jānis Kristītājs: “...kam es neesmu cienīgs atraisīt sandaļu

---

¹ “Jo ir rakstīts: esiet svēti, jo es esmu svēts!”

siksnas” (Lk 3:16); kā Mozus un Jesaja: “Es esmu neapgraizītām lūpām..” (2Moz 6:12); “...jo man nešķīstas lūpas..” (Jes 6:5). Sākumā Pāvils teica: “Jo es taču esmu vismazākais no apustuliem...” (1Kor 15:9). Pēc dažiem gadiem viņš jau par sevi runāja kā par “vismazāko no svētajiem” (Ef 3:8). Bet pirms pašām beigām ierindoja sevi starp grēciniekiem: “... no kuriem pirmais esmu es.” (1Tim 1:15) Cik dziļa ir mūsu vainas apziņa? Bet izzini tajā iespēju pilnveidoties, nevis savu sakāvi!

6. Dziļā saikne ar Kristus organismu

Tieši šeit daudzi piedzīvo pilnīgi pretējo. Viņi lielās ar savām dāvanām un zināšanām, bet tā vietā, lai ar saviem dotumiem paceltu kādu “neapdāvināto”, viņi to iznīcina. Vai tev ir zināms, ka katrai balvai ir arī savs saņēmējs? Tā stiprākajiem orgāniem ir jāpalīdz vājākajiem (1Kor 12:21-25)¹, nevis jātiksmīnās par sevi (Rm 15:1)². Pāvils varēja atplaukt garā tikai tad, kad redzēja, ka “viņa” baznīcas turējās kājās. Līdz tam viņš nelikās mierā. Tāpēc viņš teica: “Jo nu mēs patiesi dzīvosim, ja vien jūs pastāvēsiet Kungā.” (1Tes 3:8). Ko mēs ieliekam apkārtējo vājo brāļu un māsu dzīvēs un ko citās vājajās baznīcās? Vai mums ir zināmi

---

¹ “Acs nevar sacīt rokai: tu man neesi vajadzīga, - vai arī galva kājām: man jūs neesat vajadzīgas. Bet šķietami vājākie locekļi ir jo vairāk nepieciešami. Un tos ķermeņa locekļus, kurus uzskatām par necienīgākiem, mēs apveltām ar lielāku godu, un mūsu nepiedienīgiem locekļiem ir piešķirts īpašs piedienīgums, jo piedienīgajiem tas nav vajadzīgs. Dievs savienoja ķermenī locekļus tā, ka mazāk cienīgam piešķīris lielāku godu, lai nebūtu ķermenī šķelšanās, bet visi locekļi vienādi rūpētos cits par citu.”

² “Mums, stiprajiem, pienākas nest to vājības, kas ir nespēcīgi, nevis censties patikt sev pašiem.”

Viņa ciešanu apsolījumi mūsu dzīvē, lai Dieva baznīca sasniegtu vienotību un pilnību? (**Kol 1:24**)¹.

7. Iekšējā savienošana

Jo tuvāk mērķim mēs pienākam, jo vairāk mūsos savienojas ārējie pretstati. Mēs to varam nosaukt arī par pilnīgumu bipolaritātē. Tipiska brieduma trūkuma pazīme – ir vienpusība. Piemēram, bērns vienmēr dara visu, bet vienpusēji! Vai nu viņš ir kustīgs un smejas, jeb arī ir uzbudināts un bļauj. Viņš vēl nevar vienlaicīgi saturēt sevī skumjas un mieru. Viņa sejiņa vēl nevar smieties, kamēr viņa sirds bēdājas. (**Sak 14:13**)². Mūsu garīgajā dzīvē arvien vairāk jāsavienojas pašiem tālākajiem poliemi: cietai pierai ar maigu dvēseli; asam, bezkompromisa prātam ar plašu, godīgu sirdi; pārņemtbai ar Dieva augstajiem mērķiem ar uzticamu un saprātīgu staigāšanu šeit un tagad; spēks, kas nāk no vājuma; prieks, kas nāk no pārbaudījumiem; svētlaimība, kas nāk no apspiešanas.

Es domāju, ka pati augstākā pilnības izpausme ir īstenības un mīlestības savienošana, jeb citiem vārdiem sakot, īstenības un svētlaimes savienošana. Bet ne tā: vai nu bezsirdīga, caururbjoša patiesība vai arī akla, visu vienkārši apvienojoša mīlestība. Pilnības formula ir tāda: pilnīga patiesība žēlsirdīgā mīlestībā. (**Ef 4:15**)³. Tādā pat veidā

---

¹ “Bet tagad es priecājos savās ciešanās jūsu dēļ, un to, ko no Kristus ciešanām turpina ciest viņa Baznīca, kas ir Viņa ķermenis, es izciešu tās labad savā miesā.”

² “Pat smejojot sirds cieš, un pēc priekiem nāk likstas.”

³ “Aplicinādami patiesību mīlestībā, mēs pieaugsim Kristū, kas ir galva visam.”

mūsos ir jāapvienojas ticībai un darbībai, kā arī aktivitātēm un ticības mieram. Bet ne tā, ka - vai nu aktīva svētdarīšanās spriedze, jeb pasīva gaidīšana, kamēr Dievs kaut ko izdarīs. Visos punktos mums vispirms ir “esot mierā, būt aktīviem” un *vienlaicīgi* “aktivitātes laikā jābūt mierīgiem”. Abiem poliem mūsos jānonāk 100% līdzsvarā. Rezultātā mums ir jārīkojas tā, it kā viss būtu atkarīgs tikai no *mūsu* aktivitātes, bet vienlaicīgi mums viss ir jā sagaida vienīgi no žēlastības tā, it kā viss būtu atkarīgs tikai no mūsu ticības. Bet, pirms mēs varēsīm būt mierā aktīvi, mums vispirms ir jāiemācās “būt mierīgiem aktivitātēs”.

Vēl vairāk. Katra dzīves joma sastāv, kā minimums, no divām galējībām. Jēzus dzīvē bija savienoti visi iedomājamie pretmeti pilnīgā veidā. Tikai – nekad nesavienosies labais ar ļauno, gaisma ar tumsu un Kristus un Beliaru (2Kor 6:14-18)¹.

8. Kristus mūsos un caur mums

“Es viņos un tu manī, lai viņi ir pilnīgi vienībā, lai pasaule atzītu, ka tu esi sūtījis mani un esi viņus mīlējis, tāpat kā mani esi mīlējis.” (Jņ 17:23)

---

¹ “Neejiet nesaderīgā jūgā kopā ar neticīgajiem: kas gan kopīgs taisnībai un ļaundarbībai, kas kopīgs gaismai ar tumsu? Kāda var būt saskaņa Kristum ar Beliaru, kas dalāms ticīgam ar neticīgu? Kāda var būt vienošanās starp Dieva templi un elkiem? Mēs esam dzīvā Dieva templis; kā saka Dievs: es iemājošu viņos un dzīvošu viņu vidū, es būšu viņu Dievs un viņi būs mana tauta. Tādēļ izejiet no viņu vidus un nošķirieties no viņiem, saka Kungs; nekam nešķīstam nepieskarieties; un es jūs pieņemšu. Tad es būšu jums par Tēvu, un jūs būsiet man par dēliem un meitām, saka Kungs, Visuvaldītājs.”

“Lai pateicība Dievam, kas mūs Kristū vienmēr vada uzvaras gājienā un caur mums Kristus atzišanai ļauj izplatīties kā smaržai visās vietās!” (2Kor 2:14)

Kā pēdējā “pilnības pazīme” jāmin “Kristus smarža”, kas izplatās caur mums. “Kristus smaržu” var just jau pie jauniesvētītajiem, tikai tā ir vēl ļoti vāja un sajaukusies ar citām smaržām. Bet, jo vairāk mūsu privātā dzīve nostājas zem nepārtrauktas Dieva kundzības, jo intensīvāks un nesajauktāks caur mums veidojas Kristus godības smaržīgais ceļš. Cik neizsakāmi skaisti un patīkami ir satikt cilvēkus, kuri visur, lai ko viņi arī nedarītu, izdala šo brīnišķīgo aromātu! Kad viņi atver savu muti, tad caur viņiem dzird Kristu, kad viņi klusē, tad tāpat var just Viņa klātbūtni. Katrs skatiens, katrs žests liecina par Viņu. Vai viņi ko dara vai atpūšas, sēž vai stāv, viss viņos ir vienkārši patīkams un Kristus smaržu izplatošs. Gaismas cilvēki tiecas pie viņiem, bet tie, kas mīl tumsu, pie viņiem jūtas apspiesti un atstumti.

Lai visas te nosauktās “pilnības pazīmes” nelaupa mums vīrišķību, vēl vairāk, lai tās dod mums prieku un brīvību! “Kristus mūsos” – tas ir šo laiku visskaistākais un lielākais apsolījums. Viss saplūst pie VIŅA. Pie tam ir skaidrs, ka tādu pilnību neviens cilvēks ar saviem spēkiem sasniegt nevar. Tāpēc, jo tuvāk mēs pietuvojamies mērķim, jo vērtīgāka un lielāka kļūst mūsu svētlaimība. Tad mēs no visas sirds varēsim izsaukties: “...taču ne es, bet Dieva žēlastība, kas ir ar mani.” (1Kor 15:10). Tādu svētību sasniegt varēs tikai lēnprātīgi “uzticīgie”. **Vai mēs esam “ticīgie” vai tie, kas patiešām uzticas?**

Pirmo reizi publicēts vācu valodā 1986. gada decembrī

Pēcvārds

Ja tev šī grāmata ir kļuvusi par svētību, tad tu šo svētību vari saņemt tikai caur tālāk došanu:

- caur īstenošanu tavā personīgajā **dzīvē**,
- caur šīs **grāmatas** izplatīšanu,
- caur mutisku **stāstīšanu**.

Lai Kungs liek tavai sējai bagātīgi uzdīgt un tā dara tevi auglīgu!

Ja tu, lasot šo grāmatu, esi aptvēris, ka tu šajās apliecinātajās realitātēs neesi iekšā, bet labprāt vēlētos būt organismā kā tā loceklis, tad izmanto mūsu ikmēneša mērīšanas kalpošanu! Mūsu sarīkojumu termiņus var uzzināt mūsu apkārt-vēstulē "Panoramas Ziņas".

Visus mūsu drukas darbus var pasūtīt bez maksas (kamēr tie ir krājumā) uz adresi:

Gemeinde – Lehrdienst

Nord 33

CH-9428 Walzenhausen

tel. 0041 (0) 71 888 1431

fakss 0041 (0) 71 888 6431

Var saņemt arī Ivo Saseka vēstis kasetēs un apkārt-vēstuļu veidā ar aktuālajiem mācību rakstiem.

Pieprasiet pasūtījumu lapu!

Citi Ivo Saseka un viņa ģimenes darbi:

Grāmatas

„Māci mani, Kungs!”

NR.2 LV

Pamatus liekoša mācību grāmata ar viegli uztveramām pamācībām, kā ikdienā iet kristieša ceļu. Šo grāmatu var saprast kā turpinājumu iepriekšējai grāmatai. Īpaši labi der tiem kristiešiem, kas vēlas pastāvīgu un līdzsvarotu kristieša dzīvi. Ivo Saseks, 182 lpp.

„Laodikejas traģēdija”

NR.3 RUS

Pravietiskā gaismā no visām pusēm ir apgaismots kristietības drausmīgais kritums. Taču ir parādīti arī pilnīgi reāli ceļi izešanai no šīs vajadzības un posta. Bez tam, grāmatā tiek norādīts arī visa mērķis. Lai šī grāmata tiek dota tikai mīlošu kristiešu rokās! Ivo Saseks, 164 lpp.

Visa atjaunošana”

NR.4 RUS

Jautājums par visa atjaunošanu nostāda mūs nepatīkamu un visai smagu risinājumu priekšā. Atkal un atkal mēs stāvam izvēles priekšā: cilvēki vai Dievs, debesīgais vai zemišķais, laicīgais vai mūžīgais. Attiecībā pret baznīcas pabeigšanu un visa atjaunošanu, izaicinājuma augstākais punkts ir jautājums; plānošana vai paveikšana? Arī šī grāmata ir paredzēta tikai patiesību mīlošajiem un ticībā nostiprinātiem kristiešiem. Ivo Saseks, 148 lpp.

„Cīņas taisnīgumā”

NR.5 LV

Šī grāmata ir kopsavilkums par garīgā kara vešanas principiem. Tā apskata mūžīgo cīņu, kādu Kungs ved sava goda dēļ. Tā rāda pārskatu par cilvēces glābšanas vēsturi un atklāj svarīgu kopsakarību starp ikdienas garīgām cīņām un Dieva augstākajiem mērķiem.

Smalki tiek izskatīts jautājums par visu garīgo kauju rašanos un to vešanas mērķi. Šī grāmata ir jālasa tikai tam, kam Dievišķā Kunga nolikumi ir patiesi dārgi. Ivo Saseks, 124 lpp.

„Lūgt Dievu pēc Apustuļu veida”

NR.7b RUS

Autors zem lupas apskata Apustuļa Pāvila lūgšanas un nonāk pie garu aizraujošiem secinājumiem. Šī ir ieeja lūgšanu atom – atomsfērās! Ivo Saseks, 234 lpp.

„Audzini ar redzējumu!”

NR. 8 LV

Man skolā mācīja visu, tikai vienu nē – vīziju, kādēļ tas viss ir vajadzīgs! No tā radušās mokas likās bezgalīgas. Kad man atestāts jau bija rokās, tikai tad es pirmo reizi sapratu, ka visas manas mokas nav bijušas veltīgas. Ģimenes dibināšana, bērnu audzināšana, darbs dzīves garumā ar neapjaustiem augstumiem un dziļumiem – taču neviena cena nebūs par augstu, neviens ceļš par stāvu un neviens liktenis par smagu, ja mēs šo dzīves darbu iesāksim ar to, kas man tik ilgi pietrūka – ar vīziju! Šī grāmata grib novērst šo trūkumu, tādēļ – „Audzini ar redzējumu!” Ivo Saseks, 179 lpp.

„Kēnišķīgā kundzība”

NR.9 RUS

Izmēģinājuma eksemplārs lasīšanai, sastādīts no 1. – 5. grāmatai. Kopā ar grāmatu 1 (Ticīgais vai tāds kas paļaujas), šī grāmata ir derīga tiem jauniešiem, kas grib iestāties Ivo Saseka lasītāju lokā, taču pēc satura tā īpaši apstājas pie mūsu laika aktuālajām vajadzībām. Gaisma tumsā, orientēšanās apjukuma laikā, mūsu ticības pamati un augstākie mērķi, praktiskas izejas no mūsdienu un nākamajām bēdām. Ivo Saseks, 180 lpp.

„Dieva iepazīšana”

NR.15 RUS

Iepazīt Dievu nenozīmē uzkrāt zināšanas par Viņu, bet, pateicoties saskarsmei ar Viņu, arvien ciešāka savienošanās ar Viņa būtību. Šī grāmata no trim pusēm atver mums ceļu un noteikumus, lai varētu savienoties ar Dievu. „Derības telts” apraksts atklāj, iespējams, pavisam jaunas kopsakarības. Ivo Saseks, 232 lpp.

„Pārmaiņu Kungs”

NR.19 LV

Ivo Saseka patiesā autobiogrāfija pierāda, ka lietas, kas ir pārāk grūtas cilvēkam, pārmaiņu Kungam ir vieglas. Aizraujoša grāmata ar izteikti evaņģelizējošu raksturu. Ivo Saseks, A6 formāts, 152 lpp.

„Debesu valstība starp plīti un veļas grozu”

NR.22 LV

Patiesībā atkal un atkal gadījās tā, ka grāmatas autorei bija saskaršanās ar Kungu tieši pie plīts, veļas kalnu priekšā vai kādā no ikdienas neskaitāmajām situācijām ar saviem 10 bērniem. Pēkšņi viņai atvērs garīgas kopsakarības, sarežģītais kļuva vienkāršs un sprediķis, pateicoties bērniem, kļuva uzskatāms. Gribētos, lai šīs ģimenes piedzīvotais palīdzētu iet tālāk ikvienam, kas vēlas, lai Dieva valstība atainotos ne tikai vārdos, bet darbos un īstenībā - praktiskajā ģimenes ikdienas dzīvē. Annie Sasek, formāts 11x18 166 lpp.

Miesas atpestīšana jeb izpirkšana”

NR.23 (2011.gadā nebija krievu valodā)

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība, kas tic uz Mani, tas arī mirdams, dzīvos. Un ikviens dzīvais un ticīgais uz Mani nemūžam nemirs. Vai tu tam tici?”(Jāņa Evaņģēlijs 11.25, 26). Šī grāmata apziņā atkal atsauc nesaprotamos apsolījumus un neizskaidrojamus faktus. Miesas nāves pārvarēšana tajā kļūst par visaugstāko organisko pienākumu, bet vispārpieņemtā nāves gaidīšana, ir kļuvusi par

draudošu un viltīgu epidēmiju. Tā ir grāmata visiem, kas grib dzīvot... Ivo Saseks, 319 lpp.

„Kristus-vietā” vai Kristus”

NR.25 RUS

„Kristus-vietā” neatnāks kaut kad. Viņš jau ir šeit. Tātad arī ilgi gaidītā Dieva valstība neatnāks kaut kad, jo tā jau atrodas šeit, tikai mēs to neuztveram! Šī grāmata atklāj faktu, ka, kā Kristus-vietā, tā arī Dieva valstība jau gandrīz 2000 gadus attīstās mūsu vidū, un, ka mēs tuvojamies „pilnīgā vīra” vecumam. Tas ir izaicinājums ikvienam lasītājam. Ivo Saseks, 263 lpp.

„Ikdiena – tramplīns uz godību”

NR.26 RUS

Grāmatas autore citāts: „Vārds „ikdiena” nekad nav bijis mans mīļotais vārds, tāpat kā arī tavējais, iespējams, ne, taču kalpošanā man ir atvērušās acis, ka tieši „pelēkā ikdiena”, un tikai tā, ir vieta, kur dzimst patiešs garīgais progress. Lai stāsti no manas ikdienas uzmundrina tevi, un lai šis vārds kļūtu arī par vienu no taviem mīļajiem vārdiem. Es esmu pārliecināta, ka ikdiena ar savām problēmām un nepatikšanām arī tev ir vieta, kur dzimt taviem talantiem un spējām. Tā ir vienkārši tramplīns priekš Dieva godības izpaušanās.” Annie Sasek, 115 lpp.

„Satricinājums”

NR.27 LV

Šī grāmata rāda iemeslus – darbības - izeju no satricinājumiem. „Kristus ir mums dots ne tikai ar mērķi, lai Viņš mūs izvestu no visiem satricinājumiem. Visi satricinājumi, savukārt, mums ir dot ar mērķi, lai tie mūs ievestu Kristū.” Ivo Saseks, 172 lpp.

„Charagma – zvēra zīme”

NR.29

Gudrs sakāmvārds saka: „Ja kaut kas izskatās pēc zoss, pārvietojas kā zoss un vispār visā uzvedas kā zoss, tad tas, laikam, arī ir zoss”. Līdzīgas domas manī ienāk, kad es domāju par mūsdienu čipa (RFID - radiofrekvenču identifikācijas čips) attīstību. Tas izskatās kā kontroles tehnoloģija un tiek atklāti lietots kontroles nolūkiem. Ādā implantēta vai piestiprināta pie ādas, – kādus uzdevumus tā tad pildīs? Ivo Saseks, 150 lpp.

Nodaļu „RFID – radiofrekvenču identifikācija” var pasūtīt kā atsevišķu brošūru A5 formātā, NR.32

„Izraēls - ēna vai realitāte?”

NR.30 RUS

Jūs - ebreji un pagāni, esat pienākuši ne pie uztverama kalna..., bet jūs esat pienākuši (burtiski – pārgājuši) pie Ciānas kalna un pie dzīvā Dieva pilsētas, pie Debesu Jeruzalemes ...” (Vēstule ebrejiem 12.18.22). Šī grāmata pamatīgi un teoloģiskos dziļumos atklāj, kādas praktiskas sekas sevī nes šī Rakstu vieta. Tā ieved kārtību attiecībās starp Izraēlu, baznīcu un Dieva valstību. Secinājums – ne Izraēla atbalstītāju fanātisms, ne aizvietojošā Dievkalpošana (mācība, kas stāsta, it kā mēs, pagāni, būtu iestājušies Izraēla vietā), neved uz mērķi. Ivo Saseks, 125 lpp.

„Pamošanās pamatos”

NR. 34 LV

No personīgās pieredzes un dzīvi ar daudzu piemēru palīdzību Saseku bērni parāda, kā viņi ikdienā izdzīvo sava tēva Ivo Saseka sprediķus. Tas nav tikai praksei tuvs papildinājums visam Draudzes-Mācību-kalpošanas mācību materiālam, bet to ir arī aizraujoši un atsvaidzinoši lasīt – tas uzmundrina visā, bezbailīgi, paļauties uz Dievu. Saseku bērnu grāmata, 208 lpp.

Ivo Saseka brošūras:

„Apustuliskās lūgšanas”

NR.7a RUS

Šos lūgšanas tekstus Ivo Saseks ir no jauna pārtulkojis no grieķu valodas. Tie kalpo par pamatu grāmatai – „Lūgšanas pēc apustuļu veida”. A6 formāts, Ivo Saseks, 60 lpp.

„Garīgie vienādojumi”

NR.10 RUS

Garīgie vienādojumi - tās ir Dieva valstības realitātes, kas formātā ir saspīestas līdz „rieksta čaumalas” lielumam. Šī brošūra patiesībā ir ievads mācībā par Dieva valstības formulām, un, tajā pašā laikā, tā iedvesmo un vada uz sadarbību pie šīs garīgo formulu grāmatas. Jo nekad vēl Dieva tauta tik asi nav sajutusi vajadzību pēc īsas koncentrētības un noslīpētības attiecībā pret Bībeles mācību, kā šodien. Ivo Saseks, 44 lpp.

„Dieva brunojums”

NR.11

(izvilks no grāmatas „Satricinājums” (nr.27)).

Vai personīgā piepūle vai garīgā cīņa? Dieva ieroči nav lieta, bet ir Personība. Ivo Saseks, A6 formāts, 53 lpp.

„Iepriekš paredzētie laiki”

NR.12 RUS

Tā kā dabā ir noteikti laiki, kas dod zināmas iespējas vai neiespējamības, (piemēram, pavasaris, vasara, rudens un ziema vai augļa ieņemšanai derīgās dienas sievietei), tāpat tādi laiki ir arī garīgajā dzīvē. Tādēļ ir nepieciešams a) uzzināt šos laikus (grieķiski „kairos”), ar to piedāvātajām iespējām un b) pareizi tos izmantot. Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Reizēm mazāk ir vairāk”

NR.13

Garīgo izteicienu krājums no I.Saseka sprediķiem un lekcijām viņa kalpošanā dzimtenē un aiz robežām. Ideāls līdzeklis, lai iepazītos ar

autora domāšanu, mācību un darbiem. Ivo Saseks, miniatūra grāmatiņa, 112 lpp.

„Abrahama ticība”

NR.14

(Fragments no grāmatas „Ticīgais vai paļāvīgais”- Nr.1)

Abrahama ticība mums atgādina par to lielo noslēpumu, ka visu dzīves situāciju pieņemšana uz paļāvības pamata Dievam, vienmēr sevī nes lielākus pārveidojošus spēkus, nekā pretošanās tiem ticībā vai manipulēšana.” Šī brošūra sasniegs savu mērķi attiecībā pret mums tad, kad vairs ne mēs ar Dievu, bet Dievs ar mums atkal varēs rakstīt vēsturi. Ivo Saseks, A6 formāts, 30 lpp.

„Miers no visām pusēm”

NR.20 RUS

(Fragments no grāmatas „Audzini ar redzējumu”, nr.8 RUS).

„Miers no visām pusēm!” Daudzsološs un neparasts nosaukums ģimenes mācību līdzeklim. Vai es to nepārspilēju? Ar „mieru no visām pusēm” mēs nedomājam dzīvi, brīvu no problēmām. Miers visapkārt runā par kopēju dzīvošanu, kas veiksmīgi stāv pāri problēmām un kopīgi tur tās kontrolē. To, ka tas praktiski ir iespējams, mūsu ģimene, kas sastāv no 12 cilvēkiem, piedzīvo jau daudzus gadus. Miers no visām pusēm visiem, kas ne tikai lasa šo vārdu, bet to arī izpilda!” Ivo Saseks, A6 formāts, 76 lpp.

„Pilnveidoti Vinā”

NR.24

(Fragments no grāmatas „Miesas izpirkšana”. NR.23)

„Nevis mums Svētie Raksti būtu jāpielāgo mūsu pieredzei, bet gluži otrādi, mūsu pieredze - Svētajiem Rakstiem! Tādēļ pārbaudi savu pilnīgumu Kristū nevis uz tavas pieredzes pamata, bet uz Svēto Rakstu pamata. Ivo Saseks, A6 formāts, 144 lpp.

„Kungs ir mans Gans”

NR.28

(Anni Sasekas personīga liecība)

„Kā ievainotu un sapinušos aitu mani atbrīvoja no ērkšķu krūma, paņēma rokās un maigi aiznesa uz sulīgu, ziedošu pļavu. Un šī pļava zied, zied, zied... Pateicība par kalpošanu, kura neaptekālē mani un neuzkundzējas man, bet ved uz Kristu - uz Viņa Personas dzīvo realitāti!
Annie Sasek, A6 formāts, 60 lpp.

„Trakojošā jūra”

NR.31 RUS

(Fragments no grāmatas „Satricinājums”, nr.27)

„Es esmu Kungs un cita nav. Es veidoju gaismu un radu tumsu, Es radu mieru un izsaucu katastrofas; Es, Kungs, to visu daru!” (Jesajas 45.6.7)
Mūsu laika satricinājumi: iemesli – sekas – augļi.” Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

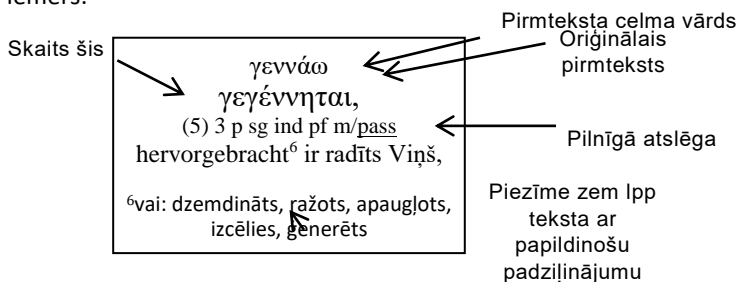
„Vēstule Efesiešiem”

(Starprindu pilnā analīze, I-VO)

NR.33

Jauna starprindu analīze, pirmkārt, ir jāsaprot kā rokasgrāmata, nevis kā aizvietoējums parastajai Bībelei. Īpaši ticībā vēl jauni ļaudis viegli var zaudēt orientēšanos, ja uzreiz viņi sajūt pārāk daudz jauninājumu. Tādēļ mierīgi lasiet tālāk jūsu pašu Bībeles, bet tur, kur jūs gribat iedziļināties, tur lietojiet „starprindu pilno analīzi”. Tā I-VO nesīs efektīvu labumu katram.

Piemērs:

Ivo Saseks, 72 lpp

Citus Saseka I-VO-tulkojumus var dabūt kā apkārt-vēstuļu izdevumus.

„Rekrūti (Dienestā iesauktais) sprediķotāji, šurp!” – Militārais dienests ar ceļavēju –

NR. 46

20-gadīgais autors ar savu vienreizējo dzīvesveidu te atklāj kādu noslēpumu, kas spēj visus neveiksmīgos dzīves apstākļus pārvērst par patiesu misionēšanas avantūru. Tas ir jāizlasa katram, kas savā dzīvē meklē piedzīvot klātesošo un visu pārvarošo ceļavēju. Eliass Saseks, 72 lpp.

„Jahwe – Radītājs Dievs vai velns?”

NR. 47

Bībele – Svētie Raksti vai jūdu sazvērestības grāmata? Jūd- - izvēlētā Dieva tauta vai sazvērnieciska sātana sekta? Jahwe – Radītājs Dievs vai velns? Šis raksts rada skaidrību par to, kas patiesībā ir rakstīts Bībelē. Ivo Saseks, 55 lpp.

Traktāti

„Pravietisks vārds Kristiešu draudzēm”

Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Uguns katastrofa Kaprūnā”

Derīgs gan evaņģelizācijā, kā arī Kristiešiem. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Asins vainas likums”

Par abortu tēmu. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Bet viņi jautā, kādēļ”

Apskaidrojošs un apgaismojošs par aktuāliem notikumiem. Ir krievu valodā.

„Neredzamās pasaules dārgumi”

Loīze Saseka, toreiz 12 gadi. Evaņģelizēšanas traktāts. Ir krievu valodā.

Speciālais

„OCG-jaunatne“

NR.39

Šajā laikā, kad nepaklausību, strīdus un sacelšanos mēģina definēt kā rakstura stiprumu, jo anti-autoritārās audzināšanas sekas prasa savus bezkompromisa augļus, bērni un jaunieši ceļas augšā, un pierāda patieso rakstura stiprumu savās četrās sienās. OCG-jaunatne, 148 lpp.

„Varoņi mirst citādi“

NR. 36

Piecu autoru rakstniecisks kopdarbs, kas Ivo Saseka, filmas scenārija autora un režisora, tāda paša nosaukuma filmu ir pārveidojuši par aizraujošu romānu.

„Varoņi mirst citādi“ ir kāda vīra likteņa stāsts, kas par vēlu aptver, ka atreibība vienmēr skar arī nevainīgos. Cīņā pret Habsburgu apspiešanu tiek 1386. gadā panākta šveiciešu zvēresta biedrības vēsturiska uzvara.

Arnolds Winkelread par to samaksā ar savu dzīvību. Grāmata aizraujoši un dramatiski stāsta par ticības, miera un brālības spēcīgo iedarbību un uzaicina mūs to visu atkal atklāt. Jo patiesā brīvība ir kas vairāk, kā tikai uzvarēts slaktiņš. Autori Günter Voelk, Maja Brändli, Magdalena Schulz, Beatrice Krähenbühl, Linda Garten, 335 lpp.

„Ideālais svars ar vīziju“

NR. 35

Atsvaidzinošs un motivējošs ievads ar svarīgākajiem akcentiem uz izlīdzinātu, veselīgu ēšanu garam, dvēselei un miesai – ar dažām receptēm Iris Meyer, 63 lpp.

Elaion-izdevniecības izskaidrojošie raksti

Brošūras

„RFID – Radio Frekvenču Identifikācija“

NR. 32

(Izvilkumi no grāmatas „Čaragma – zvēra zīme“, Pasūtījuma nr. 29)

RFID ir visur esoša tehnoloģija iespējamai totālajai uzraudzībai. Katram saprotami te tiek attēlots funkcionēšanas veids un pielietojums, robežas un bīstamības. Šī brošūra domāta informēšanai, izskaidrošanai un uzskata veidošanai. Noemi Sasek und Sabrina Langenegger, 56 lpp.

„Mobilais telefons – noklusētā bīstamība“

NR. 40

Main-stream mediji viscaur klusē par mobilo sakaru un elektromagnētiskā starojuma potenciālo bīstamību. Šī brošūra koncentrētā veidā katram saprotami šīs briesmas izskaidro.

Klaus Weber, Anti-Genocīda kustība, 32 lpp.

„Vakcinācija – pirms un pēc“

NR. 41

Vakcinācijas kaitējuma ziņojums no pirmajām rokām: šeit savāktais ir miljonus pārstāvoša cietēju pieredze. Arī šī ir pretbalss main-Stream- medijiem. Lai katrs sev izveido savu personīgo attieksmi. Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 51 lpp.

Ar pasūtījuma nr. 41a var saņemt izvilkumu no šīs brošūras.

„Agrīnās seksualizācijas sentēvi“

NR. 42

Saskaņā ar jauno starptautisko skolu plānu, seksuālajai audzināšanai un, līdz ar to, arī “agrīnajai seksualizācijai”, ir jāklūst par obligāto priekšmetu visiem bērniem. Kas grib kaut ko tādu un no kurienes nāk šādi “tendi”, tieksmes? Šīs brošūras mērķis ir iznest gaismā to, kas ir

šādas attīstības ciltstēvi, jo mēs visi daudz par maz zinām par to. Ivo Saseks, 28 lpp.

Ar pasūtījuma nr. 42a var saņemt arī 12-lpp. izvilkmumu no šīs brošūras.

„Nauda valda pasauli – bet kas patiesībā valda naudu?“

NR. 43

Nauda ir tas, kas visvairāk kustina visus cilvēkus. Vai jūs zinājāt, ka ir cilvēki, kas ne no kā rada naudu, kamēr jums tās dēļ ir grūti jāstrādā? Vai jūs zinājāt, ka ir daži nedaudzie, kas naudas sistēmu izmanto savā labā, kamēr lielākajai daļai cilvēku visu laiku jācīnās par izdzīvošanu? Šos un vēl citus ieskatus par tēmu nauda, jums sniedz šī brošūra. Karl-Heinz Christ, Anti-Genocīda-kustība, 16 lpp.

„Pamācībā kā nočiept“

Satīra par iedarbīgākajām metodēm, kā nočiept, resp., kā varētu kļūt par pasaules vislielākajiem čiepjējiem. Vai varbūt tādi jau pastāv? Brošūra ar daudziem komiksiem. Autori: Peter Müller no „Berlīnes Infokarotāji“, izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 28 lpp.

Skrejlapas

„Agrā seksualizācija“ kā sodāmības pamats

NR. 44

Izvilkmums no intervijas ar dr. med. Gustav Hirsch-u, Stuttgarte, no dokumentālās filmas „Agrās seksualizācijas ciltstēvi“, Panorama-Film Izdevējs: Gustav Hirsch

„Vakcinācijas otrā puse“

NR. 45

Kas ir jāzina ikvienam obligātās vakcinācijas piekritējam!
Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, Šveice

Tālāku ieskatu mūsu darbā

piedāvā sekojošas interneta lapas:

Ieskats apmācību darbā:

www.ivo-sasek.ch

www.sasek.tv

---

www.familie-sasek.ch

www.novatorium.de

NOVATORIUM

Darbs pie filmām:

www.panorama-film.ch

Izskaidrojošais darbs:

www.antizensur.info

www.klagemauer.tv

www.medien-kommentar.tv

www.jugend-tv.net

www.agb-antigenozidbewegung.de

www.stimmvereinigung.org

Stimmvereinigung.org

OCG liecības:

www.veraendert.de

www.ocg-jugend.com

veraendert.de

OCG-Jugend